

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklēsiastikē Istorīa, Eklogai Apo Tōn Istorīōn Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Ek Tōn Ekklēsiastikōn Istorīōn Philostorgiu Epitomē, Apo Phōnēs Phōtiu
[...]. Id est, Ex Ecclesiasticis Philostorgii Historiis Epitome, Confecta à
Photio Patriarcha

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ΕΚ ΤΩΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΟΥ
ΕΠΙΤΟΜΗ,

Από Φωνῆς ΦΩΤΙΟΥ πατριάρχη.

Id est,

EX ECCLESIASTICIS
PHILOSTORGII HISTORIIS
ΕΡΙΤΟΜΕ,

Confecta à ΡΗΟΤΙΟ Patriarcha,

HENRICO VALESIO Interprete.

Nnn

ΕΚ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ **A**COMPENDIUM HISTORIE Ecclesiasticæ Philostorgii quod dictavit Photius Patriarcha.

Οτι ἐν δώδεκα λόγοις αὐτῆς ἡ ἰστορία περαίνεται, ἀπαρτιζόμενων αὐτῆς τέτομα τῶν ἐκαστῶν λόγων ἀρχομένων γραμμάτων ἐν τάξει σωληθεμένων. ἀρχεται μὲν ἀπὸ τῆς δόξης πρὸς ἀλέξανδρον ὡς εἶπεν λέγει εἰρηδ. ἢ τῆς αἰρέσεως αἰτιῶν ἀναγεγρῆσθαι κατεῖται ἕως τῆς βαλεντινιανῆς, ὅς ἐστι πᾶσις πλακιδίας καὶ κωνσταντίας, εἰς βασιλέα Β ἀναρρήσεως, καὶ τῆς ἰωάννης καὶ τυράννου ἀναρρήσεως. ἡ δὲ ἰστορία τῶν αἰρέσεων ἐστὶν ἐκώμιον αὐτῶν. ὡσαύτως καὶ τῶν ὀρθοδόξων διαδόχων καὶ ψόγου μᾶλλον ἢ ἰστορία.

HIVVS Scriptoris historia duodecim libris comprehenditur. Prime autem littere uniuscujusque libri simul junctæ, nomen Auctoris efficiunt. Porro historiam suam orditur ab Ario Alexandrini, ut quidem ipse vocat, rixâ & contentione adversus Alexandrum: quam quidem causam dicit hæreses. Progreditur verò usque ad nuncupationem augustani Valentiniiani junioris, qui filius fuit Placidie & Constantii: & usque ad eadem Joannis Tyranni. Ceterum hæc historia encomium quidem est hereticorum: Orthodoxorum autem criminatio ac vituperatio potius quàm historia.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Οτι τῶν μακκαβαϊκῶν Φησι τὸν συγγραφέα ὅτις ποτὲ ἐστὶν ἀγροεῖν. πᾶσι τὸ μὲν πρῶτον βιβλίον ἀποδοχῆς ἀξιοῖ, συνάδοντα διηγέμενον αἰσῶ δανιὴλ πρὸς φησίαις καὶ ὅτι λίαν πρῶτον δὲ δέξεται, ὅπως τε ἀνδρῶν μοχθηρὰ τὰ ἰσραηλίων ἤλασεν ἐπ' ἐσχάτων κακῶν, ὅπως τε πάλιν ἀνδρῶν ἀνένεγκεν δόξην, καὶ τότε καὶ τῶν πολεμίων ἐπανείλοντο κρατῶν, καὶ ὁ νεὸς τῶν ἐλληνικῶν ἀνεκατάρθη μολυσμάτων. τὸ δεύτερον δὲ μὴ τὸν αὐτὸν μὲν Φησι ἐνδείκνυται συγγραφέα. Ἐν τῷ τρίτῳ δὲ εἶναι τῶν ἰσραηλιτῶν κληρῶν ἐν πέντε λόγοις ἀναγεγραμμένων, ἢ τὸν πόλεμον ἀπαγγέλλει, ὃν ἰσραὴλ ὁ μακκαβαῖος πρὸς ἀντιόχον τε τὸν Ἰπφάνη, καὶ τὸν αὐτὸν παῖδα τὸν Ἰπφίλιον ἐν πάτορα, διεπολέμησε. τὸ δὲ τρίτον ἀποδοκιμάζει, τερασιώδες καλῶν, καὶ εἰδὲν ὁμοίον τῷ πρῶτῳ διεξερχόμενον. τὸ μὲν τοῖς γετέταρτον ἰσώπης γεγράφ-

EX LIBRO PRIMO.

In Philostorgio igno-
rate se, quisnam sit au-
ctor librorū qui Mac-
cabaici vocantur. Ac
primum quidem eorū
librum magnopere probat, utpo-
te qui ea narret, quæ cum Danielis va-
ticipinis egregiè consentiunt: Et pro-
pterea quod prudenter exponit, quo-
nam modo virorum quidem malitia
res Judæorum ad ultimum exitium
perduxerit: aliorum autem virorum
fortitudo eas restituerit. Quo tempo-
re & Judæi adversus hostes pristinas
vires recuperarunt, & templum Græ-
cicæ superstitionis inquinamentis
purgatum est. Secundus autem liber,
dicit Philostorgius, non ejusdem vide-
tur auctoris ac primus: sed breviarium
est eorum quæ ab Iasone Cyrenæo
quinque libris conscripta fuerant, in
quo refertur id bellum quod Judas
Maccabæus gessit cum Antiocho Epi-
phane, & cum ejusdem filio qui Eupa-
tor cognominatus est. Tertium au-
tem Maccabæorum librum improbat
Philostorgius, monstrosū eum appel-
lans, & qui nihil narret quod simile sit
Nnn ij

Libro primo. Quartum verò librum à Josepho conscriptum esse dicit ipse quoque, & Eleazari ac septem ejus filiorum Maccabæorum encomium potius esse quàm historiam.

2. Etsi aliis in rebus & præcipue ob Ecclesiasticæ historiæ descriptionem, Eusebium Pamphili laudat Philostorgius, eundem tamen errare dicit in iis quæ ad Religionem pertinent. Errorem autem illius hunc esse ait, quòd Deum nec cognosci, nec comprehendi posse existimaverit. Aliis quoque ejusdem modi erroribus implicatum cum fuisse dicit. Porro testatur, illum historiam suam ad ea usque tempora perduxisse, quibus liberi Constantini Magni in patris imperium successerunt.

3. Ait Impius Philostorgius Arium, cum suffragia pro Archiepiscopatu Alexandrino in ipsum inclinarent, Alexandrum tamen sibi prætulisse, & suffragia in eum transfuisse.

4. Ait Alexandrum quendam presbyterum, cognomento Baucalim, ob coacervatam carnis superflua molem, quæ in dorso ejus excreverat instar vasis testaceæ: cujusmodi vasa Alexandrini patrio sermone Baucalas vocant. Huncigitur Alexandrum, cum secundum ab Ario locum inter presbyteros obtineret, ait simultatis inter Alexandrum Episcopum & Arium causam præbuisse, & consubstantialis prædicationem ab eo tempore excogitatam fuisse.

5. Constantius Magni Constantini pater, ob eximiam fortitudinem, ut ait Philostorgius, superioris Galatiæ in qua sunt Alpes, Imperator renunciatus est. Hæc autem loca accessu difficilia sunt & impervia. Porro hæc superior Galatia, nunc à Romanis Gallia vocatur. Mors autem Constantii contigit in Britannia, quæ Albionis insula olim dicebatur. Illic Constantinus post vitatas feliciter Diocletiani insidias, cum patrem ægotantem reperisset, eum brevi post mortuum sepulturæ mandavit, ac mox Imperii successor factus est.

6. Causam, cur Constantinus M. à Gentilium superstitione ad Christianam religionem transferit, Philostorgius perinde ac reliqui omnes, ait, fuisse victoriam de Maxentio. In qua crucis signum visum est in Oriente, longissime protensum, luce quadam admirabili eam depingente & stellis undique

Α φαι και αυτος σωμολογων, εχ' ιστορει μαλλον η επικωμιον ειναι φησι, το περι τω ελεαζαρον και εδν επια παιδας εδν μακαβαϊς διηγουμενον.

2. Οτι τα τε αλλα, και οσα προς ιστορει ηκελον, ο φιλοστοργιου τον παμφοριου σεβειον επαινεσας, περι την ευσεβειαν διαματανεν φησι. και το αμαρτημα ο δυσεβειος διηγουμενου, διοπι αγνωστον το θεον ε αλαταληπιον ηγοιτε. αλλα και αλλα τουτοι φησι αυτον πλημμελειν. καταπαυσαι τον τας οικειας της ιστορειας μνημας, μη της τω παδων διαδοχης τε μεγαλης καισαντινυ συνεπιμαρτυρε).

3. Οτι εδν ο δυσεβειος φησι τας ηρησας της δερχμεροσυτης επ' αρειον φερομενας, αυτον μαλλον αλεξανδρον προτιμησαντα εαυτε, περιελθειν αυτα ταυτας καταπραξασα.

4. Οτι αλεξανδρον τινα προσευτερον βαυκαλιμ επονομαζομενον, δια το σαρκω υπεραφες ογκον υπο τω μεγαφρον αυτε σεσωρωμενον, αγως οσερακινς ενιμυδαυ σχημα, απερε εν βαυκαλας επιγωρειως αλεξανδρεις εωθασιν ονομαζου. τον φησι την δδλξεαν ταξιν μετ' αρειου εχουτα, αρξαι της αιτιας, δεξ ης η διαφορα αλεξανδρου τω επισκοπω και αερω σωφραγης, και την τε ομομοσις ανακηρυξιν ενειθε επιτεχναδηται.

5. Οτι φησικωνσ ανιλιος ο τε μεγαλης καισαντινυ παηης κατ' ανδραγαθιαν τον ανωγαλαλιων, εν αις ε αι καλυμεναι απλεις, βασιλδης απεδειχθη δυσεμβολα η τα χωρη ταυτα και δυσπεροσοδα τας η γαλακίαις D ουν γαλλίας επονομαζωσω. η η τελευτη κωνσ ανις, κατ' βρειανιαν γεγους, την αλειωνος καλυμενιω. εν η κη νοσητα καιαλατων αυτον κωνσ ανιου ο παις, φυγων παραδοξως την επιβελω διοκλησιανε, τελευτωντα ενηδδισε, και της βασιλειας καιετη διαδοχου.

6. Οτι την ε μεγαλης κωνσ ανιινυ μεταελλω εν τ' ελληνιδος θρησκείας εις τ' χριστιανισμον και εδν τοις αλλοις φησεζομενος, αιτιας χρεαδ αναγραφη την κ' μαξελις νικη. καιλω και το ε σωρεση σημειον κ' αναβολας επιμηκισον ωφθη διηκον, αυγλης αυτον καταπαυσι-

τάσπε διαλυπεμένης, & αςέρων αυτον κύκλω
αειθεσίω, ιερόσ τερόπω, και παρς γραμ
ματον χαρσκήηρα ρυθμιζουμένων τα εαε
ρωμαίων ελεγε Φωνή, εν τώτω νικα.

7. Οπκ, παρ τ εν νικαία συνόδω, εδω τον
αλεξανδρείας φησιν αλέξανδρον καταλα
βόντω την νικομηδειαν, κ οσία τε πα κερδέης
ονυχόντα και τεις συν αυτα επισκοποις, συνο
δικαίς ψήφοις ανομολογήσαι παρασκιδιά
σαι ομοόσιον τω παπρι τον υον, και τον αξιον
δοκρυξααδς.

8. Μετ ε πολω εχρονον κ την εν νικαία συ
σνημασυνόδου, εν η μτ λων άλλων αρχιερέων θεε,
κ βασιλέα τον αμασειας επισκοπον παρει
ναι, και μελέτιον τον Σεβαστοπολεω.

9. Ουκ αυτος ζωομολογει πάντας ομο
φρονήσαι τω εν νικαία τ πσεως ορω, πλω σε
κάνδω ε πολεμαιδω, ω και θεον ο της μαρ
μαρικης ηκολεθησεν. το ε άλλο εφω τω α
ρσανων εφορων, δυσείδιος τε φημι ο νικομηδεί
ας ον εδωτ δοποθεαζι μέγαν, κ θεογνις ο νικαί
ας, και μαεας ο χαλκηδόνω, και η άλλη φά
λαγς, παρς την συνόδον μετέαξατο δολω
μην, κ εδωτ φησι, ε το ομοόσιον εν τη ε ομο
οσίω Φωνή υποκλέψαντες πλω γε συμφρο
νεν τοις συνωδικαίς ψηφίσμασιν αναδ εζά
μυροι, κωνστανίνας της εδ κωνστανίνα βασι
λέωσ αδελφης εισηγησαμηνς αυτοις την εις
τωτο παραίνεσιν.

10. Λεγτ ε κ σεκένδον υπεριοζιμωρον ειπεν
παρς δυσείδιον, δυσείκιε υπέρραψας, ινα μη εξ
οριω της πιδωω τω θεω δι ενιαυτ σε δεταχ
θήσαδ απαγομενον κ γεγονέναι τω δυσείδιω
τον εξορακισμον μτ μήνας δυο τ συνόδω
τρεις, κα τα ε σεκένδος προεπε, παρς την ιδι
αν κ τω προφανές ασέβειαν ανατρέψαντι.

EK THS ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΟΤΙ Ο ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ ΕΔΩΤ ΚΑΚΟΣ ΟΡΓΙΘ, D
μτ πλω οικεμενικλω συνόδον, και πλω
εν προδήλα τω παρι τον δυσείδιον παρς την δυ
σείβειαν παλινωδιαν, τον βασιλέα φησι
κωνστανίνον τώττε μτ δίνω εισπραξααδς,
ανδ αν άλλα φρογνιτες τω ομοοσίω υπε
σημνήαντο εδω ε παρι σεκένδον ανακα
λέσααδς και γεώματα πανταχ ε δια
πέμψαι, το μην ομοόσιον διασφρογτα,

A circa eam currentibus instar cælestis
arcus, & litterarum formam exprimen
tibus. Porro litteræ Latino sermone
hæc verba designabant: In hoc vince.

7. Ait Philostorgius, ante Synodum
Nicanam Alexandrum Alexandria Ep
iscopum, cum venisset Nicomediam,
& collocutus esset cum Ofio Cordu
benfi, aliisque Episcopis qui unâ cum
illo erant, perfecisse, ut nodali sen
tentia Filium Patri consubstantialem
esse profiterentur, & Arium à commu
nionem removerent. Nec multo post
congregatam esse synodum apud Ni
cam: Cui præter reliquos Antistites
Basilæus Amasiæ Episcopus, & Meleti
us Sebastopoleos intertuerunt.

8. Fatetur etiam Philostorgius, cun
ctos Episcopos expositioni fidei quæ
Nicae facta est consentisse, excepto
Secundo Ptolemaidis Episcopo, quem
secutus est Theon Episcopus Marmari
cæ. Reliqua autem caterva Arianorum
Antistitum, Eusebius inquam Nicomedi
ensis, quem Philostorgius Magnum
cognominat, Theognis Nicaenus, &
Maris Chalcedonenfis Episcopus &
ceteri omnes, sententiam synodi am
plexi sunt: dolose quidem ac fraudu
lenter, ut testatur etiam Philostorgius,
cum sub voce homousii τὸ ομοούσιον cal
lide occultarent. Sed tamen synodi de
cretis consentire non recusatunt, cum
Constantina soror Imperatoris Con
stantini hoc consilium eis suggessisset.

9. Addit Philostorgius, Secundum,
cum in exilium proficisceretur, Euse
bio dixisse: Eusebi subscripisti, ne in
exilium mittereris. Ego verò Deo id
mihi revelanti confido, te intra annum
in exilium abductum iri. Sane Eusebius
tribus mensibus post synodum exactis
relegatus est, quemadmodum Secun
dus prædixerat, cum ad pristinam im
pietatem palam reversus esset.

EX LIBRO SECVNDO.

A It mendacissimus Philostorgius,
post universalem synodum & post
Eusebianorū palinodiam adversus Re
ligionem, Imperatorem Constantinum
eos quidem pœna affecisse, propterea
quod cum aliter sentiret, homousio ni
hilominus subscripserant: Secundū ve
rò cum locis ab exilio revocasse, litte
ras etiam quaquaversum misisse, quib⁹
contubstantialis quidē vocē explode
Nnn iij

bat, dissimilis autem substantiæ fidem confirmabat. Quibus litteris Alexandrum quoque Episcopum Alexandriae subscripsisse dicit, & ob hanc causam Arium etiam ei communicasse. Sed cum metus ab Imperatore deinceps cessaret, Alexander quidem ad priorē sententiam rediit. Arius verò una cum ejusdem opinionis assertoribus, ab Alexandro ab Ecclesia secessit.

2. Ait Arium, cum ab Ecclesia recessisset, cantica nautica & molendinaria ac viatoria conscripsisse, aliaque ejusmodi composuisse, quæ certis modulationibus aptavit, prout unicuique cantico convenire existimabat: Atque ita imperitorum animos suavitate cantus ad impietatem suam sensim abduxisse.

3. Etsi Arium divinis laudibus effert Philostorgius in eo quod divinitatē Filii oppugnat, absurdis tamen erroribus eum implicari dicit, eò quod passim affirmet Deum nec cognosci, nec comprehendi, nec mente concipi posse: Idque non ab hominibus solum, quod malum tolerabilius esset, sed ne ab ipso quidem unigenito Dei Filio. Et ad hujus erroris absurditatem, non Arium modò, verum etiam plerosque alios ea tempestate simul cum illo arreptos esse. Excepto enim Secundo ac Theona, & discipulis Luciani Martyris, Leonio scilicet, Antonio & Eusebio Nicomediensi, reliqua impiorum cohors hanc sententiam amplexa est.

4. Ait Philostorgius Constantinum Novercæ calumniis circumventum, Crispum filium interemisisse. Eam verò postea, cum in adulterio deprehensa fuisset cum quodam ex Curforibus, calore balnei suffocari jussisse. Nec multo post Constantinum, dum Nicomediæ moraretur, pœnas cædis filio persolvētem, à fratribus suis veneno necatū esse.

5. Ait Philostorgius, Ursulam ex Transilvanis Scythis, qui ab Antiquis quidem Getæ, nunc verò Gothi appellantur, maximam hominum multitudinem in Romanum solum traduxisse, qui pietatis causâ ex patriis sedibus ejecti fuerant. Eam autem Gentem ad Christi fidem olim transisse hoc modo: Cum Valerianus & Gallienus imperium administrarent, ingens multitudo Scytharum trans Istrum degentium, in Romanorum ditionem trajecit. Et Europæ quidem magnam partem excursionibus infestaverunt. Deinde

Α κερδύνοντα ὃ τὸ ἕτεροῦς ὄν ὡς γραμματικὴ καὶ τὸν ἀλέξανδρον ἀλεξανδρείας ἐπιπέσει καὶ διαβῆτο σωελθῆν αὐτὸν καὶ τὰς ἀλλοτρίων τῶν βασιλείας ἡγεμονίᾳ. Φόβος, τὸ μὴν ἀλέξανδρον ἐπιπέσει οἰκίαν ἀναδραμεῖ γνῶμην τὸν ὄρειον πάλιν αὐτῶν τε καὶ τῆς ἐκκλησίας συν τοῖς ὁμόφροσιν ὄντος ἴνα.

2. Ὅτι τὸν ἄρσον ἀποπνήσασα τὸ ἐκκλησίας φησὶ ἀσμάτῳ τεναυλικὰ ἔκτε μὴ καὶ ὁδοποιεῖα γράψαι, καὶ τοιαῦθ ἕτερα σπιτιδέηλα, εἰς μελωδίας ἐντέναι, ἀς ὀνόματι ἐκάσους ἀρμόζῳν, διὰ τὸ ἐν τοῖς μελωδίαται δονῆς ἐκκλέπων πρὸς τὴν οἰκίαν ἀσπεία τὰς ἀμαθετέρας τῶν ἀνθρώπων.

3. Ὅτι τὸν ἄρσον ἐν τῷ θεομαχεῖν, καὶ ὡς ἕσπερ θάξον, ἀτόποις ἐνέχεσθαι φησὶ, διότι ἀγνώσκον τε τὸν θεὸν καὶ ἀκατάληπτον παταχεῖ καὶ ἀνεῖνόν τὸν ἐσηγεῖ καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνους, ὁ κακὸν μετεπίστερον ἰσως, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν μονογρηῖ ἡ ὁ θεὸς καὶ πρὸς ταῦτα φησὶ τὴν ἀτοπίαν καὶ ἐκείνο καιρὸ μὴ ἄρσον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς πλείους αὐτῶν συναπειροθῆναι πλὴν γὰρ σκενδρὸς καὶ θεωνῶ, καὶ τὴν λεκιανὲ τῶ μαρτυροῦ μαθητῶν, λεωνία τε καὶ ἀντωνίς, καὶ τῶ νικομηδείας εὐσεβίᾳ, τὸ ἀλλοτρίον ἀσεβείας σύλληγμα πρὸς ταῦτα δαπύρῳ ἵνα τὴν δόξαν.

4. Ὅτι φησὶ τὸν κωνσταντῖνον ἀνελεῖν τοὺς ἰσθμὸν παῖδα κείσασον, διαβολαῖς τῆ μητρὸς σαρπαδέηλα καὶ κείνῳ ὃ πάλιν φησὶ ἀσπεία τῶν κερσώρων μοιχωμδρῶν, τῆ τῶν ἀλλοτρίων ἀλλοτρίων ἀναποπνιγῆναι πρὸς ἀξίαι καὶ τὸ παρὰ δὲ τῶ ξίφους διδέναι κωνσταντῖνον τὴν δόξαν, μὲν ἔπολυν χρόνον ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν φαρμακοῖς καὶ τὴν νικομηδείαν διατρέχουσα ἀναβρεθῆναι.

5. Ὅτι ἐρφίλαν φησὶ κατὰ τέρας τὰς χεῖρας ἐν τῶν πέραν ἰσθμὸν σκυθῶν, ὡς ὁμοῦ παλαι γέτας, ὁ ὅτι γότθους καλεῖσιν, πολλοὺς ῥωμαίων διαδιδάσαι λαόν, δι' εὐσεβείαν οὐ τῶν οἰκίαν ἡθῶν ἐλαθένης χειροκίσει ὃ τὸ ἔθνος πρόσω τοιῶδε. βασιλείου ὄρος ἐλάσειαν νεῖ καὶ γαλλίνας, μοῖρα σκυθῶν βαρεῖα τῶν πέραν τῶ ἰσθμὸν, διέβησαν εἰς τὴν ῥωμαίων. καὶ πολλὴν μὴν κατέδραμον τῆς ἐυρώπης διαδιδάσαι

ἢ καὶ εἰς τὴν ἀσίαν, τὴν τε γαλαλίαν, καὶ τὴν
καππαδοκίαν ἐπέληθον, καὶ πολλὰς ἔλαβον
αἰχμαλώτους, ἀλλὰ καὶ τῶν κατὰ λευκίαν
καὶ κλήρω καὶ μὲν πολλῆς λείας ἀπεκομί-
θησαν οἰκαδέ. ὁ δὲ αἰχμαλωτῶν ὁ δισσεβῆς
ὄμιλῶν σιμωνα φέρειν τοῖς βαρβάρους,
ὅσα ὄλγους τε αὐτῶν εἰς τὸ δισσεβῆς μετεποίη-
σαν, καὶ τὰ χριστιανῶν φρενῶν ἀνὴ τ' ἐλλωίδος
δόξης παρεσκιάσαν. ταύτης τῆς αἰχμαλω-
σίας ἐβόησαν ἐν Ἐφέσῃ καὶ ἐν οἰκιστοῖς, καππα-
δοκαί μὴ γήσους, πόλεως δὲ πηλοσίων παρνασσῆ,
ἐκ κώμης δὲ Σαδαγολθίνης καλεμένης. ὁ τοῦ
Ἐφείας ὄμιλῶν κατὰ τὴν ἰσχυρὰν τῶν
δισσεβῶν, ἐπίσκοπος αὐτῶν πρῶτος κατὰ τὰς
καίεσι τῶν δὲ. ὅσα τὴν ἀρχὴν ἀγορῆ τῶν
ἔθους ἐπὶ τῶν κωνσταντῶν χρόνων εἰς πρεσβείαν
συνᾶλλοις ἀποσταλεί, καὶ γὰρ τὰ τῆς
βαβυλωνίαν ἐπὶ τὴν ἐσκέκλιτο τὸ βασιλεῖ Ἰσίδω-
ρος δισσεβῆς καὶ τῶν συνᾶλλοις ἐπίσκοπων χρεώ-
νῶν ἐν τῇ γαλικῇ χριστιανιστῶν καὶ τὰτε
ἀλλὰ αὐτῶν ἐπεμελεῖτο καὶ γραμματέων
αὐτοῖς οἰκείων δὲ τῆς καίεσις, μετέφρασαν
εἰς τὴν αὐτῶν φωνῶν τὰ γραφὰς ἀπάσας,
πλὴν γε δὴ τῶν βασιλικῶν, ἀτε τῶν μὲν πο-
λέμων ἰσραηλῶν καὶ τῶν δὲ ἔθους οἰκισ-
τοῖς, καὶ δευτέρως μάλλον χαλινῶ τῆς
ἐπιτοῖς μάχας ὁρμῆς, ἀλλ' ἐχίτη πρὸς ταύ-
τα παρεξήνοιχον, ὅπερ ἰσχυρῶν ταῦτα ποι-
εῖν, σεβάσμια τε μάλισα νομιζόμενα, καὶ
πρὸς τὴν ἑθνεῶν θεραπείαν ὅσα πρὸς ἡμῶν
καταρτιζόμενα ἰδρύσασθαι ὁ βασιλεὺς τὸν
αὐτομολοῦντα τὸν λαὸν ἀεὶ τῆς μουσικῆς χω-
ρίαν, ὡς ἐκάστω φίλον ἦν καὶ τὸν Ἐφείαν διὰ
πλείους ἦγε πμῆς, ὡς καὶ πολλὰς οἰκισ-
μῶσιν λέγειν ἀεὶ αὐτῶν. λίαν δὲ ὅσα τὸν ἀνδρα-
γαθῆς, καὶ τὴν ἀίρετικῆς αὐτῶν δόξης ἐραστῆν αὐ-
τῶν τε καὶ ὅσα αὐτῶν ἀναγράφει.

A verò cum in Asiam trajecissent, Galati-
am & Cappadociam invaserunt. Cum-
que plurimos homines captivos fecis-
sent, inter quos non pauci erant Cleri-
ci: cum ingenti præda in patriam suam
reversi sunt. Captivi igitur ac pii homi-
nes isti, barbaris permixti, non paucos
eorum ad veram pietatem traduxerunt,
utq; pro Gentilium superstitione Chri-
stianam religionem amplecterentur, iis
persuaserunt. Ex horum captivorum
numero fuerunt etiam majores Ursilæ,
natione quidem Cappadoces, orti jux-
ta urbem Parnassum, ex vico qui Sada-
golthina vocatur. Hic igitur Ursila, dux
fuit piorum hominum qui ex Gothia e-
gressi sunt, primusque eorum Episco-
pus fuit, constitutus hoc modo. Cum à
rege qui tunc Gothis præerat, Lega-
tus una cum aliis ad Imperatorem Con-
stantinum missus esset: Nam & Barba-
ræ gentes illic positæ Constantino ob-
sequebantur: ab Eulēbio aliisque qui
cum illo erant Episcopis, ordinatus est
Episcopus Christianorum qui apud Go-
thos degebant. Eorum itaque tum a-
liis in rebus maximam curam gessit:
tum proprias ipsis litteras excogitavit,
& universos sacræ Scripturæ libros pa-
trio ipsorum sermone interpretatus est
exceptis libris Regnorum, eo quòd illi
res bello gestas contineant, gens autem
illa bellis maxime delectetur, & fieri
potius opus habeat ad bellicos impetus
comprimendos, quàm calcari quo ad
prælia incitentur. Maximam porro in-
citandi vim habent libri illi, utpote qui
venerabiles maxime existimentur, &
credentium animos ad Dei cultum in-
formant. Hanc igitur transfugarum
multitudinem Imperator in locis Mæ-
sias pro ut cuique visum est, collocavit:
Et Ursilam ipsum magno in honore
habuit, adeo ut de illo loquens, sæpe
eum nostri temporis Molen appella-
ret. Cæterum Philostorgius hunc Ur-
silam miris laudibus extollit, aitque &
illum, & eos qui sub illo erant Gothos,
ejusdem cum ipso hæreticos sectatores
fuisse.

6. Ὅσα ἐν τῷ ἐνδοξῶν ἰνδῶν, ὅσοι χειρὸν
ἔμαθον τιμᾶν ἐκ τῆς βαρθολομαίης τῆς ἀπο-
στολικῆς διδασκαλίας, τὸ ἐτεροδόξιον πρεσβεύ-
σαν ὁδοῦσεως φησὶ καὶ τὸν θεόφιλον εἰσαγα-
γῶν ἰνδῶν τὸ τοιοῦτον ἀσπάζομενον φρένημα.
ὅσα γὰρ μετὰ τὴν εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν αὐτῶν
ἐκδοτῆσιν δόξαν. τὸ δὲ τῶν ἰνδῶν ἔθνος
ταῦτο, σάβα μὲν πάλαι, ἀπὸ τῆς σάβα

D
6. Ait impius Philostorgius, interiores
Indos qui Bartholomæi Apostoli præ-
dicatione ad Christi cultum conversi
sunt, dissimilem Filii substantiam profi-
teri. Narratq; Theophilum Indum, qui
hanc sententiã amplectebatur, ad illos
venisse, & suam illis opinionem tradi-
disse. Hos autem Indos, olim quidem
Sabæos, ait esse dictos ab urbe Saba,

quæ caput est totius gentis: nunc verò A Homeritas vocari.

7. Ait Philostorgius, Eusebium, Marim & Theognium, post triennium Constantini Imperatoris iussu ab exilio revocatos, symbolum hæreticæ fidei edidisse, & quaquaversum misisse ad eversionem synodi Nicænæ. Alexandrum quoque Episcopum Alexandria ab iisdem depositum esse & excommunicatum, eo quod ad Consubstantialis fidem denuo reversus esset. Sed & Eustathium Antiochensem Episcopum perinde ab iisdem depositum esse, cum puellæ ejusdam stuprum ac fœdæ libidinis crimen ei objecissent. Imperator verò eum exilio multavit, & in occidentis partes relegavit. Cæterum in hoc illegitimo Concilio Episcopos numero ducentos & quinquaginta sedisse scribit, & malorum omnium officinam illis fuisse Nicomediam.

8. De Agapeto ejusdem cum ipso hæreseos sectatore, qui ex milite primum quidè presbyter sectæ lux, postea verò Episcopus Synadensis factus est, multa prodigiosa narrat; mortuos ab illo suscitatos esse dicens, multasq; ægrotudines expulsas & sanatas. Alia quoq; miracula ab eodem patrata esse dicit, & multos Gentilium ad Christianam religionem ejus opera converfos.

9. Ait Constantinum octavo & vicesimo Imperii sui anno ex Byzantio Constantinopolim condidisse. Et cum ambitum urbis illius delinearet, pedibus incedentem circumiisse, hastam manu gestantem. Cumque iis qui ipsum sequebantur, majus quam oportebat spatium metiri videretur, quendam ex illis ad eum accessisse dicit, ita percontantem: Quousque Domine? Ei verò Imperatorem his verbis respondisse: Donec sistat is qui me præcedit. Quo responso aperte declaravit, cœlestem quandam virtutè ipsum manu ducere, docentem ea quæ facienda essent. Addit Philostorgius, Constantinum postea quam urbem ædificasset, eam appellasse almam Romam, quod Latine illustrem significat. Senatium præterea ibi constituisse, & copiosum annonæ modum civibus distribuisse, & reliquum omnem civitatis ornatum magnificè adiecisse, ita ut honore & gloria cum seniore Roma cenderet.

10. Mortuo autem hujus civitatis Episcopo Alexandro, ait, Eusebium

μητροπόλεως, τὰν ἄν ἰσμελίτας καλεῖται

7. Ὅτι μὲν τρεῖς ὄγκος ἐπιαιτίας φησὶν εὐσεβιον καὶ μάριον καὶ θεογονιον, ἡνὶ φησὶ βασιλέως ἔκωνσανλίνος ἐπανόδου τυγχόντας, πίστεως τὸ σύμβολον αἰρετικῆς ἐκιδέναι, καὶ πᾶσι τὸν σε διαπέμψαι, ἐπ' ἀνατροπῇ τῆς ἐν νικαίᾳ συνόδου καὶ τὸν ἀλεξανδρείας ἀλέξανδρον κατελείπει τε καὶ ἀποκηρύξασθαι, ἀντ' αὐτὸν τὸ ὁμοῦσιον παλιντραπέλωσιν ἐπανεστρέφει ἀλλὰ καὶ δις ἄδιον τὸν ἀνιοχέας, παρθένου μίξιν καὶ αἰσχράς ἠδ' οὐκ ἴσχυον ἀπολασθῆναι πηγα ψαυδρες, φυγῶν αὐτῶν βασιλεὺς ἐπέμψατ, εἰς τὴν ἐσπερον μετόλιον πᾶσι τῶν B μὲν φησὶ πενήκοντα ἢ καὶ διακοσίους φησὶν εἶναι τὸ πῆρωμα ἔσπερον ὡς τὰς συνόδους καὶ τὴν νικομήδειαν αὐτοῖς τῶν ἁγιομνησίων τῶν ποιήσασθαι ἐργασθῆμεν.

8. Ὅτι πάλιν ἀγαπητὸς ἔστωμαρσεῖται, καὶ ἐκ κατὰ λόγον τερμινωπῆς, πρὸς ἐν τῶν τε καλίστην ἁγία τῶν ὁμοφροῶν, ἔστωμαρσεῖται ἐπίσκοπος ἔσπερον πάλιν γὰρ τὰς πολλὰ τερμινολογῶν, νεκρῶς τε αὐτὸν ἀναστῆναι λέγει, καὶ πολλῶν ἄλλων παστῶν φυγαδευτῶν γυνέας καὶ ἐλατῆρας. ἔμην ἀλλὰ καὶ ἁγία δέξασθαι ἄλλων ἔργων δημικῶν, ἔ πολλὰς δὲ ἐλλογῶν εἰς τὸν χριστιανισμόν μετὰ ἀξίας ἁγιομνησίων σαι.

9. Ὅτι κωνσταντῖνον φησὶν ὀκτὰ καὶ εἰκοσὶ ἔτη τῆς βασιλείας αὐτῆς, τὸ βυζάντιον εἰς κωνσταντινέπολιν μετὰ σκηνάσαι, καὶ τὸν ἁγιομνησίων ὀρεζῶντρον, βάδην τε ἀπεινῶσαι, τὸ δόρυ τῆ χειρὶ φέρουσα. ἐπεὶ ἢ τοῖς ἐπιμνησίων ἐδόκει μείζον ἢ πρὸς ἴσκει τὸ μέτρον ἐλλογῶν, πρὸς ἐλθεῖν τε αὐτὰ τῶν καὶ δια πῶν τῶν εἰς ἔως πρὸ δέσποδα. τὸν ἢ ἀποκηρύξασθαι ἀπαρῆδην φάναι, ἔως ἀνὸ ἔμπερθε ἐν μετῶν, ἐπίδηλον ποιῶντα, ὡς δύναμις αὐτῆς τῶν ἐξ ἀνία πρὸς ἡγοῖτο, ἔσπερον τῶν διδασκάλους ἰδρυσάμενον ἢ τὴν πόλιν ἀλμα ρώμην ἀμασῶσαι, ὁ δηλοῖ τῆ ῥωμαῖδι γλωτῆ τῆς ἐλλογῶν. καὶ βελήν τε σύγκλητον τάξασθαι, καὶ ἀπὸ τῶν οὐκ ἀπαρῶν ἀνιάρκεις ἀτῆν διανεῖμαι τῶν οὐκ ὀικήτορσι, ἔ τὸν ἄλλον ἐν αὐτῇ τῶν πολλῶν πᾶσι λυτελῶς κόσμον καλῶσθαι, ὡς δὲ φησὶ ἐν ἀνιπαλον κλέει τῆ πρὸς ἔρα ρώμη.

10. Τελευτήσαντι φησὶ ἢ ἔ τῶν τῆς πόλεως δὲ χερσῶν ἀλεξάνδρου, τὸν νικομηδείας φησὶ

Φησιν εὐσεβίον, εἰς τὸν τῆς νεοκίσης πόλεως
 δεχόμενον μέγιστον θρόνον.

II. Ὅτι τὸ δουρεβίον ἐδίττε ψεύδεις ὄργα-
 νον, ἀλεξάνδρου τὸ ἀλεξανδρείας τελευτή-
 σαι. Ἐψήφον ἄλλων ἐπ' ἄλλης φερομέ-
 νων, καὶ χρόνος τινος ἐπὶ τῆτο ἀξιοκείμενος,
 τὸν θεῖον ἀθανάσιον φησὶ ἀειδίλῳ ὄψιν
 εἰς τὴν διοουσίαν καλεμένῳ ἐκκλησίαν ἐσση-
 δῆσαντα, καὶ δύο τινος τῶν αἰγυπτιῶν ἐπι-
 σκόπων ἐργάτα, τὰς πύλας τε καὶ ὄχυρά-
 ταν μὲν τῶν συσασσιῶν ἐπικλεισάμενον,
 ἔτω τὴν χειροτονίαν ὑπελθεῖν, τῷ χειροτο-
 νῶν πολλὰ μὲν ἀνανδύων. τῆς δὲ ἀρε-
 στρομῆς αὐτοῖς βίας, μέγιστος τῆς βελῆς
 καὶ τῆς δυνάμεως γεγημημένος, τὸ δοκεῖν ἀ-
 θανάσιον ἐπιλεθεῖν. καὶ ὡς ὁ παρὼν τῶν
 ἐπισκόπων ἄλλος ὁμιλῶν, διὰ τὴν τοιαύτην
 αἰτίαν τὸ ἀναθήματι τῆτον παρεπέμφαν-
 το. τὸν δὲ ἀθανάσιον κελεύσαντα μὲν τὰ κατ'
 ἐπιτοίαν, ὡς ἀπὸ τῆς κοινῆς πόλεως πρὸς βα-
 σιλέα γράψαι τὴν εἰς τὴν δεχόμενον ἀ-
 νάρτησιν αὐτῶν. τὸν δὲ νομισάντα κοινῆς βα-
 λῆς εἶναι τὸ γράμμα, ἐπιψηφίσαν τὴν
 κάλοχλῳ τὸ θεῖον. ὕστερον δὲ μαθόντα τὰ
 πεπραγμένα, εἰς τῆρον τῆς Φοινίκης αὐ-
 τὸν ἔξαποσεῖλαι, τὸ ἐκαστε σκεδῆναι λό-
 γον ὡν ἔδρασε δῶσοντα καὶ μόλις μὲν ἐν
 εἰξαι τοῖς βασιλείοις ἀπειλαῖς τὸν ἀθανά-
 σιον εἰξάντα δ' ἐν καὶ ἀξιοκείμενον εἰς
 τῆρον, ἔδῳ μὲν δίκλῳ ὅσα εἰσέρχεσθαι. γύ-
 ναιον δὲ τί μὲν ὠσάμενον ἐλαμκον, ἠδὴ τὰ
 τῆς γαστροῦ ὄγκῳ τὴν ἀκολασίαν σηλιδύον,
 ἐπαφέναι διαμηχανῶν τὰ εὐσεβίῳ, ὅς
 τὸ ὁπῆστε σκεδῆναι κορυφαῖον ἐνομι-
 ζεσ. τὸ διὰ τὴν συκοφαντίαν ὡς εἰκὸς ἐμ-
 πεσοντι θορύβῳ καὶ ταραχῶν, τῷ τε δίκ-
 κῳ ὑπεκκλέψαι, καὶ τὴν κρίσιν ἐκφυ-
 γῆν διανοόμενον. Φωραθῆναι δὲ τὴν συ-
 σκαδῶν ὅ τὸ ψεύδεις φίλῳ ἀναγρά-
 φῆ, δι' ἧς μεθόδῳ φασὶν ὅ εὐσεβίον τὸ
 κατὰ τὸ μέγα ἀθανάσιον μὲν ὡστέν πα-
 ρεῖ τῷ δουρεβίῳ πορνιδίον διελεγχθῆναι
 τὸν μὴν γδ' εὐσεβίον διαπυρρῶν τῆς ἐπα-
 ρειδῆ, εἰ γνωστέον αὐτῆς τὸν φθορέα. τῆς
 δὲ καὶ μάλα διαλενομένης, ἀρεσσαναπυδέ-
 σται, εἰ ἀρεα γε τῆτον ὁ παρὼν χρόνος ἐχθ.

A Episcopum Nicomediae ad Episcopa-
 lem sedem urbis recens condita trans-
 latum fuisse.

11. Ait impius hic mendaciorum
 artifex, post mortem Alexandri Epi-
 scopi Alexandriae, cum variantibus Epi-
 scoporum suffragiis, plures designa-
 rentur Episcopi, & aliquantum tem-
 poris in hac altercatione tereretur, di-
 vinum Athanasium sub vesperam in
 Ecclesiam quae Dionysii dicitur, advo-
 lasse: cumq; ibi duos quosdam Episco-
 pos Aegypti reperisset, januas una cum
 sua factionis hominibus firmissime oc-
 clusisse, atque ita ordinatum esse, mul-
 tum licet reclamantibus Ordinatori-
 bus. Sed cum vis illis inferretur ejus-
 modi, quae voluntatem ipsorum poten-
 tiamque superabat, confectum esse id
 quod volebat Athanasius. Addit Phi-
 lostorgius reliquam Episcoporum qui-
 tum aderant, multitudinem, Athana-
 sium hujus rei causâ anathemati sub-
 jecisse. Hunc verò, cum res suas prius
 confirmasset, totius civitatis nomine
 litteras ad Imperatorem de ordinatio-
 ne sua scripsisse. Qui cum eas litteras
 ab Alexandrinorum curia scriptas esse
 existimaret, electionem illam suo suf-
 fragio comprobavit. Postea verò de
 iis quae acta fuerant, certior factus, A-
 thanasium misit Tyrum, quae urbs est
 Phoenices, ut synodo quae ibi collecta
 erat, rationem gestorum redderet. Et
 Athanasium quidem Imperatoris mi-
 nis aegrè cessisse scribit Philostorgius.
 Tandem verò cum venisset Tyrum,
 ipsum quidem sistere se in judicio no-
 luisse: sed meretricem quandam, quae
 ipso ventris tumore intemperantiam
 suam prodebat, mercede conduxisset,
 & adversus Eusebium qui synodi illius
 princeps atq; Antesignanus habebatur,
 per fraudem submisisset: tumultu illo
 ac motu qui ex hujusmodi calumnia, ut
 verisimile est, excitandus erat, elufu-
 rum se judicium, & damnationem sub-
 terfugiturum esse, arbitrantem. Sed
 fraudem detectâ esse scribit Philopseu-
 des noster eodem planè modo, quo
 Orthodoxi scortum illud, quod adver-
 sus magnum Athanasium ab haereti-
 cis conductum fuerat, convictum esse
 scribunt. Eusebium enim ait quae sivi-
 se ex meretrice, utrum stupratorem
 suum nosset. Quae cum affirmasset il-
 lum sibi probe notum esse. Rursum
 Eusebium quaesivisse, num ille in praesenti
 Episcoporum consensu versaretur.

Eam verò respondisse : Bona verba, Domine. Neque enim ego tantopere infanio, ut tales viros fœdæ libidinis infimulem. Ex iis verò cùm veritas in lucem prodire cœpisset, totam fraudis machinationem patefactam fuisse. Et Eusebium quidem omni calumnia superiorem apparuisse : Athanasium verò qui iudicium subterfugere speraverat, duplici iudicio convictum abiisse, ad illegitimam ordinationem accedente scelestissima calumnia. Atque idcirco communi omnium consensu depositionis sententiam in eum latam esse. Athanasium nihilominus frontem perficuisse, ac dicere autum, depositionis sententiam sicut & calumnias quæ ipsi objectæ fuerant, ab Episcopis qui in Concilio residebant, per odium ac similitatem esse fabricatam, propterea quod manuum impositionem ab ipsis accipere recusaret. Quamobrem Imperatorem quoque alteri Episcoporum synodo mandasse, ut Athanasii causa examinaretur. Istos verò alia in super crimina prioribus adjecisse. Nam & Callinicum Confessorem, Episcopum Pelusii, compedibus ferreis vinctum, ab illo missum esse in custodiam: nec desitisse Athanasium contumelias ei inferre, donec illum è medio sustulisset. Tunc etiam manus Arsenii in medium prolata est, & Mæotes, & Ischyras, & sacrum poculum, & ejusmodi alia. Has ob causas ait Athanasium à synodo excommunicatum esse, & Gregorium Cappadocem in ejus locum substitutum. Et hæc quidem Philopseudes noster de sancto Athanasio falsa narrat.

12. Ait Helenam Imperatoris matrem, ad fauces sinus Nicomediæ, urbem ædificasse quam Helenopolim cognominavit. Porro Helenam eo loco delectatam esse ob id unum, quòd cadaver Luciani Martyris post coronam martyrii eò deportatum fuisset à Delphino.

13. Ait Lucianum Martyrem, cùm jam jam moriturus esset, & tyrannica vis nec Ecclesiæ, nec altaris copiam faceret: Cùmque vincula & plagæ ne quidem ut se commoveret, ei permitterent, supinum jacentem, supra proprium pedus tremendum sacrificium peregrisse, & tum ipsum participasse, tum alijs ut de immaculato sacrificio participarent, copiam fecisse. Peractum autem est hoc sacrificium in carcere, cùm faceret Christianorum Chorus qui illum

τὴν ὃ φάναι εὐφόμεν, ὡ δέσποτα ἐξέγειρε
ἀν μανοίμην, ἀνδρῶν τοιέτων ἀρχαῖς ἰδού
δολίαν ὡς τε καὶ ἀγῶναι. εἴτ' οὐτεὺς ἐξ
ξάμενης πῶδα γυμνῶς τῆς ἀληθείας, τῆ
ὄλην συσκιδύω ἀνακαλυφθῆναι. καὶ τοῖς
εὐσέβιον κρείττω συκοφανίας πάσης ἐφθ
ναί. τὸν ὃ ἀθανάσιον, ἀνιτῆ φυγῆν τῆν δι
κην, διπλῆς ἐνοχον ἀπελεγχθῆναι, πῶσα
βέσης τῆς σάκκουα γῆς χειρονομίας τῆ
σάτην συκοφανίαν. διό τῆν κατὰ τὴν
ψῆφον ὁμοφώνον καὶ αὐτῆ δέξασθαι
ἐκείνον μὴ τοῖ γε προσαναχωρήσειν. ἐξ
ἀπεχθεῖα τῆν κατὰ τῆν οὐδὲ συνεδρεῖται
Β
λας διαπράξατος, ὡσπερ καὶ τὰς συκοφανίας
διὸ μὴ παρ' αὐτῶν ἀναχωρήσει τῆν δευτε
κλῶ χειροθεσίαν ἰσοσθῆναι. διὸ καὶ τοῖ βασι
λέα ἐπιπέσει πάλιν ἑτέρα συνόδω τὰ κα
τὸν ἀθανάσιον ἐξάθῆναι. οὐδὲ ἄλλοτε
ἐγκλημάτων Ἰησοῦ ἀποστόλου καὶ ἁγίων
τε γὰ τὸν ὁμολογητῶν, ἐπίσκοποι ἔπιπαι
πέδαις σιδηραῖς ἐνδυσάμενον, εἰρήνῃ κατὰ
θιάς, ἐμὴ διαλιπῆν πῶσα πηλακίσι, ἕως
ἀν αὐτὸν ἔξω ἀπελάσει, πῶσα ἐπίσει τῶν
καὶ ἰσοσθῆς καὶ δὴ ἐν δροσίνε χειρὶ τικα
C
τα πῶσα ἐκομίδῃ, καὶ ὁ μαρεωτῆς, καὶ ἰσο
ρας, καὶ τὸ μυστικὸν ποδήλον, καὶ τὰ πῶσα
σια τῶτοις. ἐφ' οἷς αὐτὸν καὶ ἐκκηρύσει τὸ
συνέδριον, καὶ ἀντ' αὐτῆ προχρηλασῶν τὸν
ἐκ κατὰ παδοκίας γρηγόριον. ταῦτα μὴ
ἐν ὁ φιλοψευδῆς κακος ὄργι πῶσα ἐπὶ ἀγῆ
τεράσδε ὃ ἀθανάσιε.

12. Ὅτι φησὶν ἡ τῆ βασιλέως κωνσταντίνου
μητὴρ ἑλένη, ἔπι τῆ σόματι τῆ τικαμῆ ἐκ
κόλπης πόλιν ἐδέματ, ἑλενόπολιν αὐτῶν ἐπι
νομάσασα. ἀσπασαδὲς δὲ τὸ χρωμαὶ κατ'
D
ἄλλο μὴν ἐδέν, ὅτι δὲ λεκιανὸς ὁ μάρτυρ ἐπι
σε τύχοι μὴ τὸν μάρτυρικὸν θάνατον κατ'
δελφῶν ἐκομίδῃς.

13. Ὅτι τὸν μάρτυρα λεκιανὸν φησὶ μὴ
λοῖα τελειῶν, καὶ μῆτε ναὸν μῆτε θυσιαστή
ειον τῆς τυραννικῆς βίας παρεχόμενος, ἀλλὰ
μῆδ' ἀντικεινῶς τῶν δεσμῶν καὶ πληγῶν συγ
χωρεῖσθαι, ἐν τῶ οἰκίῳ σέρων ἀνακείμενον τῶ
φεικίῳ θυσίαν τελειῶμενον, ἔτω τε αὐτῶ
μέσασθαι, καὶ οὐδ' ἄλλες μετὰ λαβεῖν ἔαχε
τε θυμαί πῶσα ἐπιπέσει ἔτελει τῆ ἡ ἱερεργία
ἐν τῆ εἰρήνῃ, τῆ κυκλώσαντι αὐτὸν ἱερέχον

ως ἤδη διπεσέησα, ἐκκλησίας Ἐκλήσια καὶ ἀσφάλειαν τῆς μη καθοροῦσας τὰ δρώμενα πρὸς τὴν εὐσεβείαν ἀναπληρῆναι.

14. Ὅτι τότε τὸ μάρτυρμα πολλὰς μὴν καὶ ἄλλας μαθητὰς ἀναγράφει, οἷς καὶ εὐσεβίων τὸν νικομηδείας, καὶ μάριον τὸν καλχηδόνου, καὶ τὸν νικαίας θεογνίου σωματῆρα, καὶ λεόντιον, τὸν ὑσερῶν γενοῦσα τῆς ἀνλιοχίας ἐπισκοπον, ἔ ἀλιώνιον τὸν ταρσῆ τ' κλικίας, καὶ μινόφανον, ἔ νεομήνιον, καὶ εὐδόξιον. καὶ μὴν ἄλλα καὶ ἀλέξανδρον καὶ ἀστέριον τὸν καππαδόκων ἔ καὶ ἑλληνίσαι φησι ἐν δόντας τῆ τῶ τυραννῶν βία. ὑσερῶν ὃ ἀνακρίσας τὴν ἡσίαν, συμβαλλομένους ἀλλοῖς πρὸς τὴν μελιάνοιαν τῆς διδασκαλίας.

15. Ὅτι τῶν εἰρημένων ἀλιώνιον μὴν καὶ λεόντιον, ἀπαρῆρα τὴν εὐσεβείαν διασώσας λέγει. εὐσεβίων ὃ καὶ μάριον καὶ θεογνίου, σωμαπαχθῆναι μὴν τῆ καὶ νικαίας σωματῆρα, ἀνενεχθῆναι ὃ τῆς μελιβολῆς. τὸν δὲ μάριον ἐπέθεν ἀνενεχθῆναι, εἰς ἑτέραν αὐτῆς καλοδιωχῆσαι ἀτοπίαν, καὶ δὴ καὶ τὸν θεογνίου ὃς τὸν θεὸν καὶ πρὸς τῆ γνησίαν τὸν υἱὸν πατέρα οἷς, αἰτε δὴ τὴν δύναμιν ἐχούσα τῆ γνησίαν ἄλλα δὴ ἔ τὸν ἀστέριον πρὸς τὸν φρονημα, ἀπαρῆρα τὴν εἰκόνα τῆς τῆ πατρὸς ἐσίας εἶναι τὸν υἱὸν ἐν τοῖς αὐτῶ λόγοις καὶ γράμμασι διαμαρτυρούμενον.

16. Ὅτι τὸ τριακὸς ὄν δ' ἄτερον ἐτ' ἐπιβάνοι τῆς βασιλείας αὐτῆς κωνσταντίνος, ἐν νικομηδεία φαρμάκοις ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τεθνήσκει γράφει ἑστῶς δὲ τῆ τέλους γενοῦσα καὶ ἀδόμητον τῆς ἐπιβουλῆς, διαθήκας τε γράψαι, τιμωρίαν ἀπαλλάσας ὅδ' ἀνελοῦσας, καὶ ταύτῃ ἐσπεράσασθαι τὸν πρὸς καλαβόνια τῶν παίδων κελύσαι, δὲ τῆ μή τι κακῆρας ὑπ' αὐτῶν ὁμοίον ὑποσῆναι δ' ἐναί τε τὰς διαθήκας εὐσεβίῳ τῶ νικομηδείας. τὸν δὲ ὑφορώμενον ὅδ' τῆ βασιλείας ἀδελφῆς, μή ποτε ζήσησαν αὐτῆς, καὶ ἀναμαθεῖν τὰ γεγραμμένα βιβλιῶν, ἐν δ' εἶναι τῆ χειρὶ τῆ νεκρῆ τὸ βιβλίον, καὶ πρὸς τῆ τοῖς ἱματίοις. ἐπιζητήσασάντων δ' ὡς ὑπερόψ, λαβεῖν μὴ φάναι, ἀλλ' ἀπαρῆρα δ' εἶναι δὲ πάλιν εἰς χεῖρας ὁμολογήσασθαι

utpote morientem undique cingebat, Ecclesiae speciem referret, ac simul munimentum praestaret, ne ab impiis spectari possent ea quae gerebantur.

14. Hujus Martyris Luciani cum multos alios discipulos recenset Philostorgius, tum praecipue Eusebium Episcopum Nicomediae, Marim Chalcedonis, Theognin Nicææ: Leontium praeterea qui postmodum Episcopus Antiochia factus est, & Antonium Tarfi Ciliciae: Menophantum item & Numenium atq; Eudoxium. Alexandrum quoque & Asterium Cappadocem: Quos etiam ait Tyrannorum cedentes violentiae, diis Gentilium sacrificasse: postea tamen lapsum suum emendasse, magistro ipsis ad poenitentiam opitulante.

15. Ex supradictis autem, Antonium quidem ac Leontium integram atque illibatam pietatem servasse dicit: Eusebium vero & Theognim ac Marim à Nicæna quidem synodo in transversum abreptos esse: postea vero ad pristinam sententiam rediisse. Marim tamen qui ad sanam doctrinam reversus fuerat, in alium denuo errorem prolapsus esse. Pari modo etiam Theognim, qui Deum etiam antequam genuisset filium, patrem fuisse existimavit, utpote qui gignendi vim haberet. Sed & Asterium Luciani doctrinam interpolasse scribit, quippe qui in scriptis & orationibus suis affirmet, Filium substantiae Patris imaginem esse nulla in re differentem.

16. Ait Constantinum, cum tricesimum ac secundum annum Imperii sui ingressus esset, veneno à fratribus suis necatum esse Nicomediae. Cumque exitus vitae jam instaret, compertis infidiis testamentum scripsisse, quo mandabat, ut in auctores caedis animadvertetur: iussissetque ut ex liberis suis is qui primus advenisset, poenas de illis sumeret, ne forte ipsi quoque simili fraude ab illis extinguerentur. Porro testamenti tabulas à Constantino traditas esse Eusebio Nicomediensi Episcopo. Hunc vero metuentem ne Imperatoris fratres eas requirerent, & quid in illis scriptum esset cognoscere cuperent, tabulas in mortui manus reposuisse, & in vestibus ejus occultasse. Cum igitur illi, sicut suspicatus fuerat Eusebius, testamenti tabulas requisivissent, Eusebium respondisse: Se quidem eas accepisse, sed statim in manus Constantini ipsius reddidisse. Postea

verò eundem Eusebium, cum testamenti tabulas rursus abstulisset, eas tradidisse Constantio Constantini filio, qui fratrum suorum adventum prævertebat. Hunc verò non multo post, ea quæ Pater testamento mandaverat executum esse.

17. Hic etiam impius Dei hostis Christianos accusat, quòd imaginem Constantini in Porphyretica columna stantem sacrificiis placarent, & Lucernis accensis ac suffitibus honorarent, vota etiam facerent ut Deo, & supplicationes ad depellendas calamitates peragerent.

18. Post mortem Constantini Magni, cum omnes ubicunque qui exulabant, redeundi licentiam hæc essent, Athanasium quoque ex Galliis Alexandriam reversum esse scribit. Cumque Gregorium mortuum esse didicisset, ex nave egressum, protinus ita ut erat, in Ecclesiam venisse ad sedem recepisse, nulla ratione habita eorum qui ipsum deposuerant.

EX LIBRO TERTIO.

1. ΑΙΤ Philostorgius, Constantinum qui filiorum Constantini erat maximus natu, Constanti fratri insidias struxisse. Et cum ducibus ejus conferto prælio interfectum esse, & portionem imperii illius, Constantis Imperio adjunctam fuisse.

2. Multis laudibus Constantium effert Philostorgius, aitque eum Constantinopoli Ecclesiam ædificasse, quæ revera & est & dicitur magna. Reliquias etiam Andreæ Apostoli ex Achaia cum transtulisse scribit in Ecclesiam quam ipse absolverat, quæ Apostolorum vocatur. Et juxta eam Ecclesiam patris sui tumulum collocasse. Lucam præterea Evangelistam ex eadem Achaia ab eo translatum esse in supradictam Ecclesiam. Timotheum denique Apostolum ab urbe Ioniæ Epheso in celebrem illam ac venerabilem Basilicam jussu ejusdem Constantii deportatum fuisse.

3. Ait Philostorgius Constantium, cum Athanasium Alexandrinam sedem postliminidò recuperasse didicisset, eum quidem expulisse Alexandria: mandasse verò ut Georgius Cappadox ejus loco ordinaretur. Athanasium itaque, cum Imperatoris minas & inimicorum insidias reformidaret, ad Imperatorem, qui tum in Occidentis partibus regnabat, denuò se contulisse.

Αίτα μὲν ταῦτα ἀνελόμνητον, κωνσταντίνου τὸ αὐτῷ παιδί εἰχειν αὐτὸ τὸ γράμμα πρὸς αὐτὸν ὅτι ἄλλως. τὸν δὲ μετ' ἐπολι κτλ τα πρὸς ἀγάμα τὰ πατρὸς διαπρᾶξαι.

17. Οὐδὲ ὁ θεομάχου, κτλ τὴν κωνσταντίνου εἰκόνα τὴν ἐπὶ τῆς πορφύρας κιοῦ ἰσαμετακινῶν θυσίαις τε ἰλάσκειας, καὶ λυχνοκαίαις καὶ θυμιάμασι τιμᾶν, κτλ χάς προσάγει ὡς θεῶν κτλ ἀποτροπαικτικῆς ἐκείνης τῆς δεινῶν ἐπιπέδου χρεῖαν ἀνὰ κτήνορα.

18. Οἱ τελεθρήσαντες ἕμεγάλη κωνσταντίνου φησι, καὶ τῶν παναρχῶν μεθορίας τὰ λαμπωρεμένων ἀδειαν ἀνακλήσεως ἐπέτασαν, καὶ ἀθανάσιον φησι ἐκ τῶν γαλιλαίων τὴν ἀλεξάνδρειαν ἀναγείνοντα, ἐπεὶ γρηγορίου ἐμεμαθήκη τέλει δεικνύοντα, ὡς εἶχοντο φησι ἀπὸ τῆς νέως εἰς τὴν ἐκκλησίαν χωρῆσαι καὶ τὸν θρόνον ἀναλαβεῖν, μηδὲνα λόγον τῶν ἀποκηρυξάντων αὐτὸν ὑπεποικνύοντα.

EK THΣ ΤΡΙΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΟΤΙ κωνσταντίνου φησι, ὅς ἦν περὶ εὐτερέων τῶν κωνσταντίνου παίδων, ἐπιβελβύοντα τὰ ἀδελφῶν κωνσταντίνου, καὶ μάχῃ τοῖς στρατηγοῖς αὐτῶν συρράγναι διαφθορήματα, ἐκ τὴν μοῖραν τῆς ἰσχυρῆς αὐτῶν δεξιῆς εἰς τὴν κωνσταντίνου ἀνακοινωθῆναι.

2. Οἱ κωνσταντίνου δὲ ἐπαίνων ἀγά, ἐκ τὴν ἐκκλησίαν φησι αὐτὸν δομησάσθαι τὴν ἐκ κωνσταντίνου πόλιν, καὶ ἔσαν καλεσμένοι μεγάλοι. καὶ δὲ ἀνδρείαν τὸν ἀπόστολον ἐκ τῆς ἀχαίας μετακομισαί ἐπὶ τὸν ναὸν ὃν ἐπὶ ἐξοικωδομήσαν, τὸ κοινὸν τῶν ἀποστόλων ἐπιφύρομνον ὄνομα. ἐπλησίον κτλ τὸν πατρίων τὰ φωνιδρύσαντας ναὶ δὲ κτλ λακκῶν τὸν εὐαγγελιστὴν ἐκ τῆς ἀχαίας εἰς τὸ αὐτὸ μέγεθος τέμενος, ἀλλὰ ἐκ τιμότηρον τὸν ἀπόστολον ὡσαύτως ἐξ ἐφέσε τῆς ἰωνίας εἰς τὸν αὐτὸν ἀνακομισαί πεινυμον καὶ σεβασμιον ἴσται.

3. Οἱ φησι ὡς ὁ κωνσταντίνου γνῆς ἀθανάσιον τὸν ἀλεξάνδρειας θρόνον ἀναλαβεῖν, ἐπέειν μὲν ἐλαύνει τῆς ἀλεξάνδρειας, ἀνιχειρηθῆναι δὲ γνώμην ἀποθανεῖν γρηγορίου τὸν ἐκ καππαδοκίας, ὁ δὲ ἀθανάσιος δέσας καὶ τὰς ἀπειλὰς καὶ τὸν δὲ ἐπιβελβύοντα θάνατον, πρὸς τὸν ἐπὶ εὐρον ἀφικνέται πάλιν βασιλεῖα.

4. Οπικωνσάντιόν Φησι διαπεσεβόσαδα αι^A
 πος τας παλαι μνη βασιμς, νδν ὁ ὀμπεί-
 τας καλεμύνης. ἐστὶ τὸ ἐν ὠ- τῷ ἐν χετ-
 τήρας πὸ ἀβραάμ γρωμύων τὴν ὅ χωραν
 μεγάλω τε ἀραβίαν καλείαδς καὶ διδάμο-
 τα πρὸς τῷ ἑλλωῶν καθῆκν ὅ ἐπὶ τὸν ὄξω-
 ταθὸν ὠκεανόν ἢς μητροπόλις ἢ σάσα. ὄξ ἢς
 καὶ ἡ βασιλις καὶ τὸν ὀλομύητα πῶδα γεγόνθ.
 ἐμπείτομον ὅ τὸ ἐν ὠ- καὶ τὴν ὀγδὸλω πε-
 τεμὸν ἡμεραν. καὶ ἔνυσαν ἡλίω ἔσελλῶη
 καὶ δαίμοσιν ὀπικωροίσι. ὄξ ὀλίγον ὅ πῆ-
 θῶ καὶ ἰεδαίω ἀνδρὶς ἀναπέφυε. πρὸς τῶ-
 τοις ἐν διαπεσεβόσα^B κωνσάντι^Θ, ἐπὶ τῶν
 δισέβαν σκοπὸν ποιημύρος αὐτὰς μετὰ δέαδς.
 δῶρος τε ἐν μεγαλοπρεπέσι, καὶ πῆθθ, τὸν
 καθῆγέμενον ὄξ ἔθνης ὀκίφῶσαδα διανοεί-
 το κακείθεν ἀνὴ καὶ τὰ τ' δισέβείας ἀπέρμα-
 τα χωραν δῶρεν ἐναποθέαδς. ἀξίσι ὅ καὶ πα-
 ραχῆν ὀκκλησίας τοῖς ὀκείσελιῶν ῥωμαίων ἀ-
 σικνεμύροις ἀνοικοδομήσααδς, καὶ ἐπὶ ἄλλο
 τῷ αὐτῶ χθόνων ἐπὶ τῶν δισέβαν ὀποκλινοίεν.
 ἐὸ δὲ ὅ καὶ φέρην φιλολίμωσ τας πρὸς ἑβας καὶ
 τ' ὀκοδομῆς τὸ ἀνάλωμα. ταύτης ὅ τ' πρὸς
 εἰίας ἐν τοῖς πρῶτοις λῶ καὶ θεόφι^Θ ὀνδός,
 ὄς παλαι μνη κωνσάντινς τῶ παλαι βασιλεύ-
 οἱ^Θ ἐπὶ τῶν ἡλικίαν νεώτα^α καθ' ὀμπερίαν
 πῶδα τῶν δισηνῶν καλεμύρων εἰς ῥωμαίικς ἐ-
 σαλιη διέξας γ' ἐστὶ ἀνδρὶς ἡ τῆσ^Θ χωρα, τῶν
 ἰνδῶν ὅ καὶ ἔτοι φέρσι τὸ ἐπάνυμον. τὸν μύρτοι
 θεόφιλον, ὄξ ὀλίγον ῥωμαίικς ἐνδιατεῖ^ν ἰαν-
 τα χρονον, τὰ τε εἴθῆ εἰς τὸ ἀκρότατον πρὸς ἀ-
 ρετῶν ρυθμίσι, καὶ τὴν δόξαν πρὸς ἐσέβαν ἔ-
 τὸν μοναλίον ἀνελέαδς βίον. καὶ δὴ καὶ εἰς βαθ-
 μὸν διακόων πῶδα γέιλαι, ἐσσεῖς τας ἰερερ-
 γας αὐτῶ χείρας ὀπικεμύνης. ἀλλὰ ταῦτα
 μὴν πρῶτερον. τῶ ὅ πρὸς εἰαν ὑπελθόντα καὶ
 ἐὸ ὄρα λαβείν πῶδα τῷ ὀμοδόξων ἀξίωμα. ὁ
 μύρτοι κωνσάντι^Θ μεγαλοπρεπῶς καὶ εἰς τὸ
 μάλιστα κεχαρισμένον ἰην πρὸς εἰαν ἑλλῶν,
 καὶ ἰππας εἰς διακοσίικς τῶν ἐν καππαδοκίας
 ἐν γρεσάτων ἰππαγωγῶσι πλοίοις κομιζόμε-
 νας, καὶ πολλὰς ἄλλας δωρεὰς εἰς τὸ πολυελέ-
 σαθὸν θῶμα πῶδα γέιν, καὶ θελκῆεικς σω-
 ἐξέπεμψε. κατὰ λαβῶν ὅ τας βαβαίικς ὁ θεό-
 φίλος, πείθῆν ἐπεχέρθ τὸν ἐν τῶν ἄρχω, χριστὸν
 τεσέβαν εἰδέναι, καὶ τ' ἑλλωικῆς πλανῆς ὀπο-
 σῆναι. ἢ ὅ τῷ ἰεδαίω ἐκεία ἐπίνοια, τῶ

4. Ait Philostorgius, Constantium
 Legatos misisse ad eos qui olim qui-
 dem Sabæi, nunc autem Hemei ita vo-
 cantur. Est hæc gens eorum, qui ex
 Chettura nati sunt Abrahæ. Regionem
 autem quam incolunt, Arabiam ma-
 gnam & felicem à Græcis appellari
 scribit, & ad exitum Oceanum per-
 tingere. Ejusque metropolim esse Sa-
 bam, ex qua urbe olim Regina ad Salo-
 monem visendum profecta est. Est au-
 tem ea gens ex Circumcisione, & octa-
 vo die circumciditur. Sacrificant eti-
 am Soli & Lunæ & diis indigenis. Ju-
 dæorum quoq; non exigua multitudo
 iis permixta est. Ad hos igitur Lega-
 tionem misit Constantius, eo consilio
 ut ad veram pietatem illos traduceret.
 Proinde magnificis muneribus & blan-
 da verborum persuasione Regem illius
 gentis sibi conciliare statuit, atq; ex eo
 statim opportunitatem nactus, Reli-
 gionis semina ibi spargere. Postulavit
 etiam, ut Romanis illuc navigantibus,
 & regionis incolis qui ad Christi fidem
 converti vellent, Ecclesias ædificare li-
 ceret. Dedit etiam Legatis magnâ vim
 pecuniæ, quam ædificandis Ecclesiis
 impenderent. Hujus porò Legationis
 princeps erat Theophilus Indus. Qui
 olim quidem Constantino imperium
 administrante admodum juvenis, obles
 à Divæis missus fuerat ad Romanos.
 Horum regio Divus insula est. Incolæ
 verò ipsi quoque Indi cognominantur.
 Porò hunc Theophilum, cum diu in-
 ter Romanos vixisset, mores suos ad
 summam virtutis perfectionem formaf-
 se, & veram de Deo opinionem ample-
 xum esse scribit: sed & monasticam vi-
 tam eum elegisse, & ad gradum diaco-
 ni promotum esse testatur, Eusebio sa-
 cras ei manus imponente. Sed hæc qui-
 dem prius. Postea verò cum Legatio-
 nem hanc obeundam suscepisset, à suæ
 communionis hominibus Episcopali
 dignitate eum ornatum esse. Cæterum
 Constantius, cum eam Legationem
 magnificam & valde gratiosam esse vel-
 let, ducentos equos ex Cappadocia ge-
 nerosissimos navibus impositos, multa-
 que alia dona, partim ad conciliandam
 admirationem, partim ad alliciendos a-
 nimos misit. Theophilus igitur cum
 ad Sabæos venisset, gentis principi per-
 suadere conatus est, ut Christum co-
 leret & à Gentilium errore recederet.
 Et Judæorum quidem solita fraus
 ac malitia, in profundissimum

silentium se se abdere coacta est, cum Theophilus admirandis operibus editis fidem Christi invictam esse semel atque iterum ostendisset. Legatio vero felicem exitum sortita est, cum princeps gentis illius sincero animo ad veram pietatem transisset, & tres Ecclesias in ea regione edificasset, non tamen ex ea pecunia quam Legati ab Imperatore secum attulerant, verum ex iis sumptibus quos ipse alacri animo ex privata pecunia suppeditavit, admirandis Theophili operibus æqualem animi sui magnitudinem exhibere contendens. Ex illis autem Ecclesiis, unam quidem in Metropoli totius gentis quam Tapharon vocant, edificavit. Aliam vero in eo loco in quo Romanum erat emporium, ad exteriorem Oceanum vergens. Vocatur autem hic locus Adane, quo cuncti qui ex Romanorum ditione veniunt, appellere solent. Tertiam denique Ecclesiam in altera Regionis parte extruxit, ubi Perficum est emporium celebre, in ostio maris Perfici quod inibi est, situm.

5. At Theophilus, cum apud Homeritas singula prout poterat & prout temporis ratio sinebat, ordinasset, & Ecclesias dedicavisset, & ornamentis quibus poterat exornasset, ad insulam Divu, quam ipsi patriam fuisse superius indicavimus, navigavit. Atque inde ad alias Indiae regiones perrexit: multaque apud illos non rite fiebant emendavit. Nam & lectiones Evangelii audiebant sedentes, & alia quaedam peragebant quibus divina lex repugnabat. Verum Theophilus, cum singula apud eos juxta sanctiorem ritum Deoque magis acceptum correxisset, Ecclesiarum quoque dogma confirmavit. Neque enim circa divini numinis cultum, ut ait impius iste, ulla egebant emendatione, utpote qui ab ultima antiquitate constantissime filium alterius à Patre substantiæ profiterentur.

6. Ex hac autem magna Arabia profectus est Theophilus ad Æthiopas qui Auxumitæ vocantur. Habitant isti ad primum litus maris rubri, quod Oceanus illic sese insinuans efficit. Ac rubrum quidem mare in maximam extensum longitudinem, in duos sinus dividitur. Et alter quidem eorum versus Ægyptum tendit, Clyfma ubi desinit, cognominatus. Per hunc sinum Israelitæ quondam fugientes Ægyptios, sicco pede transgressi

Α θεοφίλος ὡς ἀδούξοις ἔργοις καὶ ἀπαξ ἡ δὲ τῶν εἰς χεῖρας ὁπίσω ἀμαχὸν Ἰπποξάμωνα, καὶ σιγὴν μὴν βαθεῖαν, καὶ ἄλλον τὸ ἀνιπυρῶν καὶ δυ. τὰ δὲ τὴν πρὸς εἰσίας τὸ πέρασ ἐδὲ χεῖρας, καὶ τὴν ἐρήτην γνώμης τὴν δὲ χεῖρας ἐχούσας τὴν εἰσίας πρὸς τὴν δύσεσσαν δνοκλινάσης, καὶ πρὸς εἰσίας ἀν ἐκκλησίας ἀνά τὴν χώραν ἀναστήσασαν, καὶ τῶν ἐξ ὧν ὁ πρὸς εἰσίας ἔφεργν βασιλικῶν ἀνάσταματων, ἀλλ' ἐξ ὧν αὐτὸς ἐκείνῳ πρὸς εἰσίας οἰκοδονεῖ χορηγῆ καὶ τῶν θαύματι τῶν θεοφίλου ἔργων, ἐνάμιλλον παρέχον ἐφιδολμῆστον πρὸς θυμον. τῶν δὲ ἐκκλησιῶν μίαν μὴν ἐν αὐτῇ τῇ μητροπόλει τῆς παντὸς ἐθνῶς τὰ φεργν ἀναμαζομένη καὶ διδύσατο. ἐτέραν δὲ ἐν τῷ τῶν εἰσίας μαϊκὸν ἐμπόριον ἐτύχανεν, ἐξ ὧν πρὸς τῶν εἰσίας κεανὸν ἰεραμμένον καλεῖται τὸ χωρεῖον ἀναστήσασαν ἐνθα καὶ τὸς ἐπιρωμαίων ἀφικνεμένους ἐδύνατο καὶ διορμίζεσθαι τὴν δὲ πρὸς τὴν Ἰπποξάμωνα τὴν χώρας μέρος, ἐν ᾧ πρὸς τὸν ἐμπόριον γινώσκονται τῶν Ἰπποξάμωνα τὸ ἐκείσε πρὸς τῆς κερματισθῆσασαν θαλάσσης.

5. Ὁ μὲν τοι θεοφίλος τὰ ἐν τοῖς ἐμπόροις, ὡς ἐκάσα δυνάτων, καὶ ὁ καιρὸς ἐδύνατο διαθεῖς, ἐτάς ἐκκλησίας ἱεροσάμωνα, καὶ πρὸς εἰσίας κόσμοις οἰς ἐν τῷ δυνάτων διακοσμήσας. ὁπότε τῶν διεῖνῆσον (ἢ αὐτὰ πατεῖδα πρὸς εἰσίας ὀλόγῳ) ἀπέπλυσεν καὶ ἐδύνατο εἰς τὴν αἰθρῶν ἀφικεῖν ἰνδικῆν, καὶ πολλὰ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐδύνατο διαγωγῆς δρωμένων ἐπιμαρτύσασθαι, καὶ ἄλλοις ἀμαζομένοι τῶν ἀναγγελικῶν ἀναγνωσμάτων ἐποιεῖν τὴν ἀκράσιν, καὶ ἄλλα πᾶσι ὡς μὴ εἰσίας θεσμός ἐπέσασθαι διεπράττοντο ἀλλὰ τῶν εἰσίας ἐκάσα πρὸς τὸ σεβασίμιον αὐτοῖς ὁ θεοφίλος μεταρρυθμίσας, ἐτὸ τὴν ἐκκλησίας δόγμα ἐκαρτύνασθαι. ἐν δὲ ἐδύνατο, φησὶν ὁ δυνος ἐθνῶς, τὸ τῶν θεῶν σεβας διορθώσας ὑψηλῆσας, ἐξ ὧν ἀναστήσασαν τῶν εἰσίας ἀπὸ τῶν εἰσίας τῶν εἰσίας πρὸς εἰσίας ἀπὸ τῶν εἰσίας.

6. Ἐκ τῆς ταύτης τῆς μεγάλης ἀραβίας, εἰς τὴν ἀντικείμενῶν καλεσμένων ἀπαίρῶν ἀπὸ τῶν εἰσίας καὶ τῶν πρῶτας ὄχθας καὶ ἰνδικῆν τὴν ἐπιρωμαίων θαλάσσης, ἢ ὅταν τῆ ὡκεανὸς εἰσκαλῶν πρὸς εἰσίας μὲν ἔργα τῶν πᾶσαν ἢ μὲν τοι ἐδύνατο ἐπὶ πλείστον μηχανομένη, εἰς δύο πᾶσι ἀπομερίζεται κόλπας καὶ τὸ μὴ αὐτῶν ἐπὶ αἰγυπίας χωρεῖ κλύσμα, καὶ ὁ τελευτῶν τῶν ἐπὶ ὠκεανὸν φεργν. δι' ἐπάλαι καὶ τὸ ἰσραηλινικὸν φθυγόντες τὴν αἰγυπίας, ἀεὶ ἐδύνατο

τὸ ῥεῖθρον διεπέσπασθησαν ποδί. τὸ ἕτερον A
 μέρος, ἐπὶ παλαιστίνης ἐρχεῖται πλὴν ἀλά
 ἐκ παλαιῆ καλεῖσθαι ἀλλὰ γὰρ ταύτης τῆς
 ἐρυθραῆς θαλάσσης, ἐν ἀριστερῷ τῷ ἕξωθεν ἀυ-
 ξυμί) καλεῖσθαι, διότι τῆς μητροπόλεως ἔτι
 κληθεῖσιν. ἀυξυμῖς γὰρ αὐτοῖς ὁ μητροπολις.
 πρὸς τὸ ἵερον τῶν ἀυξυμιῶν ἐπὶ τὴν ἕξω-
 τῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ δὴ κολοῖσιν ὡς κωνσταντῖνον παρ
 οὐκασιν Θύροι, ταύτην τὴν κλησὶν καὶ πρὸς
 τοῖς οὐκασιν Φερσίης ἀλέξανδρῳ ἢ πρὸς τῶν
 τοῖς οὐκασιν ἀνατολῶν ἐκ τῆς συρίας ἀναστήσας, ἐν ἡυ-
 τοῖς καλεῖσθαι, οἱ ἐν τῇ πατρῷῳ φωνῇ κέ-
 ρησι). μέλανες ἐν εἰσὶ δὴ τῶν ἀπαιῖτες, ὁξείας B
 αὐτοῖς τῆς ἀκλῖν Θύρας ἡλίας καὶ ἀπιομένης. πρὸς
 τῶν τοῖς ἢ τῆς ξυλοκαοσία μάλα σαγῖν), καὶ ἡ
 καοσία, καὶ ἰοάσαμον, καὶ ἰοκινάμωνμον, καὶ δὴ
 καὶ ἐλεφάντων πλῆθῳ πρὸς μὴν τῶν τοῖς ὁ θεό-
 φιλος ἀφ' οὗ τοῖς ἀυξυμίταις ἢ πρὸς ἀε-
 γωνίας, καὶ τὰ οὐκασιν καὶ τῶν ἀμεινός, τῆς ἐπὶ ῥω-
 μαῖας ἀνακομιδῆς εἶχετο. πολλῶν ἢ τῆς πμῆς
 πρὸς τῶν βασιλέως μὲν τὴν ἐπάνοδον ἀξίωθεις,
 πόλιν μὴν ἰδίαν ἐφοροῦν ἐκ κληρωσάλο κοινόν
 οἱ ὡς πρὸς ἀγαλμαν δι' ἀρεθῶν τοῖς ὁμοδοξοῖς ἐ-
 λείπετο.

7. Ὅπερ ἐπὶ τῶν σωματῶν περσικῆς θαλάσσης,
 ἡ δὲ ταύτη ἀκεανὸς εἰσεχὼν διὰ τὸ εἶναι μέγιστην
 τε ἔσταν, καὶ ἔστιν κύκλω πολλὰ ἀεὶ βλαστομέ-
 νη, ἄλλοι τε μέγιστοι πόταμοι, καὶ ὁ πῆρις τοῖς
 ῥεῖθροις ἐμὸς ἀλλ' ὁ πρὸς ἀπηνιώτην ἐκεί-
 τωθεν τῆς ῥυκανίας θαλάσσης, ἐν κορδιαίοις
 μὴν τὰς ἐμφανεῖς ἀναδόμενους λαμβάνει πρὸς
 τὴν συρίαν ἐλκόμενος ἐπεὶ οἱ ἀν' ἡυτοῖς καὶ τὴν
 συρίαν ἀναδόμενος, ἐν ἡυτοῖς ἀεὶ πρὸς τὸ ῥεῖθρον
 ἀπὸς μὲν ἡυτοῖς, μέγας ἢ δὴ τοῖς χυμασι χω-
 ρήσας πρὸς τὴν παφλάων ὁ δὲ ἐν αὐτῶν φασι καὶ
 τῶν θηρίων τῶν πῆρις Θύρας τὸ ἐπάνυμον πρὶν
 ἢ ἐπὶ θαλάτταν καλεῖσθαι, ἡ δὲ εἰς εἰς δύο
 μεγάλας πόταμους ἐπί τῶν δυσίτοις ἐσχάτοις D
 σίμασιν ἀλλήλων διὰ τὸ γεγονέναι, εἰς τὴν περσι-
 κὴν θαλάτταν ποιεῖ τῶν ἐκβολὰς, γῆν ἐν μὲ-
 σω πλείστην περιεμῶμενος. καὶ τὴν ἀνὴν ποι-
 ῶν πόταμιαν τε ἀμα καὶ θαλάττιαν, ἡ δὲ ἐν
 ἐνοικεῖ τῶν μεσσηνῶν ἐπικαλεῖσθαι.

8. Ὁ δὲ πρὸς τῶν πόταμος δὲ ἀρμενίων καὶ τὸ
 πρὸς τῶν ἀνατολῶν ἐνθα τὸ ἔρος ἐστὶ τὸ δὲ ἀ-
 ρατ, ἐπὶ καὶ πρὸς δὲ ἀρμενίων ἔτι καλεῖσθαι,
 ἐφ' ἧς τῶν κίεωτον ἰδρυθῆναι φησὶν ἡ γεα-
 φη. ἡς ἀχει καὶ νῦν εἶναι φασὶν ἢ μικροῖς

sunt. Altera verò pars in Palaestinam
 fertur, juxta urbem quæ jam inde à pri-
 scis temporibus Aila vocatur. Ad hujus
 igitur maris rubri exteriorem sinum, in
 sinistro latere degunt Auxumita, ex vo-
 cabulo Metropolis ita appellati. Urbi-
 um enim caput Auxumis dicitur. Ante
 hos autem Auxumitas, Orientem verus,
 ad extimum pertingentes Ocea-
 num, accolunt Syri, ab earum quoque
 regionum incolis ita dicti. Etenim A-
 lexander Macedo eos ex Syria abdu-
 ctos, illic collocavit: Qui quidem pa-
 tria Syrorum lingua etiamnum utun-
 tur. Porro hi omnes colore sunt admo-
 dum nigro, acutis scilicet solis radiis
 eos perstringentibus. Apud hos Xylo-
 castia præcipue nascitur, & Cassia: Cas-
 lamum item & Cinnamomum. Plurimi
 etiam ibidem sunt Elephantum. Et Theo-
 philus quidem ad hos usque minime
 penetravit. Sed cum ad Auxumitas ve-
 nisset, & cuncta illic negotia probe or-
 dinasset, inde ad Romanorum dicio-
 nem redire cœpit. Multis deinde ho-
 noribus ab Imperatore post reditum af-
 fectus, nullius quidem urbis peculiarem
 fortitus est Episcopatum. Verum ab ho-
 minibus sua sectæ, velut publicum
 quoddam virtutis simulachrum suspec-
 ctus fuit.

7. Ait Philostorgius ad ostium maris
 Persici quod Oceanus illuc influens
 efficit, quodque maximum est & à plu-
 rimis gentibus circumfusus accolitur,
 tum alios maximos amnes influere, tum
 præcipue Tigrim, qui ad Apeliotem,
 & infra mare Hircanum in Corduenis
 conspicuo fonte ortus, per Syriam labi-
 bitur. Ubi verò ad Susianam regionem
 pervenit, aquis Euphratis ei commixtis,
 magnus deinceps fluens & rapidus, in-
 genti sonitu in ulteriora progreditur.
 Unde & vocabulum Tigridis feræ, ei
 impositum esse perhibent. Priusquam
 autem in mare se immittat, in duos
 magnos amnes dividitur. Deinde duo-
 bus extremis ostiis longe à se invicem
 distitis, in Persicum mare evolvitur,
 maximum terrarum ambitum aquarum
 divortio complexus, & insulam
 efficiens fluvialem simul ac marinam,
 quam incolit gens Mesenorum,

8. Euphrates verò ex Armeniis conspicuo
 fonte oritur: Quo loco mons est
 Ararat, qui etiamnum ab Armeniis ita
 nominatur. Super quo monte Arcam
 positam fuisse sacri libri testantur. Mul-
 taque adhuc fragmenta lignorum &

clavorum ejusdem arca superesse a-
junt, quæ illic servantur. Hincigitur
Euphrates ort^o, principio quidem exi-
guus fluit. Deinde in ulteriora progre-
diēs, subinde augetur, plurimos amnes
qui in alveum ejus influunt, in nomen
suum adsciscens. Postquam autem per
Armeniam majorem ac minorem la-
psus est, ulteriùs procedit. Ac primum
quidem Syriam secat, eam quæ propriè
Euphratensis vocatur. Postea verò aliã
quoque Syriam permeat, & per re-
giones quas permeat, in variam ac mul-
tiplicem helicem fractus; ubi proxime
ad Arabiam accessit, tum in orbem ex
adverso maris Erythræi prætergressus,
Regionemque haud exiguam sinu suo
complexus, ad Cæciam deinceps, qui
inter Boream & Subsolanum ventos
medius est, aquarum cursum convertit.
Cumque ad fluvium Tigrim pervene-
rit, totus ei misceri non potest. Sed
quibusdam sui partibus antea absum-
tis, reliqua tandem parte, quæ & maxi-
ma est & navigabilis, circa urbem po-
tissimum Sufa Tigridi sociatur. Jamque
amisso proprio nomine, unã cum illo in
Persicum evolvitur sinum. Porro quæ
inter hæc duo flumina, Tigrim scilicet
atque Euphratem, sita est regio, Meso-
potamia vocatur.

9. Et Euphratis quidem ac Tigridis
fontes, prout nobis apparent, supra re-
lati sunt. Sacri verò libri nostri, in qui-
bus scriptum est eos ex paradiso oriri,
verissimè dicunt. Ex eo namque aqua-
rum ducentes initium, aliquatenùs
quidem procedunt, supra terram for-
tasse labentes, postea verò vasta & a-
renosa solitudine eos excipiente, illic in
profundum demersi, ad inferiora ferri
non prius desinunt, quàm ad stabile ac
petrosum solum regionis illius perve-
nerint. Postquam autem crepido illa
cursum illorum ad inferiora tenden-
tem represserit, tum demum singuli a-
quis suis collectis, ulteriùs progrediun-
tur, præ vi ac multitudine undarum
perpetuo adfluentium, recta ferri con-
tendentes. Cæterum subterranei me-
antes hi fluvii, utpote terrã quæ inter-
jacet partem eorum haud exiguam ab-
forbente, minores atq; infirmiores ad
locum eruptionis ipsorum accedunt.
Non est autem adeo incredibile, hos a-
mnes per tanta terrarũ spatia subterra-
neos labi. Multa enim ubiq; sunt maxi-
morum & rapidissimorum amnium flu-
enta, quæ sub terram feruntur. Idq; ex

Αλέφαναίων τε ξύλων, καὶ τῶν ἡλίων ἐκείσε
ζόμενα ἐπέειπεν καὶ ὁ Διφρατής, ὅτι
πρῶτα ρεῖς, πρόσβαινον αἰ γίνεσθαι μετὰ
πλείστας ἐμβαλλόντας αὐτὰ ποταμούς ἐς τὴν
ἐαυτῶν προσηγορίαν σπευδελόμαρτον. τὴν
ἀρμυρίαν δ', τὴν τε μεγάλην καὶ τὴν μικρὰν
διελθῶν, ἐπέτα πρόσσι, τέμνον μὴ πρόσσι
τὴν στείαν τὴν ἰδίαν Διφρατίαν καλεῖται
ἢν, ἐπέτα μύρτοι καὶ τὴν ἄλλην διαμύρτοι
ν. Ἐλικά διασπῶν ὧν διέσι ποικιλοῦσιν
κλαδίς, ὀπνηκία τῆ ἀρεμία πελάσσει, ὅτι
θα δὴ κυκλοδερῶς καὶ ἀνικρὺν τ' ἐρυθρῶν
λάσσης παρενεχθεῖς, καὶ χῶρον ἐκδύνησιν
πασάμενος, ἐπέτα πρὸς καικίαν ἀνεμῶσιν
σρέφει τὸ ρεῖθρον, ὅπερ ἐν βορέεσι καὶ ἀπὸ
μέσος ἐσηκε καὶ πρὸς Ἰγρήα ποταμοῦ
σας, ἐχ' οἷος τέ ἐστιν αὐτῶ ὅλως συμμιξῶσιν
λαμοίρας πῶν ἐν τῶ διαμέσῃ ἀρμυρίαν
νος, τῆ ὑπολόφομένη μεγίστη ἔσθ, καὶ
ἀναγέσθ διωσάσθ, τῶ ἰγρήν καὶ σπῶ
μάλιστα συμπίπτει, καὶ δὲ τ' ἐαυτῶ προσηγο-
ας ἀποπασάμενος, σὺν ἐένωστος τῶ πο-
κὸν καλασῶρ, ὁλόπον καὶ ἰομέαζυ τῶ ἰγρήν
λαμῶν τῶτων ἔτε ἰγρήος ἔξ Διφρατός, καὶ
σοποταμία τυχεῖ καὶ προσσαγορδόμενον.

9. Οὐδ' ἰγρῆος ἔξ ὁ Διφρατής, καὶ μὴ τοῦ
Φανῆς ὅθεν ἀναδύον, εἰρη. Ἐξ ἰγρῆος
γραφῆ, ἐκ τῶ ἀρμυρίαν τετατες λέγεται
μάσθ, τὸ ἀληθές αἰον ἰσορεῖ, καὶ γδὲ αὐτῶ
πρώτας ἀρχαίτων ρεῖθρων Φεργήεις, ἀρμυ-
τινος πρόσσι, ἴσως ὑπέγειν ῥεθῶεις ἐπίτα
τ' μεγάλης ἐξήμης καὶ ἀμμοδ' ἐσθης αὐτῶ
ἐκδ' ἐξ αμῆνης, πρὸς ἰοβάστος ἐν αὐτῶ καὶ
πνόμενοι, ἐπρότερον ἴσαν, τ' ἰπῆτα κατῶ
Φεργῆς, πρὸν ἐπ' αὐτῶ δὴ τὸς γεγαῖον καὶ πρὸς
δ' ἐς τ' αὐτῶ δι καλανήσῶσι γῆς ἐσθῶσι αὐτῶ
τ' ἰπῆτα κατῶ προχωρήσῶσι τ' αὐτῶ κατῶ
πῆδος ἀρμυρίαν, ἐν αὐτῶ ἡδὴ τῶν ῥε-
μάτων αὐτῶς συναγέσθῶν ὑπὸ πῆδος
ἰγρῆος τ' αἰ ἰπῆ φερομένης πρὸς ὠχρῶσθ
ἐπ' ἀπὸ βιαζόμενοι ἀλλ' ἔτοι μὴν ὅτι
μοι κάλωρ χιοι πορευόμενοι μοίρας αὐτῶ
ὀλίγη τ' ἐν μέσῳ γῆς ὑπέχει μῆνης, ἐλάτῃ
ἀπανήσῶσιν ἡδὴ καὶ ἀνεσῆροι ἰπῆτες ὅτι
ἀναδ' ὄσῶσιν καὶ τὸ γε μυχῆς αὐτῶς πῆσθ
ἐνα γῆν, ἐκ εἰκὸς ἀπείν, πολλὰ γὰρ ἐστὶ καὶ
λα ρύματα πανταχῶ καὶ τῶν Φεργῶν
σῶν τε καὶ ἰγρῆ ἰγρῆ ἰγρῆ ἰγρῆ ἰγρῆ ἰγρῆ

δῆλον ὅτι ἡχος τε ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀκρότης μέγας, ἅ
 συνταράχῃ καὶ ῥοίῳ πολλῷ φερομένων. ἀλ-
 λά καί τινες ὑπερ αὐτῶν φρέσια ὀρουσόμενοι,
 καὶ ἀπὸ ληκίας αὐτοῖς πλακὸς κατωθεν ἐπ'
 ὀλίγον τρώσαντες, ὑφ' ἡν τὸ ρεῖθρον ἡδὴ καχ-
 λαζον τὴν ἐπιτὸ ἀνω φορὰν βιαζόμενον, μό-
 λης γ' ἀνελήφθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιτὸ χεῖρας τ'
 φρεσυχίας ἐσώτων ἀναρπαδίης καὶ τὸ ρεῖ-
 θρον ἐφομαρτήσαν εἰς ὄχλῳν περὶ χωρήσειν, ὑπ'
 ἐδεμίας ἀνομιρίας ἐτι ᾤδαλυπεμνον, διὰ
 τὸ τ' χορηγίας ἀένναον ἢ γὰρ τὸ θεοδότητος
 σοφία, οἰνοὶ φλέβας χορηγίας τῶν ἀνακαίων
 τὰς τῶν ρεῖθρων διεκδρομας, τὰς μὴ ἀφα-
 κείας, τὰς δὲ προδήλως εἰρήσασα. ταύτη ἀρα ἔ-
 ὀπροφήτης ἐμελιώθησε δακίδ', αὐτοῖς ἐπὶ θα-
 λασσῶν ἐμελιώσεν αὐτῶν ἔπι ποταμῶν
 ἠτοίμασεν αὐτῶν ὡς τὰς μὴ θαλάσσης τοῖς
 μεγίστοις αὐτοῖς κολπώμασιν οἷον ἀποθησαυ-
 ρείας, ἔτι βίασιν αὐτοῖς κραυγόμενος πρὸς
 τὸ ἀνεχεῖσθαι τὸς ὄγκον καὶ πληθῆ τῶν ἐν
 αὐτῇ φερομένων. τοῖς δὲ ποταμοῖς τὴν διεξοδὸν
 ἀπόλυτοι καὶ ἐμμηχανοῖς αὐτῆς διαθεσείδης
 αἰετῶν χωρίων ὑπαλώσας τε κηλαπενότησιν
 ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπιτὰ χθαμαλωτέρων,
 τόπον τῆ ῥοπῆ τῆ βριθοῖος ὑδατος ᾤδαχῶν.

10. Οτι καὶ ἄλλοι παράδεισον ὄδοι ἐκασίας
 χρωμῶν λέγει, καὶ τὰς ἰσημερίας τῆ ἡμέρας, πρῶ-
 τῶν μὴ δὲ τὰ πρὸς μεσημέριαν δὴ ἡμέρας ἐσι
 πάντα οἰκόμενα. Ἐκεδὸν μέγιστ' ἐξω θαλάτ-
 τως ἐπ' αὐτῆς τὰς ἀκτῶνας ἐρείδων. καὶ ἡ διὰ μέ-
 σε λεγομένη ζώνη τῆ τοῦ ἔστω. ἐτι καὶ ἡ δίοπὸν ὄν
 ὑφασίς καλεμένος ποταμὸς ὃν ἡ γραφὴ Φει-
 σῶν ὀνομάζει, καὶ αὐτὸς τῆ ᾤδα εἰς ἀναβλύ-
 ζων, ἐκ τῶν ἀρκιῶν μάλλον τ' ἀνατολῆς με-
 ρῶν ἐπὶ τὴν μεσημέριαν φαίνεται ῥέων, καὶ εἰς
 τὸν ταύτην ὠκεανὸν τὸ ρεῖθρον εἰσερδύομενος,
 ἀπὸ κρυπτοῦ τῆ ἡσυχίας ταπροβάνης ἔστω τῆς ὄχθας
 τῆ ποταμῶν εἰσεκείαι τὸ λεγόμενον καρυό-
 φυλλον, εἰς καρπὸς, εἰς δὲ καὶ ἀνθ' ὅτι τυγχάνει
 καὶ πεπεσθῆκασιν οἰκείαν, τῶν ἐν τῆ ᾤδα εἰς
 τῆ δένδρον εἶναι καὶ γὰρ καὶ ὑπὸ ἐξ αὐτῆς γῆ,
 ἐρημός τε ἐστὶ δένδρως ἀπασα καὶ ἀκαρποδάτη.
 ἐκ τῆ φέρειν τὸν ποταμὸν τὸ ἀνθος, ἐπὶ δὴ λον
 ἀν εἶναι ὡς ὄδοι ὁ ποταμὸς ὑπὸ γῆς ἀπασ ῥεῖ,
 μηδαμότι καλυπόμενος. καὶ γὰρ ἀν τὸ ἐκείθεν
 φερόμενον ἡδύνατο φέρειν ἔχει δέ τι καὶ ἄλλο

eo manifestum fit, quòd ingens eorum
 sonitus auditur, cum magno strepitu &
 fragore fluentium. Sed & nonnulli
 cum supra eos amnes puteos fodere
 aggressi essent, & petrosum solum
 quod ipsis occurrerat, paulatim pertu-
 dissent, sub quo perstrepens unda sur-
 sum versus erumpere nitentur, diffi-
 cile admodum retracti sunt ab iis qui
 sursum stabant in crepidine putei. Et
 aqua subsecuta in rivum processit, qui
 nulla deinceps siccitate interceptus est,
 ob perennis aquae affluentiam. Quip-
 pe arcana Dei sapientia, fluminum
 meatus, tanquam venas quasdam ne-
 cessaria suppeditantes, alios quidem
 occultos, alios autem conspicuos effe-
 cit. Unde & Propheta David cecinit:
 Iple super maria fundavit eam, & super
 flumina praepravit eam. Maria qui-
 dem maximis terrae sinibus quasi The-
 fauros recondens, basimq; eis firmam
 constituens ad tantam aquarum quae
 in ea feruntur vim ac multitudinem su-
 stinendam. Fluminibus vero liberum
 cursum perpetuo praebens dispositio-
 ne solerti: locorum depressionibus, ac
 declivitate a sublimioribus ad infio-
 ra vergente, iter faciens impetui cur-
 rentis undae.

10. Paradisum ad aequinoctium Orien-
 tis situm esse scribit Philostorgius, con-
 jecturam capiens, primum ex eo quòd
 cuncta fere loca ad meridiem sita con-
 stant esse habitabilia, usq; ad Oceanum,
 quem deinde sol adurit, radios suos
 perpendiculari in eum immittens. Atq;
 haec est quae media dicitur Zona. Dein-
 de ex eo quòd Fluvius qui nunc Hy-
 phasis dicitur, in sacris autem libris
 Phison nominatur, ortus & ipse ex Pa-
 radiso, ex Arctoio magis Orientis par-
 tibus meridiem versus fluere videtur,
 & in Oceanum qui illic est aquas suas
 evolvere, ex adverso insula Taprobana.
 Ubi ad ripas fluvii invenitur Can-
 dryophyllum, sive is fructus, sive flos est.
 Creduntq; incolae ejus loci, hanc arbo-
 rem unam esse ex iis quae erant in Pa-
 radiso. Etenim universa quae supra il-
 los est regio, admodum deserta, prorsusq;
 infructuosa est. Ex eo vero quòd
 fluvius iste florem gignit, manifestum
 fit eum supra tertiam totum fluere, ne-
 que usquam sub terra cuniculos agere.
 Alioqui florem illic natum perferre
 nullo modo posset. Porro hic flu-
 vius aliud quoq; indicium praefert ter-
 reni cum Paradiso commercii. Ajunt

enim, si quis ardentissima febre correptus, in hoc fluvio mergatur, eum confestim morbo liberari. Tigris contra & Euphrates, propterea quod terram subeunt ac rursus emergunt, nihil inde deferre possunt perinde ac Hyphasis. Sed neq; Nilus. Nam hunc quoque ex paradiso fluere testantur Moysis oracula, quæ illum Gion appellant: Græci verò Ægyptium olim nominarunt. Hic, ut conjicere licet, ex paradiso erumpens, priusquam ad regionem habitabilem perveniat, terra absorptus, deinde Indicum mare subiens, & circa illud in orbem, ut credibile est, circumvolutus: Quis enim hominum id exacte cognoverit? posthæc sub universa tellure quæ in medio est, usq; ad rubrum mare occultus fluens, ac sub ipso etiam Mari rubro subterlapsus, ad alterum ejus latus erumpit, sub eo monte qui Luna vocatur. Ibi duo fontes maximos efficere dicitur, non modico intervallo à se invicem distantes, qui ex into violenter in sublime prorumpunt. Hinc per Æthiopiā lapsus, in Ægyptum fertur, per abruptos scopulos præcipitatus.

11. Ait universam regionem quæ ad Solis ortum & circa meridiem sita est, quamvis imodico æstu torreatur, cuncta tamen quæ terra mariq; gignuntur, longe optima & maxima producere. Nam & Balenas incredibilis magnitudinis eo in mari inesse, quæ sæpe numero per Oceanum illum navigantibus visæ sunt è pelago emergentes. Terra quoq; illa maximos habet Elefantos ac vastissimos. Eos item qui Taurephanti dicuntur, quod belluarum genus, cætera quidem bos est maximus: corio autè & colore cutis & magnitudine ferme Elephas. Hoc enim animal ipse vidi, cum ad Romanos delatum esset: idq; quod vidi scribo. Sunt præterea apud illos dracones, crassitudine quidem trabibus æquales: longitudine verò ad 15. usque Orgyias protensi. Nam & horum pelles ad Romanorum ditionem perlatas vidi. Monoceros item animal apud eos nascitur, caput quidem draconis habens, nisi quod cornu flexuosum, non ita magnum ei inascitur: mentum ejus integrum barba vestitur. Cervix longa in sublime protensa, ad draconis tractus similitudinem proxime accedens. Reliquum corpus cervi potius similitudinè refert, pedes verò Leonis habet. Ejus effigiem

A σύμβολον τῆς παρ' ἑὐδ' εἰσον γενεῶν ἐπιμιξίας. Φασὶ γὰρ εἰς αὐτὸν τυχεῖν πύρεθρον ἔρω φλεβομυρῶν, εἰς τὸν ποταμὸν βαπτισάμενος, παρὰ τὴν ἑνοσημῶν ἀπαλλαγὴν ἢ τῆς κενούρας, διότι καλὰ δύναιτο καὶ ἀνίχασιν, ἐδ' ἐν ἐκείθεν δύναιται κομίζεσθαι ὑφ' αἰσίν. ἐδ' ἐγὼ οὐ νεῖλος. καὶ γὰρ ἐτεροειδέσιν ἡμωσέως ἐπίπνοια λεγέσθαι, γῆν ἀνὴρ ἐμάζουσα. ὅν οἱ παρ' ἑλλήσιν αἰγυπῖον ἐκαλεῖσθαι, ὡς ἐστὶν συμβαλεῖν, ἔξορμῆς ἑὐδ' εἰσον.

B πρὸν Ἰθί τὸ οἰκέμετρον φθάσασα, καλὰ δὲ ὑπονοσ, ἐπειὰ τὴν ἰνδικὴν θάλασσαν ὑπερδύσασα, καὶ κύκλω γὰρ ἀνὴρ ἑλλήσιν ἔχει, ὡς ἐκαλεῖσθαι τῆς γὰρ ἀνθρώπων ἀκριβέως ἐτερο, καὶ ἐπὶ τῆς σαλῆν ἐν μέσῳ γῆν ἐνεχθεῖς μέγιστον ἐρῶν θάλασσης, καὶ ταύτην ὑποδραμῶν, ἐπὶ θάλασσαν ἀνὴρ ἐκδίδου μέρος, ὑπὸ τῷ τ' σελήνης καλεῖσθαι μενον ὄρῳ. ἐπὶ ὁ δὲ ὑποπηγὰς λέγεται ποιεῖν μεγάλας, ἀλλήλων ὄρα ὀλίγον διείσκειας καὶ τῶν βιαιῶν ἀναρῶν ἐδέμενας, καὶ διὰ τῆς αἰθιοπίας ἐνεχθεῖς, Ἰθί τὴν αἰγυπῖον χωρὶς διὰ πείρων ὑψηλοτάτων καλὰ ἀραπόμειθαι.

11. C Οτι Φασιν ἅπαν τὸ πρὸς ἀνέχουσι κλίον καὶ πρὸ τὴν μεσημβριανὴν κλίμα, καὶ περὰ τῆς μέσης θαλάσσης, ὁμοίως τὰ κράτιστα ἐμέγιστα φέρει τῆς ὅσα γῆ καὶ θάλασσα δύναιτο φέρειν. τὰ τε γὰρ κήτη τὰ ὑπερμεγέθη ταύτη ἐνεῖναι τῆ θάλασση καὶ δὴ ὡς φησὶ πολλὰ ἐπιπολάσασθαι τοῖς π' ἀκεανὸν ἐκείνοι καλεῖσθαι ὀλομένοις. ἢ τε γῆ ὅδ' ἐλέφαντας ἔχει ὅδ' ἐμέγιστος καὶ ὑπερφύεις ἀτες, καὶ δὴ ὅδ' ἐμέγιστος ἐλέφαντας λεγομένους. ὡν τὸ μῆλον γὰρ τὰ μῆλον ἄλλα πάντα βῆς ἐστὶ μέγιστον, τῆς βύρσαν καὶ τὸ χεῖμα ἐλέφας, καὶ ἔπειτα εἰπεῖν καὶ τὸ μέγιστον. καὶ γὰρ εἰς ῥωμαῖος κομίσαντ' ἐν τῷ ζῶν ἐθρασάμω, καὶ τὸ θεῖμα γράφω ἄλλα καὶ δρασκόεις ἐν τῷ εἰσίν, πᾶσι μῆλον δρασκῶν ἐκ ἐλάτῆς, τὸ ἢ μῆλον εἰς δεκαπέντε πρὸς ἀλεινόμενον ὄργυιας, καὶ γὰρ καὶ τῶν τὰς δρασκῶν εἰς ῥωμαῖος ἀποκομίσαντας εἶδον, ὅτε μονόκερος τῶν παρ' αἰγυπῖοις ἐστὶ. τὴν μῆλον κεφαλῆ δρασκῶν ὄργων, κέρασ ἢ σκολιὸν αὐτῶν πέφυκεν, ἐπὶ τῶν Ἰθρα μέλα. ὃ ἢ ἀνθερῶν αὐτῶν πῶν ὑποπῆλαιαι ἅπας. μακρὸς ἢ ὅ τεράχιλος εἰς ὑπὸ ἀναλεινόμενος, ὀκτὼ δρασκόεις ἐξ ὑπὸ τῶν παρὰ πῆσιν. τὸ ἢ ἄλλο σῶμα ἐλάφω προσεῖν

κε μάλλον εἶν ἢ πόδας λέοντοῦ ἔχει. καὶ ἐστὶ γε
 αὐτὸ ἐκλύπωμα ὁρᾶν ἐν κωνσταντινῶν πόλει.
 καὶ δὴ καὶ καμηλοπάρδαλις τῆς ἐκείνης γέννημα
 χάραξ· ἢ τὰ μὲν ἄλλα ἑλαφὸς ἐστὶ μεγίστη,
 καμῆλη δὲ ὄψος ἐνέδωκε τὸ σῶμα μιμειῶσα.
 Ἰμὲν τοι ἀνχένα μήκισον, ἔσπερ τὴν ἀναλο-
 γίαν ἔλοιπε σῶματος φέρει εἰς ὄψος ἀνορθώ-
 μῳν. ἀλλὰ καὶ τὴν δόραν ἀπασαν ἀπὸ κεφα-
 λῆς ἀκρας ἕως ἐσχάτων ποδῶν παράδει μά-
 λιστα τὴν ποικιλίαν πρὸς φερέσ αὐτὴν ἔχει, καὶ
 τὰς ἐμπροσθεν πόδας ὑψηλοτάτους ἴσῳ ὀπίσω.
 παρ' αὐτοῖς δὲ ἐστὶ ἡ ὀλεγομένη αἰγοπίθηκος
 πιθήκος τις ὢν. μυρία γὰρ ἐστὶ γένη πιθήκων.
 ἀρκοπίθηκοι γὰρ εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, ἔλεονοπίθη-
 κοι, καὶ κυνοκέφαλοι, καὶ ἄλλαι πολλῶν ζώων
 εἰδέαις τῆς πιθήκειας μορφῆς ἐπιμίτυμνης.
 καὶ δὴ λον ταῦτα ἐστὶ, πολλῶν εἰς ἡμᾶς κομιζο-
 μένων ὅιος δὴ καὶ ὁ πᾶν ἐπικληθεῖς ὑπάρχει. ὅς
 τὴν κεφαλὴν αἰσοπέσωπος ἐστὶ καὶ αἰγοκερῶς,
 καὶ ἐκλαγόνων τὰ κατωαἰσοκελῆς. τὴν δὲ κοι-
 λίαν καὶ τὸ σέρνον καὶ τὰς χεῖρας καθαρὰς πιθή-
 κος. ὃν καὶ ὁ τῶν βασιλῶν κωνσταντίνου ἀπε-
 σάλλει τὸ τὸ ζῶον, ἐξ ἡμῶν φερόμενον ἀ-
 χει τινῶν, ἐν τινὶ πλέγματι διὰ τὸ θεμιτῶδες
 εἰργμένοι. ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε, ταρχιδύσαντες
 αὐτὸ οἱ κομιζόντες, θεάματος παραχρῆν ἀσυ-
 νήτους εἰκόνα, μέχρι τῶν κωνσταντίνου διεσώσαντο
 πόλεως. καὶ μοι δοκεῖσι τὸ ζῶον τὸ ἐλλήνης
 πάλαι εἶναι, καὶ ἐκπλαγῆναι τῶν ξένων τῆς θεας,
 θεὸν κρίσιν νομισαί. εἰδισμένον αὐτοῖς τὰ πα-
 ρεῖδοξα θεοποιεῖν ὡς περ καὶ τὰ σάτυρον ἐστὶ καὶ
 τὸ πιθήκος, ἐρυθρὸς τε πρὸς ὄπῳ, καὶ γοργὸς
 τὴν κίνησιν, καὶ ἐρανεῶν. καὶ μὲν δὲ ἡ κρίσις,
 γένος ἐστὶ πιθήκων· αὐτὸ γὰρ θεασάμενος γε-
 φῶ. ἢς τὸ μὲν ἄλλο σῶμα λάσιον ἐστὶ ὡς τοῖς
 λοιποῖς πιθήκοις. τὸ δὲ σέρνον ἀχειγε αὐτὸ τὸ
 τραχήλῳ ἐφλάσαι. μαζῆς δὲ γυναικὸς ἔχει,
 ἐρυθρῆ τιος βραχέος κελχερεδῆς ἐπανασή-
 ματος ἅπαν ἐν κύκλῳ τὸ γεφυρωμένον τῆ
 σώματος περὶ τῆς ὀφθαλμοῦ, καὶ εἰς πολλὴν τινα εὐπρέ-
 πειαν ἀνθρώποφανεῖ ὄντι τῶν ἐν μέσῳ χρωμά-
 τισυναρμοζομένων. τὸ τε περὶ ὄπῳ ἐνεσρογ-
 γυλῶ μάλλον καὶ εἰς γυναικίαν ἐλκε μορφῆν.
 ἢ τε φωνὴ ἐπιεικῶς ἀνθρωπεία. πλὴν ὅσον ἐκ
 εἰς ἀρθρα διαιεμένη, ἀλλὰ τινὶ ταχέως καὶ
 οἶον μελάτνος ὀργῆς τε καὶ ἀχθῆ δότος ἀσημα-
 ῦσθαι ἐγχομένη περὶ σσοικῆ. βαρύτερα τε
 μάλλον ἐστὶν ὀξυνομένη. ἀλιόν τε ἐστὶ δεινῶς τὸ

A Constantinopoli depictam licet cerne-
 re. Sed & Camelopardalis in eadem re-
 gione nascitur. Quæ cætera quidē cer-
 vus est maximus: proceritate verò ca-
 meli corpus videtur imitari. Collum
 quidem longissimum, nec reliqui cor-
 poris proportioni respondens, in subli-
 me erectum gestat. Pellis autem tota à
 summo vertice usq; ad imos pedes, va-
 rietate simillima est pardo. Pedes ante-
 riores, posterioribus altiores habet. Est
 etiam apud illos Ægopithecus, simiæ
 genus quoddam: plurima enim sunt
 genera simiarum. Nam & Arcopithecii
 sunt & Leontopithecii & Cynocephali,
 aliis atq; aliis animalium formis permi-
 scente se simiarum figura. Idq; apparet
 ex multis hujusmodi bestiis quæ ad nos
 comportantur. Cujusmodi etiam est
 is qui Pan vocatur: Capite, vultu, & cor-
 nibus capram referens: ab ilibus deor-
 sum versus caprinis cruribus insistentem.
 Ventre verò & pectore ac manibus,
 merus simius. Hoc animal Rex Indo-
 rum dono misit ad Imperatorem Con-
 stantium. Vixit autem aliquamdiu,
 cum in cavea quadam inclusum ob fe-
 rociratem ferretur: Postquam autem
 mortuū est, hi qui illud afferebant, fa-
 le condierunt, insoliti spectaculi osten-
 tandi causâ; & Constantinopolim usq;
 integrum servarunt. Ac mihi quidem
 videntur Græci istud animal olim vi-
 disse, & spectaculi novitate obstupefa-
 cti, Deum sibi finxisse, cum solenne eis
 esset, ex rebus stupendis atque admi-
 randis Deos facere: quemadmodum
 etiam fecerunt in satyro. Nam & hic
 simius est, facie ruber, motu concitus,
 & caudam habens. Sed & Sphinx si-
 miæ genus est. Id enim testor quod
 ipse vidi. Cujus reliquum quidem cor-
 pus hirsutum est, sicut cæteris simiis:
 pectus verò ad cervicem usque gla-
 brum est. Mammæ verò habet mulie-
 ris. Totumque corpus quâ nudum est,
 rubra quædam milii speciem referens
 eminentia, in orbem circuit: & huma-
 no coloris cutis quæ in medio est, plu-
 rimum gratiæ & decoris affert. Facies
 fere rotunda est, & ad muliebrem for-
 mam accedit. Vox humana ferme si-
 milis, nisi quod minime est articula-
 ta, sed velut mulieris cujusdam, celeri-
 ter & cum ira ac dolore quodam verba
 minime distincta proferentis. Gravis
 porro est magis quam acuta. Cæte-
 rum hoc animal ferum admodum est &
 vaftrum, nec facile mansuescit. Quod
 cum Thebas urbem Bæotiæ olim de-

portatum fuisset, & in quosdam eorum qui ad spectaculum ejus confluerant, insiliisset, vultusque eorum lacerasset, Oedipus civium suorum mutilationes moleste ferens, bestiam interfecit: atque ex ea ror ut mihi quidem videtur, maximam gloriam est consecutus. Cæterum fabula, ut fortitudinis laudem conciliet Oedipo, ipsum quidem animal alatum finxit, propterea quod velociter insiliret. Eidem verò pectus mulieris & corpus Leonis aptavit. Illud quidem ob expositam nuditatem & ob muliebris formæ similitudinem: hoc verò propter feritatem, & quòd ut plurimum quatuor pedibus insiliret. Rationis quoque particeps illud fabulæ finxere, ob similitudinem vocis humanæ. Enigmata verò ab eodem proponi dixerunt, eo quod ignotas voces ac minime distinctas ederet. Neque verò id magnopere mirandum est, cum Græci multa quoque alia in fabulas soleant detorquere. Cæterum eadem regio fert etiam asinos agrestes, statura maximos, & pelle mirum in modum variegata, albo ac nigro colore sibi invicem valde permixto. Quippe zonas quasdam habent, à spina dorsii ad latera & ad ventrem usque demissas, ibique divisas, quæ per circulos quosdam sibi invicem innexæ, mirabilem quandam texturam efficiunt ac varietatem. Phœnix item, avis multorum sermone celebrata, apud eos nascitur. Phœtæum quoque inde alatum vidi, quòd genus avis est loquacissimum & ad vocis humanæ similitudinem proxime accedens. Variegatas præterea ac punctis distinctas aves, quas vulgo Garamantidas vocant, nomine eis indito ex gente, ex qua plurimæ ad nos deportantur. Alia denique complura animalia citra controversiam eximia, ibi proveniunt, quorum multitudinem recensere præsens narratio reformidat. Sed & aurum purissimum illic gignitur, aureis quasi fibris sponte ex ea terra surgentibus, aliisque super alias jacentibus, & auri illius productione apertam ac manifestam præbentibus. Quin & fructus apud illos pulcherrimi sunt & maximi, ex quibus notissima sunt nuces. Univerfa denique Homeritarum regio usque ad rubrum mare, duplicem quotannis fructuum proventum reddit. Unde etiam Arabia felix cognominata est. Sed & generaliter, omnis ea regio quæ ad orien-

A θηρίον κ̄ πανεργόταλον, κ̄ ἐδ' ἐραδίας τιθασευσόμενον ταύτης εἰς θήσας μοι δοκῶτα βουβίλιας πάλαι κομιθεῖσας, καὶ τισιν ἰσχυρῶς ἐπιθέρα σωμαρρηνκότηων ἐφαλλομένως, κ̄ τῶν παρ' ἐσώποισι λυμνηαμένως, δευῶν ποιησαμένως ὁ οἰδίπυς τὰς τ' ὀμοφύλων λώσας, καὶ φονδύσαι τὸ ζῶν, ἔδομα λαμπρὸν ἐκείτω λαβεῖν κ̄ αὐτὸν ὁ μῦθος εἰς ἀνδρείαν κοσμίως ὑπόπτερον μῦθὸν θηρίον ἀναπλατῆς, διὰ τὸ ξέως ἐπιπηδᾶν ἔσπερον ὃ γυναικὸς ἐθαρευῆται κ̄ τὸ σῶμα λέοντι. γυναικὸς μὴ, διὰ τὸ παρ' ἐσώποισι γυμνῶσεως ἔπερος τὸν γυναικῶν εἶδος ὀμοιώσεως λέοντος, διὰ τὸ θηριώδες. Ἐπὶ κ̄ τὸ πλείστον τοῖς τέτταρασι τυτχάνισιν ἐρειδόμενον. λόγῳ ὃ θηρίον μετέδωκε πλάσμα, διὰ τὸ τ' Φωνῆς ἀνθρωπῶδες αὐτῶν μαλώδες, διὰ τὸ ἀσσημα φέρεσθαι κ̄ θηριώδεις ἐν πολλαῖς κ̄ ἀλλὰ σὺνθεσε τῶν ἐλλισι πρὸς τὸ μὲν ὄδες διαπλάθειν, κ̄ ἀπὸ τῆς χώρας κ̄ ὄνης ἀγρίως μεγίστης τῆς μεγίστης φέρει, κ̄ τὴν ὄραν κ̄ τὸ ξενίζον ποσειδάωνι μένος, λθικὸς σφίσι κ̄ μέλανος χρομαίως, ὁ κ̄ μικρὸν συμποικιλομένως ἀλλὰ ζῶντινές εἰσιν διὰ τὸ ῥάχως ἔπι τὰς πιδρας κ̄ τὴν κοιλίαν καθήκυσαι. κ̄ ἐν ταῦτα ἔπι τῶν ἐμμεναι, κ̄ καὶ τῶν παρ' ἐφέρας ἀλλοίως ἐνεληπόμεναι, θαυμασιώτῳ κ̄ ξενίζον ἀπὸ γάζον ἢ ποικιλίαν κ̄ ποικιλίαν. ἀλλὰ γὰρ κ̄ ὁ Φοίνιξ τὸ πολυδύλληλον πηνόν, παρ' αὐτῶν τυτχάνισ γνομένον. κ̄ μὴν δὴ κ̄ τὴν σπῆλαιον ἐκείθῃ ἰσχυρὸν κομιζόμενῳ, ὃ τ' ὄρνέων ἐστὶν ἀλλοίως, κ̄ τ' ἀνδραπίνης γλώττης μμμηκῶν τάλον. κ̄ ὅδῳ ποικίλης ὃ καλασιγῆς ὄνης, ἐς γαράμαλλας ἔπι καλασιγῆς ὄνης, ἀπὸ τῶν ἐστῶν ἐμάλλια πλείστοι κομιζόνται, τὴν ἐπὶ πῶν μμμηκῶν θέρμῳ ἔπι τὰ πλείστα διαφανῶς ὑπερφύεσθαι φύσει, ὡν τὸ πλῆθος ἢ διηγησῶν ὑπερῆλλεται. ἀλλὰ ἔδῳ χευστῶν ἐν ταῦτα γυμναῖται καθάρτα. χευστῶν ὀνοίης τε κ̄ τῶν ἀνδρῶν τ' ἐκείνης γῆς ἀναδιδόμενῳ ἐπὶ ἀλλήλοισι κειμένων, ἔπι τὸν δὴλον ἀπὸ τῶν γένεσιν παρεχομένων. κ̄ καρποὶ ὃ καλῶς τε κ̄ μέγιστοι. ὡν γνώμα κ̄ τὰ κάρνα. ἀλλὰ μὲν κ̄ τὸ ἐπὶ τοῖς ὀμπεταῖς κλίμα πᾶσι μέχει τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, δις τῶν ἐστῶν τῶ ἀναδιδῶσι ὅδῳ καρπῶν. ἔξ ἔκ τὴν χώρῳ ἀραβίαν ἐν δαίμονα παρ' ἐσώποισι

σαν. και ὁλος ἡ κορὴ ἀνίσχοντα ἥλιον ἀπασα
 γῆ, μακρῶτ' αἰλλης ἐν πασι διασέρει· ὃ δ'
 ἀσπίδ' ἔσσο, ἀπάσης τ' ἑώας τὸ κρείσσον τε κ'
 καθάρωταλον ὑπάρχων, κ' τὰς ἀέρας ἀκραι-
 φνεσάτας Ἐκαλλιστας ἔχων, κ' τις διαφανε-
 σάτοισ ὑδασι καθαρὸν ὄμυρον, δ' ἡλον ὡς ἀπα-
 ρεδότην ὑπερρχῆται ὑφ' ἡλίω πάσης ἐν πά-
 σῃ τὸ κρείττον Φέρει· τ' ἐξωθεν θαλάσσης κατ'
 ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀπὸ ἀσπίδ' ἄσπερον.

12. Ὁ π' Φήσω ἀθανάσιον κορὴς τὸν ἐσπέ-
 ριον ἀφικόμενον βασιλεία, καὶ δ' ὄρων τὰς
 ἀπὸ ἀσπίδ' ἄσπερον ὑπαγαγὼν ἀφ' ἑσ-
 πέρια, μάλισα δ' ὁ δ' ἄσιον, ὁσκόμης ἡ τῶ
 λεγομένων περὶ αὐτῶν, καὶ τῶ βασιλεῖ
 πθανώτατον, Ἐπιστολῶν πρὸς κωνσταντῖνον
 κομίζε), λέγουσαν ὅδε ἀθανάσιον ἦκεν
 ὡς ἡμᾶς, ἐαυτῶ κοροσῆκην τῶ Ἐπισκο-
 πῶ τῆς ἀλεξανδρείας ἀποδύκνους. τυχευάν-
 τω τοῦτω δια σε ταύτης. ἐπεὶ τοῖς ἐμοῖς
 γε αὐτὴν ἀνακτήσε) ὄπλοισ. δεξάμενον
 δ' τὴν ἐπιστολὴν τὸν κωνσταντῖνον, καὶ τὰς
 ἐπισκόπους Ἐπι κοινῶν βασιλῆς συγκαλέ-
 σαυτα, γνώμην παρ' αὐτῶν λαβεῖν, ἀμεινον
 εἶναι μὴ πόλεμον ἀναρῆσαι τῶ ἀδελφῶ, ἢ
 τῆς ἀθανασίος βαρῦτη) τὴν ἀλεξανδρείαν
 ἀπαλλάξαι. διὸ καὶ ἐφίεναι ἀπὸ τῆν ἐπισκο-
 πῆν ἀναλαβεῖν, καὶ τὸν γεώργιον μετ' ἐπιστολῆς
 εἰς ἐαυτὸν μετέπεμψαυτ. ἀλλ' ὁ μὴν εἰς τὴν
 ἐαυτῶ πατρίδα τὴν καππαδοκίαν ἀφίκετο,
 καὶ ἐδίηγε τὰ καθ' ἐαυτὸν ἐπισκοπεῖμενον· ὁ
 δ' ἀθανάσιος, μετ' ἐμείζον ἡδη φρονηματῶ
 δύων τὰς πόλεις, κατ' ἐς γίνοιτο τῶ ἐπισκό-
 πων, λόγοις αὐτὰς ὄξεκαλίτο πρὸς τὸ ὁμο-
 σιοισ) Ἐὶς μὴν ἄλλας μὴ πρὸς δέχεαυτ. ἀέτι-
 ον δ' τὸν ἔφορον τῆς παλαιστίνης Ἐπι πορνεία
 κατὰ γέλλόμενον, κ' βεληθέλια τῆ πρὸς ἀθα-
 νάσιον ἐπιχωρήσει τὸ αἶμα) ἐπικαλύψαυτ,
 πρὸς τὴν ἐκείνης δόξαν αὐτομολῆσαι δ' ἐναυτ)
 ἐν ὁμοῖς ὄξυτατα τὴν δ' ἰκλῶ, ἔ' αἰδοῖς διασα-
 πένη) κ' σκώληκας βρύσαντη), καὶ ἔτω τῶ
 (τῆν ἐλαθένηα. ἀλλὰ καὶ μάξιμον τῶ ἱεροσο-
 λύμων ἐπίσκοπον, πρὸς τὴν ἀθανασίος δόξαν
 ἀποκλίνας. καίπερ ὁ κ' μάξιμιανὸν διωγμὸς
 μάρτυρα τῶν ἐδείκνυ, ἔ τὸν ἕτερον τῶν ὀφ-
 θαλμῶν ὑπὲρ τ' ὀσπεθείας φέρουσα διορω-
 ρυμῶν. καὶ πολλὰς ἄλλας κ' μικρὰν εἰς τὴν
 ἐαυτῶ δόξαν τὸν ἀθανάσιον ὑποούραυτ.

Atem solem vergit, reliquis religionibus
 omni ex parte multum præstat. Paradi-
 sus verò, cum totius Orientis præstan-
 tissimus ac purissimus sit tractus, & cœ-
 lum habeat nitidissimum, ac pulcherri-
 mum: Aquis denique limpidissimis ir-
 rigitur, procul dubio totius terrarum
 orbis cunctis in rebus longe præstantis-
 simus est locus, qui ad Solis ortum O-
 ceani fluctibus alluitur.

12. Ait Philostorgius Athanasium,
 cum ad Occidentalium partium Im-
 peratorem venisset, ejusque palatii pro-
 cedes, ac præcipue Eustathium comi-
 tem rerum privatarum, qui auctoritate
 plurimum valebat apud Principem,
 donis ac muneribus sibi conciliaflet,
 litteras à Constante ad Constantium
 attulisse, quarum hæc erant verba. A-
 thanasius ad nos veniens, Episcopatum
 Alexandriae ad ipsum pertinere mani-
 festis proportionibus ostendit. Quare
 illum per te consequatur: aut certe
 meis armis eundem recuperabit. Porro
 his litteris acceptis, ait Constantium
 Episcopos convocasse, ut unà cum illis
 quid factò opus esset deliberaret. Eos
 verò id consilium dedisse Constantio,
 satius esse ut Alexandria Athanasii jugo
 minime liberaretur, quàm ut bellum
 adversus fratrem susciperet. Constanti-
 um itaque permisisse Athanasio ut E-
 piscopatum reciperet. Georgium verò
 per Epistolam ad se evocasse. Ac Ge-
 orgius quidem in Cappadociam ex qua
 oriundus erat, reversus est, ibique de-
 gens privata negotia administravit. A-
 thanasius verò, majore deinceps confi-
 dentia per urbes transiens, singulos E-
 piscopos ad quos accesserat, ad Con-
 substantialis fidem sermonibus suis ex-
 citabat. Et alios quidem Episcopos ver-
 bis Athanasii non obtemperasse scri-
 bit. Aetium verò Episcopum Palæsti-
 nae, qui fornicationis reus delatus fue-
 rat, cum per communionem Athana-
 sii id probrum occultare vellet, ad ejus
 sententiam se transfulisse. Eundem ta-
 men brevi poenas dedisse, tabe factis ge-
 nitalibus, ac vermibus seaturientem,
 atque ita ex hac luce sublatum. Maxi-
 mum quoque Hierosolymorum Episco-
 pum ad sententiam Athanasii declinafse
 scribit, tametsi hic in persecutione
 Maximiani, confessionis gloriam illustris
 fuisset, & alterum oculum effossum ha-
 beret. Addit præterea, Athanasium
 paulatim multos alios ad opinionem
 suam pertraxisse.

13. Ait Flavianum Antiochenum collecta Monachorum multitudine, primum omnium acclamasse: Gloria Patri & Filio & Spiritu sancto. Nam ex iis qui aetate illum antecesserant, alios quidem dixisse. Gloria Patri per Filium in sancto Spiritu, atque hanc acclamationem usum magis receptam esse. Alios verò dicere solitos: Gloria Patri in Filio & Spiritu Sancto.

14. Ait Arianos, quamvis in fidei doctrina dissentirent ab iis qui consubstantiali Filium prædicabant, in precationibus tamen atque hymnis & consultationibus, aliisque fere omnibus, præterquam in mystico sacrificio, cum iisdem communicasse. Postquam vero advenit Aetius, & dissensionis circa hæc quoque auctor fuit: persuasit cætui eorum qui idem cum ipso sentiebant, ut ruptis omnibus amicitia & consuetudinis vinculis quibus antea cum hominibus conjuncti erant, illis maxime adversam factionem constituerent.

15. Ait Aetium ortum fuisse ex Cæle Syria: Pater verò ejus cum in prædiali officio militasset, male rem gessit. Cumque in ejusmodi statu mortuus esset, is qui tunc rector erat provinciae, facultates ejus sisco addixit. Ita Aetius adhuc admodum adolescens, unà cum matre ad summam egestatem redactus est. Qua de causa aurificinam exercere aggressus est, quo tum sibi, tum matri victum compararet. Cumque hanc artem satis diu exercuisset, ob indolis præstantiam, ad Philosophicas disciplinas animum applicuit. Ac primum quidem auditor fuit Paulini, qui ex Episcopatu Tyri ad sedem Antiochenam translatus fuerat. Postea verò cum mater ipsius extremum diem obiisset, cuius potissimum causâ aurificinæ artem excolebat, totum se deinceps Aetius ad Logicæ studia convertit. Ac brevi in disputando plerisque superior visus est. Ex quo etiam non mediocri invidia adversus illum exarsit. Verùm Paulino quidem superstite, vires suas compressit invidia. Ubi verò Paulinus post sextum Episcopatus sui mensem mortuus, & Eulalius in ejus locum substitutus est, tum verò invidiæ livor pristinum robur recuperans, Eulalium incitavit, ut Aetium Antiochiâ expelleret. Igitur Aetius Anazarbum quæ Ciliciæ urbs est, profectus, artem suam de novo exercuit ad victum sibi comparã-

13. Ὀλιφησιτὸν ἀντιοχείας Φλαβιανὸν πλῆθος μοναχῶν σωμαγεύρατα, πρῶτον ἀναβοῶσαι, δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι. τῶν γὰρ πρὸ αὐτοῦ, τῶν μὲν, δόξα πατρὶ δι' υἱῶ ἐν ἁγίῳ πνεύματι λέγοντες, καὶ ταύτῳ μᾶλλον τὴν ἐκφώνησιν ἐπιπολάζοντες, δόξα πατρὶ ἐν υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι.

14. Ὅτι φησιν εἰ καὶ διεφέροντο καὶ τοὺς δόξας τοῖς τὸ ὁμοῖοσιον πρὸς εὐευσίῳ ὡς δόξαις, ὁμῶς καὶ εὐχῶν, καὶ ὑμῶν, καὶ δευλαμάτων, καὶ τῶν ἄλλων σχεδὸν ἀπάντων, πλὴν τῆς μυστικῆς κοινωνίας δυσίας. ἐπιφροσύνη ἢ ἀεπίς, καὶ τῆς ἐν τέτοις διασσεύσεως ἀρξάντων, τὴν ὁμοδόξον σωμαγωγὴν, πειστας δεσμοῦ καὶ φιλίας καὶ συμπηθείας, οὗ τοῖς ἐτεροδόξοις συμπηθῶν, διαρρηξάμενοι εἰς ἀνίπαλον τέτοις μάλιστα παρασκευαστοὺς καὶ σῆσαι τὴν μοῖραν.

15. Ὅτι πατρὶς αἰλίῳ ἢ ἐν κοίλῃ γέγονε συρεία τῆς πατρὸς αὐτοῦ τῶν ἐν στρατείᾳ ἀσπραγέσεων ἐνλεγευδῶν, καὶ τὸν βίον ἐν τέτοις ἀπολιπότων, τὴν μὲν ἑσῖαν τὴν τιμικὰ δὲ ἀρχοντά φησι δημοσιεῦσαι ἕως τῆς αἰτίου ὄντα, εἰς ἕχαστον σωτῆ μνηστὶ πεισας ἐλάσαι, καὶ διατῆτο ἐπὶ τὸ χρυσοχοῶν ὀρμησαι, ὡς ἀν ἀμωσγέπως αὐτοῦ τε καὶ ἡμνησαμένη διαβίῳ ἀποχρώσεως τῆ τέχνη χρημῶν, διὰ ῥώμῳ φύσεως ἐπὶ τὰς λογικὰς ἐπισραφῆται μαθησῆς. καὶ παύλα μὴ ἀκροάσατο πρῶτον, ὅς ἐν τῆ ἐφορείας τῆς εἰς τὴν τ' ἀντιοχείας μετέστη τῆς μνηστὶ τὸν βίον λήψεσης, δι' ἣν μᾶλλον καὶ ἡ ποικιλίας εἰδέαις τὸν χρυσοῦ ἐπιμορφῶσα τέχνη μετέχρησεν τὰ αἰλίῳ, ἐκείθεν αὐτὸν ὅλον εἰς τὴν τῶν λογικῶν μαθημάτων μετέλασσε, δευεῖαν καὶ θάτην ἐπὶ λόγων ἀμύλλαις τῶν πλῆθον ὁραῶν κεραιεῖντα, καὶ φθῶν ἐν τῆς εἰ μικρὸν ἀνάπλην ἀλλὰ μέγε μὴ ὁ παυλῶν ἔζη, τὴν ἰσχὺν ὁ φθῶν παρεῖν ἐπεὶ ἔκεῖν μὴ μῆνας ἐξ ἀπέδῳ, αὐτὸ αὐτῆς εὐλάλιον τὸν φθῶν εἶχεν, εἰς τὴν αὐτῆς δυνάμιν ἐπανελθῶν ὁ φθῶν, κινεῖται εὐλάλιον τ' ἀντιοχείας, τὸν αἰτίου ἀπέλασσε ὁ δὲ εἰς τὴν τ' κιλικίας ἀναζαρόν ἀφικόμενος τῆ τέχνη πάλιν πρὸς τὸ ζῆν ἀπεχρηστοῦ.

ἐδ' ἐτῆς ἐν λόγοις ἀφισάμει· πρὸς τὰς ἐν
 τυχεύουσας ἀμίλλης· γραμματικῆ δέ τιν' ἔ-
 τιν' οὖσαν αὐτὴ ἀγαμνε, ἑμεῖα δ' ἐναίτης
 τέχνης ὀρμημένε, ὁ αἰὶ· παρ' αὐτὸν εἰσοικι-
 δεῖς ἐθήτευεν, ὡς οἰκεικὰς ἀπὸ τελῶν λει-
 τεργίας· καὶ ὁ μὴ τὴν γραμματικὴν πορδύ-
 μως αὐτὸν ἐδιδάξατο· ὁ δ' ἐδιδασκάλει δη-
 μοσία ποτὲ κατὰς εἰς ἐλεῖχον, ὅτι μὴ τῆ
 θεῶν λογίων ὀρθῶν ἐποιεῖτο τὴν δειγνισιν, καὶ
 πολλὴν αὐτὴ τὴν ἐπ' ἀμαρτία τοιῶτων αἰ-
 ρύλων κατὰ χεῖρα μιν· ἀντιμιδιάν οὖρε τὴν
 δοκῆρξιν τῆς διερρεῖας αὐτὸν οἰκίας· ἐκεί-
 θεν δ' ἐλαθεῖς, ἀθανασίῳ συγίνε, ὡς τῶν
 μὴν λεκιανῶν· ἐμάρτυρ· ὁμιλητῶν εἰς ἐγε-
 γόνε, τὴν ἀναβαρζον διεισοπέτ· παρ' ὧ τὰς
 διαμελίσας ἀναγνῶς, καὶ τοῖς καθ' ἕκαστον αὐ-
 ποῖ ἐπισήσας, ἐπὶ τὴν ταρσὸν πῶδ' ἀνώνιον
 ἀφικνεῖ· τῶν λεκιανῶν καὶ ὁδοῖ τὴν γνωρίμων
 ἐφ' ἑ τὰς ἐδωπόλε ἀναδιδαχθεῖς ἐπισο-
 λας, ἱκανὸν αὐτὰ συνδέτερε χεῖρον, τὴν
 πρὸς ἐλέεε τάξιν πληροῖν· ἐπει δ' ὁ ἀνώνιος
 ἐφορ· ἐγεγονόε, καὶ ἐχ' οἷός τε τὴν ἐναχολεῖ-
 δετὴν ἐφίξεσθ' ὁ αἰὶ· διδασκαλία εἰς τὴν
 αὐτὴν χεῖρα μιν ὁ αἰ· ἐπ' ἀνῶν, ἀκροασό-
 μιν· λεοντίε· πρὸς ἐλέεε· ἡ δ' ὁ λεόντι·
 καὶ ἐκείνο καιρε, καὶ αὐτὸς τῶν μαθητῶν
 λεκιανῶν χηρημίσας. ὡς αὐτὰ καὶ τὰς πρὸς
 φήτας ἐξηγήσατο, καὶ μάλιστα τὸν ἱερε-
 κήλ· ἀλλὰ κακείθεν αὐτὸν ὁ φθόν· αὐτίς,
 ὡς φιλοσοφί· ληρεῖ, ὡς δ' ἀντίς ἀληθεύων
 ἐποι, τὴν γλώσσης ἡ ἀκροασία, ἑ τὸ τὴ φρονή-
 μα· δυοτεβες ἀπελαύνει· ἐκείθεν ἐν τὴν
 κιλικίαν κατὰ λαμβάνει· καὶ τῶν βορβοει-
 ανῶν λόγοις ἀπὸ ἑαυτοῦ ἰδίας δόξης συμ-
 πλακείς, εἰς ἐχατὴν καλῆς ἐσησεν ἡπταν· ἐφ' ὧ
 ἀδυμία τε αὐτὸν καλεῖχε, καὶ ὅζην ὁκ ἀνεκτόν·
 ἡγεῖτο, ὅθεν τὸ ψεδοσ τῆς ἀληθείας ἐπικρα-
 τίερον ἔτω ἡ τὴν αἰεῖω διακεμένω ὅπασία
 τις, ὡς ὁδοῖ τερεβλογεῖ, ἐπίσα· λυῖσα τὴν
 ἀδυμίαν, συμβολοῖς παρεχομένη τὸ ἀναν-
 ταῖονισον τῆς ἡδὴ παρεχομένης αὐτὴ φήας·
 κακείθεν πῶδα γεγονόε τὴν αἰεῖω τὸ μηδε-
 νὸς ἐν συμπλοκαῖς ἡπιαδὸς λόγων. μετ'
 ἐ πολὺ γέν ἀφθονίος τις τῆς μανιχαίων
 λύσσης προεσῶς, καὶ μεγάλῳ πῶδα πολ-
 λῶς ἐπὶ φήα καὶ δεινότητι λόγων φέρον
 τὴν δόξαν, ἐν τῇ καὶ αἰγυπτιοῖ αὐτὰ

dum; nec tamen à disputationibus ad-
 versus eos qui cum ipso congredi vel-
 lent, penitus abstinuit. Porro cum Gram-
 maticus quidam, ingenii ejus admira-
 tione captus, artem ei suam tradere ag-
 gressus esset, Aetius in domum ejus ad-
 missus ei ministravit, serviles operas
 præstans. Et illi quidem libenti animo
 Aetium artis Grammaticæ præceptis
 instituit. Aetius verò, cum aliquando
 magistrum suum publice coarguisset,
 tanquam divina oracula minus recte
 explicantem, magnoque eum pudore
 ob ejusmodi imperitiam affectisset, hæc
 mercedem retulit, ut ex domo bene de
 ipso meritò ejiceretur. Inde igitur ex-
 pullus, cum Athanasio versatus est, Lu-
 ciani Martyris discipulo, qui tunc Ana-
 zarbi Episcopatum regebat, apud
 quem cum Evangelistas legisset, & sin-
 gula quæ in illis occurrunt accuratè ob-
 servasset, Tarsum inde perrexit: visurus
 Antonium, qui & ipse unus erat ex di-
 scipulis Luciani. A quo cum Epistola-
 rum Pauli explanationem didicisset, sa-
 tis diu cum eo vixit, in presbyterorum
 ordine adhuc constituto. Ubi verò An-
 tonius ad Episcopatum evectus est, nec
 erudiendo Aetio vacare amplius pote-
 rat, iterum Aetius Antiochiam rever-
 titur, Leontium auditurus, qui tunc
 temporis presbyter erat Antiochiæ, &
 unus fuerat ex auditoribus Luciani.
 Hic Prophetas, ac præcipue Ezechie-
 lem exposuit Aetio. Sed rursus invidia,
 ut somniat Philostorgius, seu ut verius
 aliquis dixerit, linguæ intemperantia
 & dogmatum impietas, inde eum eje-
 cit. Illinc igitur Aetius in Ciliciam pro-
 fecus est, ubi quidam ex hæresibus Bor-
 borianorum pro defensione dogmatis
 sui cum eo congressus, penitus eum vi-
 cit atque oppressit. Quam ob causam
 despondere animum cœpit, nec sibi
 amplius vivendum esse existimabat,
 cum mendacium veritate potentius
 esse cerneret. Dum sic animo affe-
 ctus esset Aetius, visio quædam, ut fin-
 git Philostorgius, ei oblata est, quæ a-
 nimum ejus erexit ac confirmavit: si-
 gnis quibusdam exhibens invictam
 vim sapientiæ quæ illi deinceps adfutu-
 ræ esset. Ex eo tempore id datum est
 divinitus Aetio, ut à nemine in dispu-
 tationibus vinceretur. Nec multo
 post Aphthonius quidam Manichæo-
 rum infaniæ præpositus, & tum sapi-
 entia, tum eloquentia causâ ma-
 gnâ apud multos gloriam consecutus,

in urbe Alexandrina cum eo congregatus est. Etenim Aetius ex urbe Antiochia ad eum venerat, fama hominis excitus. Ubi verò ad certamen ventum est, non valde prolixa disputatione habità Aetius Aphthonium ad sermonis inopiam redactum, ex magna gloria in summum dedecus atque ignominiam decessit. Quare Aphthonius præter expectationem victum se agere ferens, in gravissimum morbum incidit, quem mors brevi sublecuta est, cum ultra septem dies post hanc acceptam cladem supervivere minime potuisset. Aetius verò adversarios suos sermonibus ubique superabat, & illustrem victoriam reportabat. Per idem tempus medicina quoque operam dedit, quo non solum animorum, verum etiam corporum morbos curare posset. Habuit autem in ea disciplina Magistrum Sopolim, virum in hac arte nulli secundum. Porro Aetius cum in arte medica excelleret, gratuitam indigentibus operam præstabat. Quòd si forte ipse rebus ad vitam necessariis opus haberet, ad aliquem ejusdem artis opificem noctu accedens, ne interdium à gravioribus negotiis avocaretur: quodcumque aurum peritioris artificis indigebat, manu illud celeriter, elaborans, mercedem ab aurifice referebat, eoque modo vitam sustentabat. Hæc verò principatu Constantii acciderunt, eodem tempore quo Theophilus ex India reversus, Antiochia morabatur.

16. Ait Aetium cum adversus Basilium Ancyræ, & Eustathium Sebastia Episcopum de consubstantiali disputans, omnium hominum infantissimos eos ostendisset, ut quidem iste confingit: implacabili odio ab illis deinceps exagitarum fuisse.

17. Leontius, is quem presbyterum ac præceptorem Aetii fuisse supra retulimus, cum ad Episcopatum urbis Antiochia promotus fuisset, discipulum suum ad diaconatus gradum evexit, eique permisit, ut Ecclesiastica dogmata publice in Ecclesia doceret. Verum Aetius, Diaconi quidem functionem detrectavit: docendi vero munus libenter amplexus est. Cumque illic tamdiu mansisset, quantum sibi sufficere judicabat ad sacrarum disciplinarum traditionem, rursus Alexandriam perrexit. Jam enim illic agebat Athanasius, & τὸ ἁγιώτατον magnis viribus defendebat, prorsusque necesse erat, ut aliquis ei resisteret.

Αλεξανδρεία συμπλέει. καὶ ᾗ ἦκε παρὰ αὐτὸν ἐξ ἀντιοχείας ὁ ἀείψ. ὡς τὸ αὐτὸ ἀντιοχείας ἐλκόμενος ὡς δὲ εἰς ἀμίλλαν ἀλλήλων κατέστησαν, ἐδὲ πολλοὶς καὶ ἀναλωθεῖσιν ἀλέξωας, εἰς ἀφωνίαν σιωπῆσας ὁ ἀείψ. τὸν ἀφθόνιον, ἐκ μεγάλης δόξης εἰς μεγάλην ἀγχίνω καὶ λωέεικε. διὸ καὶ τῷ ἀπροσδοκίῳ βαρυθυμίας τῆς ἡτῆς, νόσον τε ἐπεσπασατο χαλεπῶ, καὶ τῆ νόσῳ πύρας ὁ θανάσιον, ἐδὲ περαιτέρω τῆς ἐπιπλά ἡμερῶν διακρίσασθαι τὸ σῶμα ἁπλοῦς ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀείψ. ἡ δὲ πάλιν ἐχώρη, τοῖς λόγοις τῆς ἀντιοχείας κερὰ τὸ βάλλον καὶ τὴν νίκην λαμπρῶς ἐκείνου ἀνδρόμετρον. τὸ τε ἡ καὶ τῆς ἰατρικῆς ἐξήπιστο, ὡς ἀν μὴ μόνον ψυχῶν, ἀλλὰ καὶ σωματικῶν ἐκείνου τὰς νόσους ἰάσθαι σῶπολις δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μαθηματικῆς ὁ διδάσκαλος, ἀνὴρ ἐν τῇ τέχνῃ μαθηνὸς ἔχων τὰ δόγματα ἀφῆκε δυνάσταις ὡς ἰατρικῆς ὁ ἀείψ. ἀμείψον παρεῖχε τοῖς δεουδύοις τῆς φεραπείαν. εἰδὲ ποτε εἰδὲ ἔπεν αὐτῷ τῆς ἀντιοχείας, ὡς δὲ τῶν ὁμολέγων νικητῶν φιλῶν, ἵνα μὴ διῆ ἡμέρας ἀπάγοις τῶν ἀπὸ δαυολέγων ὅσον τῆς χρυσοῦς τεχνικῶν ἐκείνου χερῶς, ἔστο ἡ ἀρα ἐξεργαζόμενος διὰ τῆς ἀπὸ τῆς ὁμολέγης τὸν μισθὸν ἐκομίζετο, καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον σιωπῆσε. ταῦτα ἡ καὶ ἐκείνου κειρῶς ἔκωνσαν ἡ ἡ, καθὲρ καὶ ὁ θεὸς φιλῶν ἐκ τῶν ἐν δὲ ὡν ἐπὶ ἀναλῶν δυνάσται ἀντιοχείας.

16. Οὐδέτιός, φησι, τοῖς ἀεὶ βασιλεῖν τῶν ἀντιοχείας, καὶ ἀντιοχίαν τὸν σεβασίας, εἰς ἡς πᾶσι τῶν ὁμομοσίε λόγους κατέσας, ἐπὶ πάλιν ἀντιοχίαν ἀντιοχίαν διελέγξας ἀφωνοτάτης, ὡς δὲ τερηολογίαις μίσος αὐτοῖς ἀπὸν δὸν καὶ ἐστὶν.

17. Ὅτι λεόντιος, φησι, ὁ δὲ ἐμπερὶ τὸν λόγον πρεσβύτερον τε καὶ διδάσκαλον εἰς ἡς ὑπέδξεν, ἐπίσκοπος ἀντιοχείας καὶ ἀσπίδας διακονίαν τὸν μαθητικῶν ἀποχρηστέων, καὶ διδάσκαλον ἐκ ἐκκλησιαστικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκ τῆς πρὸς δόγματι ὁ δὲ πρὸς μὲν τὸ τὸ διακονίας ἐργον ὑπὸς ἀληθινῆς διδάσκαλον ἡ ἀντιοχίαν χερῶν ἡ διακρίσας, ὡς ἐνόμιζεν αὐτῷ εἰς τὴν τῶν μαθημάτων ἐξαρκίαν, ὡς δὲ ἔπεν, ὡς τὴν ἀλεξανδρείαν ἀντιοχίαν ὡς δὲ γίνετο. ἡ δὲ ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ ὁ ἀθανάσιος πᾶσι ἡ ἐπὶ τῶν ὁμομοσίε βίαν, καὶ ἐχρῆν εἶναι τὸν ἀντιοχίαν.

18. Οτι φησι Φλαβιανόν και παυλίνον, οι κ' μ' ταυτα τον ανιοχίας θερον ειχον διανειμαμφοι, τ'ετες τον ειρημενον λεοντιον α τε δη μη ομοδοξίας και θελειν ετοι ησαν ενσαδία συνακολεθησαντες, ες την μεθ'ουρον απαγομενω, ος τ'ω ιερων της ανιοχίας Φροσιδων, μαλλον η της ολης ευσεβείας εδεν ηνεχετ τοις καιροισ συκαπηλοσασαδ.

19. Οτι σεκενδ'ε και σερρα εις επσκοπων τον αετιον παρεχειζομενων, αυτος φησιν οσα ηνεχετ, μη καθαρως αυτες ιεροσας, δια την επμειζιαν τ'ω το ομοεσιον θρησιδουτων δυοφανομυρ.

20. Οτι φησιν, ευνομιος κ' πυσω τ' αετιε σοφιας εις ανιοχεια εν καππαδοκίας αφικομυρος, τω σεκενδ'ω συνεμειξεν. ο η αυτον εν αλεξανδρεία τότε τω αελιω διαλειβοντι σωεσηκε και σωεσλω αμφο, ο μλυ διδασκων, ο ος τοις ιεροισ μαθημασι σωασκεμυρ.

21. Οτι ευνομις, φησιν οδ'ε ο δυσσεβης οδ'αυχμωομυρ, εγκωμιον αναλαξαδ.

22. Οτι φησι τ' κωνσαντια, δια την υπερεθανασιασ παρδην υπο τυρανιδι τη μαγνηλια την ζων και σαρεφασαδ. τελδδισανιος η αυτε, η ε μην κωνσαντιε κ' την εδεσαν τ' μεσοπολαμίας διαλειβοντι. τ'ε τ'ω ο περσοκος απητη πόλεμ. η περσευλατη τετων αδελφη κωνσαντια, αναβαλλανε δε λω κεχρωμενη γυνη δ'εασα μη φθασειν ο τυρανησας μαγνηλι. το παυλων αναρθησασαδ κ'ετ, εεερανωνα τινα τ'ω σερηνηγιων ενα καθισησι καισαρα. εδ'ο κ' η δυναδς την πραξιν, διδουζην ο κοινος αυτων παθη διαδηματιτε αυτον ετανωσε, και ανυεσαν επωνομασεν. ο η κωνσαντιε ταυτα μαδων, παραλιικα μην εεερανωνω το διαδημα πεμπη, σωεπικυρων αυτω κ' το της βασιλείας αξιωμα. επεια δε παρδ'ε εαπεεις κ' μαγνηλια στρατομυρος, κ' συμμειζαι φιλιωσ τω εεερανωνω βεληθεις, επεπεε εκεινος παρην υποψιαν επαλασασεωσ, χειρε μη τον εεερανωνω, κ' βασιλικησ δυοδυσ σολησ. μηδ'εν η κακον επερασάμυρος αλλο, αλλ'α κ' τ'εραπεζης απω κονωησασ, ες πεεσαν τ' βιθυνίας εκπεμπη, λαμπρας κ' μεγαλοπρεπεισ αφορλασ αυτω τας χορηγίας, μηδ'ενος υσερησ, ων ανδρωπε εις ος εν ιδιωταισ ευδαιμονει, προνοησάμενος

A 18. Ait Philostorgius Flavianum ac Paulinum, qui Antiochenum Episcopatum inter se postea diviserunt, à supra dicto Leontio, utpote contraria ipsi sentientes, depositos esse. Hi verò Eustathium secuti fuerant, cum is in exilium abduceretur. Qui quidē ex sacerdotali munere Antioch. Ecclesiæ, seu potius ex universa religione, nihil omnino temporū vicissitudine passus est interpolari.

19. Ait Philostorgius Aetium, cum Secundus & Serras ad Episcopatum gerendum eum elegissent, assentiri noluisse: cum diceret eos non pure nec sancte divina celebrare mysteria, utpote qui Homoufianis permixti essent.

20. Eunomius, cum fama ad ipsum perlata esset de Aetii sapientia, ex Capadocia Antiochiam profectus, in colloquium venit cum Secundo. Hic verò Aetio qui tum Alexandriae degebat, Eunomium commendavit. Ambo igitur simul habitaverunt: Aetius quidem docens: Eunomius verò sacras disciplinas percipiens.

21. Ait impius Philostorgius se encomium Eunomii conscripsisse, nec erubescit id profiteri.

22. Ait Constantem obstudium erga Athanasium, à Magnentio Tyrano extinctum fuisse. Post cuius obitum, cum Constantius Edesse in Mesopotamia moraretur: Id enim exigebat bellum Persicum: Eorum soror nata maxima Constantina, quæ vidua erat Hannibaliani, timens ne Magnentius Tyranus universum imperium sub potestate suam redigeret, Veteranionem, unum ex magistris militie, Cesarem renuntiavit. Videbatur autem illa id suo jure facere, propterea quod communis eorum pater, dum viveret, diademate eam coronaverat & Augustam nuncupaverat; Constantius verò his cognitis, statim diadema misit ad Veteranionem, Imperatoriam ei dignitatem suffragio suo confirmans, postea verò adversus Magnentiū in Occidentis partes cum exercitu profectus, sub obtentu colloqui quod cum Veteranione amice inire voluerat, eo quod is defectionis suspicionem præbisset: eum comprehendit, & Imperatoria veste exiit. Nullo tamē alio affectum incommodo, immò verò mentis sue adhibitum, Prusam Bithyniæ amandavit, amplos ac magnificos sumptus ei constituens, providensque ne quidquam eorū quibus privatorum hominū vita beate transigitur, ei deesset.

23. Ait Philostorgius, Saporem Per- A
sarum Regem Romanis bellum intulisse, & Nisibin urbem oppugnasse: verum re infecta, præter omnium opinionem pudore affectum recessisse, cum Jacobus urbis illius Episcopus, civibus quid faciendum esset comonstrasset, & firma in Deum spe ac fiducia pro salute urbis admirabiliter propugnasset.

24. Alpes ut ait Philostorgius, tam- que Succii, quam hæ quæ Julia vocantur, transitus sunt angusti, maximis utrinque montibus unum in locum, ita ut fere sibi mutuo jungantur, cocuntibus. Porro hi transitus, similes quodammodo sunt angustiis Thermopilarum. Sed Juliae quidem Alpes Gallias atque Italiam dividunt. Succii verò inter Daciam siti sunt & Thracias. Quorum angustias cum occupare tentasset Veteranio, defectionis suspicionem Constantio præbuit.

25. Dum Constantius adversus Magnentium Tyrannum expeditionem pararet, nuntius ad eum perlatus est, Persas cum ingentibus copiis adversus Orientis provincias moveri. Quare necesse habuit Gallum Casarem nuncupare, & contra Persas in Orientem mittere. Erat autem Gallus, frater ejus Patruelis. Etenim Galli Pater Constantius, frater fuit Constantini M. Ex quo C
orti erant Constantius & fratres ejus.

26. Et Constantius quidem victoriam de tyranno reportavit, cum signum crucis illic quoque visum esset, ad longissimum spatium protensum, & diurnam lucem splendidissimis ad stuporem usque radiis longe superans. Apparuit autem Hierosolymis, circa horam tertiam ejus diei, quæ vulgo dicitur Pentecoste. Porro hoc signum divinitus pictum, à Calvaria monte usque ad montem Olivarum pertingere videbatur, magna Iride instar coronæ illud undique ambiente. Et Iris quidem, Christi crucifixi & in cælum assumpti clementiam designabat: corona verò Imperatoris victoriam. Porro splendidum istud ac venerandum signum, ne militum quidem oculos effugit. Sed ab utroque exercitu clare conspectum, Magnentium quidem & eos qui à partibus illius stabant, utpote demonum cultui addictos, supra modum terruit. Constantio verò & iis qui cum illo erant, invictam quandam fiduciam addidit. At Magnentis, cum à Constantio primum victus fuisset, postea viribus paulatim

23. Ὅτι σαπώριον τὸν βασιλέα πέρσων ἀναγράφει, ἐξαίρετον καὶ τὴν νίσιβιν πόλιν πολιορκίαν αὐτῆς καὶ αἰσθῆναι ἀπερχομένου αὐτοῦ δόξαν καὶ ἠλαττωμένον ὑποστρέψαντα καὶ ὅπως τῆς πόλεως ἐπισκόπων, τότε πρὸς τοῖς πολίταις εἰσηγεμένον, καὶ τὸ πρὸς θεῷ παρρησία, καὶ τὸ ἀνυπέρελθῆναι τῆς πάσης ὑπερμαχεσάμενος.

24. Ὅτι αἱ ἀλπεῖς, αἵ τε σέκκις καλεῖσθαι, καὶ αἱ ἰβλίου, διόδοι εἰσὶ σεναι μεγίστων ὄρων ἐκατέρωθεν, καὶ ὑφ' ἐν χειρὶ ὄρους τῶ συμπίσεως συκλειομένων. εὐκασιτῆσαι δὲ οἱ δόδοι αὐταί, τοῖς ἐν θερμοπούλαις σενοῖς αὐταῖς αἱ μὴ ἰβλίου ἀλπεῖς, τὰς γαλλίας καὶ ἰταλίας διορίζουσι τῇ ἰταλίᾳ αἰσθῆσενός, μεταξὺ τῆς δακίας εἰσὶ καὶ τῆς θράκης· αἱ δὲ καὶ τὰ λαεῖν ἐπεργόμην ἐξεραίνων τὴν ὑπὸ νοιαν τῆς ἐπαναστάσεως παρήγε κωνσταντίνου.

25. Ὅτι ἐν ὧ κωνσταντίνος καὶ μαγνητῆος παρεσκευάζετο τὸ τυράννευ, τὸ πρὸς τοῖς ἀνατολικῶν καὶ τῆς εὐαῶς βαρυτέρα χειρὶ κινεῖσθαι, εἰς ἀνατολίαν ἦκε γάλλων καίσαρα χειροποιήσαι, καὶ ἐπ' αὐτὸς ἐκπέμψαι ἀνεπίστους τὸν γάλλον καὶ τὸν γάλλου πατρὸς κωνσταντίνου ἀδελφὸς τὸν κωνσταντίνου τὸν μέγαν, ὅς ἐργάσατο κωνσταντίνου καὶ οὐδὲ αὐτὸς ἀδελφός.

26. Ὁ μὲν ἐν κωνσταντίνου ἐγκρατῆος τὸ τυράννευ γίνεσθαι, καὶ ἰαυτὰς ἐσημείωσεν τὸ σημεῖον ἐπὶ μέλις ὅν τε προσφανεῖνος, καὶ καταπληκτικῶν τὰς αἰγλαῖς ὑπέσφραξάντος τῆς ἡμέρας φῶς ὠφθη τῆ ἐπιτῆ ἱεροσολύμων ἁγίῳ τῶ ὄραν μάλις τῆ ἡμέρας, ἐορτῆς τῆς λεγομένης πεντηκοστῆς ἐνιστάμενης. ἐξ ἧς θεογραφῶς τύπος ἐκείνος, ἀπὸ τῆ λεγομένης κραυγῆς καὶ τῆ ἐλαιῶν ὄρους δὴνικων ὄραν τῆ, ἰελεδὸς μεγαλήτος σφραῖνα τῆσπον παύλα χάσθαι αὐτῶν ἀδελφῶν ἐκείνης ἐδὴ καὶ ἄρα, ἡ μὲν ἰελε τὴν τῆσπον σφραῖνός τῆ ἀναληφθῆνός ἐυμένειαν. ὁ δὲ σφραῖνος τὴν τῆ βασιλείας νίκην. τὸ δὲ σφραῖνον φῶρον ἐκείνος καὶ σφραῖσμιον θέαμα ἐδὲ τοῖς ἐπιτῆ σφραῖνοπέδον ἀθάλαον τῶ. ἀλλ' ἐπιδήλωσεν ὁρῶμενον, μαγνητῆιον μὴ καὶ οὐδὲν σὺν αὐτῶν ἀτε τῆ τῆ δαμόνων θεραπεία σφραῖσανακειμένους, εἰς ἀμύχανον δέος καλῆσθαι κωνσταντίνου τῆ οὐδὲν ἀπὸ αὐτῶν εἰς θάρσος ἀμαχῶν ἀνεκλήσασθαι ἠτήσθαι τῆ πρῶτα μαγνητῆιος, εἴτα καὶ μὴ κερὸν ἀναλαβῶν αὐτῶν καὶ συμπλακείσθαι οὐδὲν

τέρη τῶν πολέμων, καὶ κτ' τὸ κραυγαλέον κα-
ταπολεμηθεὶς, καὶ οὐδ' αὖτις ἀπὸ μικρῶν πάν-
τας δόξαλων, πρὸς τὴν λεγόμενον ἀποδι-
δρασίαν πόλιν. Ἐτά μὲν πρῶτα κατ' ἔννοιαν
δῆθεν τὸν οἰκεῖον ἀδελφὸν ἀποσφάττει, πολε-
μίας παρορμητικῶν ὑβρεως ἔχειρος. Ἐπειτα
καὶ εἰς ἄλλοις παρὼν τῶν οἰκειοτάτων. τελευ-
ταῖον δ' τὸ ξίφος ὑποστήσας ἐαυτῷ, ἐπὴν ῥά χ-
ρητε, καὶ διελαθεὶς κτ' τὸ μείλαφρονον, ἔξ-
έλυξεν, εἰδ' ὅλα τέσσαρα τυραννήσας ἔτη.

27. Οὐ Φησι οὐδ' αὖτις βασιλεῖον καὶ ἐν-
σαθίων δι' ἐχθρας γενομένης τῶν ἀδελφῶν, διαβο-
λας ἀτόπως συρράψαι, καὶ τὸν γάλλον ἐπι-
ταυλὸν ἀποξύναι. ὡς ἐκείνων ὡς ἐπισκόποις
πισθίσαι καὶ πρὸς ὀργὴν ἐκίραρα χεῖρα,
κελεύσαι τὸν ἀέτιον ἀναζητηθῆναι, καὶ ἀμ-
φοῖν τοῖν σκελοῖν κατεαγῆναι. λεονίτις δ' ἐπὶ
ἐπισκόπων ἀνισοχείας τάναντία τέτοις τὸν
καίσαρα διδάξαμένε, ἦτε καλαδικά γεσα
ψήφος ἀνεβλήθη, καὶ εἰς θεῶν ὁ γάλλος μετ'
ἐ πολὺ τὴν ἀέτιον κατέστη, καὶ φίλον ἐκεί-
νη. καὶ πολλὰς πρὸς ἰταλιανὸν ἀπεσά-
λη, καὶ μάστιγα ἠνίκα διεπυθάνετο πρὸς
τὸν ἑλληνισμὸν ὁ ἀδελφὸς ἐκείνων ἀποκλί-
νη. ἐπέλλετο δ' τῆς ἀσεβείας κτ' τὸ δυνατὸν
αὐτὸν ἀνασώσασθ' ἐ μὲν ἀλλὰ καὶ τῶν θεῶν
μαθημάτων ὁ γάλλος διδάσκαλον τὸν
ἀέτιον ἐποιεῖτο.

28. Οὐ γὰρ κτ' πρὸς τὸ κράτιστον
ἀνδραγαθήσαι, εἰς φθόνον οἰταῖς διαβο-
λαῖς χαιροῖς ἀναφλέγασιν τὸν βασιλέα καὶ
τὴν πρὸς τὸν πολέμω τῶν καίσαρ ἀει-
σεύειας πεπαιωμένε, ἀποσέλλει δομετιανὸν
ἐπαρχοντῶν καλυμένων προλιωείων ὁ κων-
σάντιος, ἐντελεστήριος αὐτῶν κτ' τὸ ἀφανές,
τας τὴν γάλλος ἀπομόπειν ἀπὸ τῆς ἀνισοχείας
ἐξόδους, τὴν ἐπ' ἀνδρεία καὶ τῆ τῶν κοινῶν ἐπι-
μελεία δόξαν αὐτῶν καλοσμηκρύνει ταύτη
διανομήριος. ὁ δ' δομετιανὸς εἰδ' ἐπὶ προσαχ-
θεῖων μελετώτερον, ἀλλὰ καὶ θρασύτερον καὶ
φρονῶν καὶ πρῶτον, εἰδ' ἐπὶ ἀναγρόμενος εἰς
ἀνισοχείαν, ἐντα δ' ἐτελεθεὶς ὁ γάλλος, εἰδ' εἰς
ὅτι αὐτῶν ἐλθεῖν κατεδέξατο. Ἐξ ἧς αἰτίας,
καὶ τέρων συσπερὶ ῥυέντων, θανάτω τὸν ὑβε-
σίω μελεθεῖν ἐβελούετο, καὶ τὸν μόνιον
κοινωνὸν ἡρέως τῆς κείσεως παρελάμβανεν.
ὁ δὲ θράσος ἀμελεῖα χησάμενος, εἰδ' ἐ

A resumptis, secundo prælio congressus,
penity debellatus est. Amissoq; prope-
modum omni exercitu suo, ad urbem
Lugdunum profugit. Ac primò qui-
dem benevolentie specie fratrem suum
interfecit, ut hostium manibus & inju-
riis eum eriperet. Deinde verò ex pro-
pinquioribus quemcunque adesse vi-
derat, eodem sustulit modo. Postre-
mo ipse in gladium quem pectori suo
supposuerat, incubuit, transfixoq; dor-
so animam exhalavit, cum per annos
ferme quatuor tyrannidem exercuisset.

27. Ait Philostorgius, Basilium &
Eustathium, susceptis adversus Aetium
inimicitias absurdas quasdam calumni-
as confinxisse, & Gallum contra eum
incitasse. Ad eò ut Gallus tanquam Epi-
scopis fidem habens, & ira excande-
scens, Aetium perquiri jussit, & fra-
tris cruribus occidi. Sed cum Leontius
Episcopus Antiochiæ, contraria iis que
contra Aetium delata fuerant Casari
retulisset, damnationis sententia revo-
cata est, & Aetius non multò post in
conspectum Galli venit, & inter amicos
ejus habitus est. Missus est etiam sapius
ad Julianum, ac præcipue eo tempore
quo Gallus fratrem suum ad superstiti-
onem gentilium declinare didicerat.
Mittebatur autem eo consilio, ut Julia-
num ab impietate revocaret. Sed &
Gallus Aetium sacrarum disciplina-
rum magistrum sibi adscivit.

28. Cum Gallus in bello adversus
Persas admodum strenue se gessisset,
calumniatores Constantium ad invi-
diam concitarunt. Constantius igitur
bello Persico virtute ac fortitudine
Cæsaris Galli jam sopito, Domitianum
Præfectum prætorio misit, hoc ei dans
occulte in mandatis, ut egressus Galli
ex urbe Antiochia comprimeret. Hac
enim ratione gloriam Galli ex fortitu-
dine reique publicæ curâ imminuere
cogitabat. Domitianus verò, non mo-
dò non moderatius iis quæ ipsi impera-
ta fuerant, verum etiam audacius a-
gens ac sentiens, cum venisset Antio-
chiam in qua Gallus morabatur, ne in
conspectum quidem ejus venire susti-
nuit. Quam ob causam, & ob alia quæ-
dam quæ inciderant, Gallus Præfe-
ctum, ut insolentem & contumacem,
extremo supplicio afficere decrevit, &
Montium ad hujus judicii societatem
assessorem sibi assumpsit. Hic verò im-
moderata usus confidentia, Gallum his

verbis compellavit: ne curatorem quidem urbis tibi creare licet. Quonam igitur modo praefectum praetorii posses occidere? Quibus verbis exasperata Constantia uxor Galli, quod Gallus, qui & Caesar & Augustae maritus erat: hanc enim dignitatem à patre ipsa acceperat: ejusmodi contumelia afficeretur: Ipsa suis manibus Montium ex tribunali detractum Protectoribus tradidit. Qui confestim eum abripientes, ad Domitiani praetorium deportarunt. Cumque illum etiam ex tribunali detraxissent, ambos funibus ad utriusque pedes annexis, miserandum in modum interemerunt. Idque celeriter factum est, cosentiente etiam Gallo.

A λογιστῶ ἀνείπεν ἕξέσι σοι παρεχόμενοι καὶ πῶς ἀνὸς αἰσίων ἐπαρχὸν ἀνελθεῖν ἐναντιον; ἐφ' οἷς ἡ γὰρ ἡγεμονικὸς αἰσίων ἀλγῆς ἡρομένη, εἰς τὸς ὀ γὰρ καὶ αἰσίων ὦν καὶ αὐγῆς ἀνῆς. καὶ γὰρ αὐτὴ παρὰ τὸν δὲ δεδραμένη τὸ ἀξίωμα. παρεπληκτικῶν αὐτὴ δι' ἐαυτῆς Ἰππασαμῆν τ' ἰσθμίου, τὸν δ' ὀρυφόροις ἐκδίδωσιν. ὡς τὴν ταχίστην ἀραμένους πρὸς τὸν δομειανὸν ἀποκομισαί, κακῆιον καλασάσας τὸ θεῖον, ἀμφοῖν Ἰχθίνες τῶν ποδῶν Ἰξαναμένους, κακῶς ἀπολέσει. καὶ τὸ θάψον ἐποχῆσαι σωεπιψηφίζοντι ἔσθ' γὰρ.

B

EX LIBRO QUARTO.

1. CONSTANTIUS cum ea quae Montio ac Domitiano acciderant comperisset, irā exandescens, Gallum ad se evocavit. Hic verò, etsi nihil boni de hac evocatione suspicaretur, tamen metuens ne si recusasset, bellum civile commoveretur, mandatis obtemperavit. Antegressa autem est Constantia, prior fratrem convenire studens, & pro marito eum exorare. Sed cum Bithyniam venisset, viā simul ac vitā ejus cursum repentina mors interrupit. Quo casu Gallus in gravio-rem metum conjectus, priorem tamen sententiam non mutavit. Profectus est autem unā cum illo etiam Theophilus Indus. Porro cum Gallus in Noricum venisset, ex urbe Mediolano in qua tum debebat Constantius, missus est Barbatio magister militum, qui & Gallum purpurea veste exueret, & in quandam Dalmatiae Insulam telegaret. Verum Theophilus qui aderat, rem ad exitum perducere haudquaquam passus est. Nam quo tempore Gallus Caesar factus est, ipse iurjurandi quod inter Gallum & Constantium intercesserat, quo mutuam inter se amicitiam, nec alterum alteri unquam infidiaturum esse sponderant, interpret fuerat, & mutuam inter eos concordiam continebat. Constantius igitur de Theophili intercessione certior factus, eum quidem in exilium mitti praecipit, Gallum verò purpura nudatum, privati habitu in insulam deportari, illic à militibus custodiendum. Porro Eusebius eunuchus qui ad praepositi dignitatem evehctus fuerat, & ii qui cum

EK THS TETARTHES ISTOPIAS

1. ΟΤΙ ὁ κωνσταντῖνος μαθὼν τὰ αἰσίων ἰσθμίου καὶ δομειανὸν σωεπιψηφίζον, καὶ ὀργῆς ἀναπληθεύς, μετ' ἐκαλείτο τὸν γάλλον ὅτι, τὴν μὴν κληθῆναι ἐπ' ἀγαθῶν συλλαβῶν, εὐλαβέμερος ἢ μὴ πόλεμον ἀπαθήσει, ἢ σύρραγῆν, ἢ προσάγμαλος γίνεσθαι. προξενία ἢ καὶ ἡ κωνσταντία προεβύχην ἀπὸ δεσποτῶν ἀδελφῶν, καὶ αἰδέσασθαι αὐτὸν ὑπὲρ τῶν αἰσίων. ἀλλ' αὐτὴ μὴ καὶ βιθυνίαν ἡρομένη, ἐπεχρῆται τῶν θανάτων καὶ τῶν ὀδῶν καὶ Ἰξίνας. Ἰξίνας καὶ γὰρ καὶ μάλλον ἢ δεῖς ἡρομένη, τὴν δὲ δεχθῆναι γυμνῆ ὁμῶς ἐμεδίει. Ἰσθαπῆ δ' ἀπὸ τῶν θεοφίλων ὁ ἰσθμίου ἐπειδὴ τὰς νωρικῆς καὶ ἰσθαπῆς ἐν αὐτῶν δὴ ἐκ μεδιολάνων, ἐντα δὴ πρὸς κωνσταντῖνον, κατὰ ἐμπειρίαν βαρβαρίαν, ἀντὶ τὴν σερβητικῶν ἔχων δεχθῆναι, ἐφ' ὧν γὰρ ἰσθαπῆς ἐστὶν τῆς ἀλεργίδος, ὑπὲρ τῶν ἢ κατὰ τὴν νῆσον τῆς δαλματίας ποισάσθαι, ὅτι θεοφίλος παρῶν, ἐκείνῃ προελθεῖν τὴν πρῶτην. καὶ γὰρ κατ' ὄν καμθὸν καὶ αἰσίων ὀ γὰρ καὶ χερσὶ ὀνῆ, τῶν μετὰ αὐτῶν καὶ κωνσταντίας προελθόντων ὀρκων, ὅτι τὴν ἐν ἀμφοῖν φιλιαν, καὶ τὸ παρ' ἐκατέρω ἀνεπιβλήσειν ἐκατέρω διεβλήσειν, αὐτὸς ὁ μεσότης ἦν, ὅς ὀσπερ αὐτῶν τὴν ὀμόνοιαν. πῶν ἄλλὰ γε μαθὼν ὁ κωνσταντῖνος τὴν τῶν θεοφίλων ἀποκαλισσῶν, ἐκείνον μὴν ὑπερίον ἀγῶν καλεῖσθαι. τὸν γὰρ ἰσθαπῆν εἰς ἰδιώτην ἀπογυμνωθέντα, φρεσι-σόμενον ἐκπέμπεσθαι κατὰ τὴν νῆσον ἰσθαπῆς ὀ δὲ ὀνῆ καὶ ὀ, ὅς εἰς τὴν τῶν ποισίτε τιμὴν ἐκβεβήκει, καὶ οἱ σὺν αὐτῶν.

τὸν κωνσταντινον ἐπισημάνει φλεγον κτλ γάλ. Aillo erant, Constantii animum adhuc magis incitarunt adversus Gallum: metuentes scilicet, ne Constantius aut iurandum in memoriam revocans, aut propinquitatem sanguinis reveritus, Cæsarem ab exilio revocaret, neve Gallus ex eo discrimine elapsus, ipsos malos male perderet. Horum igitur fraudibus atque insidiis, missi sunt qui Gallum interficerent. Cæde tamen nondum perpetrata, poenitentia ductus Constantius, alios misit qui eadem prohiberent. Verum Eusebius istis persuasit, ne ad insulam accederent, neve principis rescriptum quo cædes Galli inhibebatur, cuique vulgarent prius, quàm Gallus gladio vitam finiisset. Idque ita gestum est ut ipsi moliti fuerant. Quamobrem Julianus postea imperium adeptus, Eusebium ac socios ob injustam Galli cædem capitali supplicio affecit.

2. Τὸ μὲν τοιγε βάρους τ' ἀρχῆς ὑπολογίζομεν κωνσταντινον, κ. ὡς ἐχ' οἷος τε εἴη μόνος Φερὸν, ἰβηλιανὸν τὸν ἀδελφὸν γάλλου τ' ἰωνίας μετὰ πικρὸν ἀντιπάλον, χρεσθονεὶ καίσαρα, ἐλέλιω ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀδελφῶν εἰς γυνάικα καλεγυνησάμενος κτλ τ' ἰβηλίας γαλλίας φυλάττει ἐκπέμπει κτλ γυλιανὸν ἐτέραν κτλ τὰ τῆδε.

3. Αὐτὸς δ' ἐν σιρμίου πρὸς ἀγροὺς μὲν, δ' ἰβηλίου. ἐν ᾧ καὶ τὸν ῥώμης Ἐπισκοπὸν λιβέριον ὑπὸ ῥωμαίων Ἐπιληξέμενον (Φόδρα, τ' φυγῆς κατὰ γῆ, κ. ἀποδίδωσι τοῖς αἰτησάμενοις. τὴν κατὰ τὴν ἑσπέρην, καὶ λιβέριον κατὰ τὸ ὄμοιον καὶ μὴ κατὰ γὰρ ἀθανασίαν ὑπογράψαι. ὁμοίως δ' ἐπὶ τὸν Ἐπισκοπὸν ὄσιον, (Ἐυδόκιον) ἐπὶ αὐτὰ (Ἐυδόκιος, κ. εἰς ὁμοφώνιαν αὐτῆς ὑποσάσασαμένης. ἐπειδὴ ὑπέγραψαν τὸν μὲν ὄσιον εἰς τὴν αὐτῆς παρθενίαν τὴν κορθάειν τ' ἰσπανίας ἐπανελθεῖν, καὶ τὸν ἄλλον ἀεχλὸν λιβέριον δ' ῥωμαίων ἐκκλησίας. Φηλὶξ δ' ἐν τῷ μετὰ ξυ χρεσθονεὶ τ' ῥώμης Ἐπισκοπὸν καλασάς, εἰς αὐτὸ ἀπὸ τῆς, τὸ μὲν ἀξίωμα τ' Ἐπισκοπῆς Φερων, κ. μὴ γέ τινος ἐκκλησίας πρεσβυτέρου.

4. Ὅτι λεοντίου Ἐπισημάνειας ἐπισκόπου τελευτήσασα κτλ, διδόντιον Φησιν ἐκ γερμανικῆς ἀσμενίας ἀμεινοὶ ὁμοδόξοι, ἐπιβίβασιν ἐπὶ τὸν ἴδιον, ὁ δ' τῆς ἀθανασίας μὲν δόξης ἰσχυρῶς ἐκ τῆς ἀσμενίας γραμμάτων εἰς

Aillo erant, Constantii animum adhuc magis incitarunt adversus Gallum: metuentes scilicet, ne Constantius aut iurandum in memoriam revocans, aut propinquitatem sanguinis reveritus, Cæsarem ab exilio revocaret, neve Gallus ex eo discrimine elapsus, ipsos malos male perderet. Horum igitur fraudibus atque insidiis, missi sunt qui Gallum interficerent. Cæde tamen nondum perpetrata, poenitentia ductus Constantius, alios misit qui eadem prohiberent. Verum Eusebius istis persuasit, ne ad insulam accederent, neve principis rescriptum quo cædes Galli inhibebatur, cuique vulgarent prius, quàm Gallus gladio vitam finiisset. Idque ita gestum est ut ipsi moliti fuerant. Quamobrem Julianus postea imperium adeptus, Eusebium ac socios ob injustam Galli cædem capitali supplicio affecit.

2. Porro Constantius molem totius Imperii considerans, & quod solus ipse ei sustentanda haudquaquam sufficeret, Julianum Galli fratrem ex Jonia accitum, Cæsarem constituit, Helena forore sua ei in conjugium data. Ac Julianum quidem ad custodiam Galliarum protinus misit. Nam in illis partibus res admodum perturbatae erant.

3. Ipse vero Sirmium profectus, illic confedit: quo quidem tempore etiam Liberium Episcopum urbis Romae, quem Romani summo studio flagitabant, ab exilio revocatum, civibus suis reddidit. Tunc etiam eundem Liberium, & unam cum illo Osum Episcopum, contra consubstantialis vocabulum & contra Athanasium subscripsisse ait Philostorgius, cum synodus quaedam illic collecta esset, & supra memoratos in sententiam suam pertraxisset. Postquam vero subscripsissent, Osum quidem ad sedem suam Cordubam scilicet Hispaniae reversum, Ecclesiam ejus loci gubernasse: Liberium vero Romanæ Ecclesiae præfuisse. At Felix, qui absente Liberio Episcopus fuerat ordinatus, ad sua se recepit, Episcopi quidem dignitatem retinens, nulli tamen præfatus Ecclesiae.

4. Mortuo Leontio Antiochena urbis Episcopo, Eudoxium ex urbe Germanicia translatum, hi qui ejusdem cum illo opinionis erant, ut ait Philostorgius, in sede Antiochena collocarunt. Porro Eudoxius, Arianorum quidem sententiam sequebatur. Nisi quod ex libris

Asterii, ad sententiam eorum qui filium similem secundum substantiam profitebantur, abductus fuerat. Sed Arianum eum ab hoc dogmate retrahentes, ad dissimilis substantiae assertionem revocarunt. Ceterum Philostorgius ait Eudoxium moribus mitem fuisse ac modestum, nec mediocri solertia ac dexteritate praeditum: ob ignaviam tamen ac timiditatem magnopere tradidit. Patrem ejus Caesarium nomine, ait ortum fuisse ex Arabissio minoris Armeniae oppido. Eumque licet in amorem mulierum effusior fuisset, vitam tamen consummasse martyrio, quod & maculas ejus abstet sit, & coronas Athleticas insuper ei contulit.

5. Eudoxius, ut ait Philostorgius, Eunomium ad Diaconatus gradum promovit. Verum Eunomius priusquam universam eorum doctrinam accuratissime didicisset, munus illud suscipere recusavit.

6. Cum Antiochenis Ecclesiae administratio tradita esset Eudoxio, ait Philostorgius, Basilium Ancyrantum aegre admodum id tulisse. Ipse enim ad eam sedem cupiditatis oculos adjecerat, ejusque amorem penitus in animo defixum circumferebat.

7. Constantius, cum uxor ipsius quam quidem summo opere amabat, furoribus uteri laboraret, necesse habuit Theophilum ab exilio revocare. Hunc enim divina virtute morbos curare, celebris fama erat. Postquam vero advenit Theophilus, Constantius eorum quae adversus ipsum peccaverat, veniam petiit, utque uxorem suam curaret, multis precibus rogavit. Nec irrita fuit ejus postulatio, ut testatur Philostorgius. Nam cum Theophilus manus placatrices imposuisset, mulier morbo liberata est.

8. Basilus, ut scribit Philostorgius, adjuncto sibi Eustathio Sebastiae Episcopo alisque Ecclesiarum praesidibus, Aetium praecipue, deinde vero Eudoxium quoque apud Imperatorem accusavit, tum alia adversus eos confingens, tum quod conscii ac participes fuissent conjurationis Galli. Sed & Theophilus iisdem calumniarum nexibus comprehensus est. Imperator igitur Basilio credens ac praecipue mulieribus, has enim Basilus praeveniens ad partes suas traduxerat: Theophilum quidem exilio multavit Heracliam Pontis relegavit. Eudoxium vero Antiochia excedere ac domi manere

A τὸ καὶ ἕσταν ὁμοιον ἑπενώκετο ὁ ἑπι-
 ρεσιώ τῆτον ἀναφέρων, πρὸς τὸ ἑπεί-
 σιον ἀνήγον. Ἐπιπέκη ὁ τὸν διδοξίον ὁ Φι-
 λόργου, καὶ κόσμιον τὰ ἤθη, καὶ τὰ ἀ-
 λα δεξιὸν ἀναγράφων, εἰς ἀγλίαν ἐπὶ τῆς
 διαβάλλει καὶ δραβίσιον μὲν τὴν μικρῆς
 μῆρας πόλιν πατρίδα λαχέιν τὸν αὐτὸν πα-
 τέρα, καὶ αὐτὸν ὄνομα αὐτῶν μυστικῶν
 κόνῃ, καὶ τοὶ τῶν εἰς γυναῖκας ἠθῶν ἄρ-
 δονῶν, ὅμως θάνατον διαθλήσαι, καὶ ἑπι-
 σιον τε τῶν μολυσμάτων, καὶ πρὸς γεσεῶ-
 νας ἀθλητικὰς ἐπιφέρειν.

B 5. Ὁπ δὲ διδοξίον κλήψου, εἰς διακονίαν
 δυνόμιον προχέει (εἶ). ὁ ἵππῶν εἰς τὸ ἀνα-
 βῆσαν ἐκείνων τὸ δόξης ἀνελάθει, τὴν ἄσπ-
 γίαν δέχετο.

6. Ὁπ φησι διδοξίον τὴν ἀνιοχίαν ἐ-
 χείρειν ὁ ἀγκύρας βασιλεὺς ἐδύρατο
 νεν αὐτὸν γὰρ ἐπ' αὐτῷ εἶχε τὸ βδέμμα τῆ
 γνώμης φησὶ ὁ μὲν.

7. Ὁπ φησι τὴν κωνσταντίαν γυναῖκα τῆ
 μητρομανίας ἀλάσης πατρός, ὅτι ἐκείνη
 ἵ τοῖς ἡμέροις αὐτῆς ὁ κωνσταντίνος, εἰς ἀνα-
 κλῆν ἤκετον θεοφίλον τὴν ὑπεροχῆς ἀνακα-
 λῆσαν ἐφημίζετο γὰρ ὅτι πατρῶν ἐν αὐτῇ
 δυνάμει θεραπείας πᾶσα γεγονότα ἡ καὶ
 συγνώμῃ οἰς εἰς ἀντὶν ἡμαρτεν αἰτήσαι, καὶ
 πρὸς τὴν τὴν γυναῖκα θεραπείαν ἐκλυπα-
 ρῆσαι καὶ μὴ διαμαρτείν, ὡς ὅτι λέγει, τὴ
 αἰτίσεως Ἐπιπέκη γὰρ τὰς ἰλαστῆρας γυ-
 ρας ἔθεοφίλου, ἀπαλλαγῆναι τὰ πάθος τῶ
 γυναικῶν.

8. Ὁπ φησι βασιλεὺς συλλαβὴν μετ'
 ἑαυτῶν τὸν τε τὴν σεβασίαν διδάσκειν, καὶ ἐπὶ
 ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν βασιλέα ἀείψαι
 εἶτα ἵππῶν τὸν διδοξίον πρὸς τὸν βασιλέα δια-
 σύρει, ἀλλὰ τε πλάθων πειστικῶν, καὶ ἀεὶ
 σαν μῦσαι καὶ κοινῶν τῆς γάλλων ἐπὶ ἀνασ-
 σεως, συμπεριλαβὴν ταῖς καὶ ἐκείνων δια-
 βολαῖς καὶ τὸν θεοφίλον. ὁ ἵππῶν εἰς, μάλ-
 σα ἵππῶν τῶν γυναικῶν ταύτας γὰρ πρὸς
 βασιλεῖον πρὸς τὴν ἑαυτῶν γνώμην πρὸς
 ἡργάσαντο ἰδὲ μὲν θεοφίλω, ζήμιαν ἐπὶ ἀ-
 λῆ, τὴν ἐν τῶ πόντῳ ἡρακλίαν οἰκῆν ὑπέβη
 τὴν διδοξίον τὴν ἀνιοχίαν ἀποσείλει διαμῆναι

οικοι, αέτιον ἢ κ' ἑτέρας ἑνάς τῶν συν' αὐτοῖς εἰς Ἀ
 τὴν τῶν διαβαλλόντων δίδωσιν ἄξυσίαν. ἐτύ-
 χανον ὁ Θεὸς βασιλέων κ' κ' πρῶτον τῶν
 βασιλέως πρὸ τ' πίστεως διφλεῖσθαι. ἐν οἷς τὸ
 μὴ ὁμοίον τῶ πατρὶ λέγειν κ' πάντα τὸν υἱὸν
 διεκράντο· ἵσθ' ὅτι ὅλως ἐδ' ὀνόματι μνήμης
 τοῖς ἄλλοις λόγοις συνήσθηγε. ταύτῃ δ' τὴν
 δόξαν, κ' συνόδ' ἐκείνην, κ' ὑπογραφαῖς βε-
 βαιώσαι διεσπείρασαν. μετ' ἑπολὺ δ' κ' διό-
 μιθ' ἡ φήμης τῶν ὑπὸ βασιλείᾳ περαχθέν-
 των καλαλαβήσας τὴν ἀντιόχῃαν, τὴν τε χι-
 ροθονίαν τῶ διακόνου ὑποδέχεσθαι κ' πρῶτος ἀ-
 ποσταλείς πρὸς κωνσταντῖνον ἀναλύσαι τὰ ἐπι-
 στωλῆς, ἀλίσκεσθαι τὴν ὁδὸν ὑπὸ τῶν ἀμ-
 φιβασιλέων, κ' εἰς μίδια εἰς φυγαδεύεσθαι, πό-
 λιν τ' Φρυγίας. τὸν δ' αέτιον ὑπὸ τὴν ἄξυσίαν
 πεσόντα τῶν ἀμφιτῶν βασιλέων, ὑπερέκειν ἡ
 πέπερα τ' Φρυγίας εἶχεν· ἐν δ' ὄξειθ' ἡ εἰς τὴν
 ἐκὼν τ' πατρὶδα ὑπεχωρησε τὴν ἀρμενίαν. ἀλ-
 λα κ' ἑτέροις ταῖς ὑπεροχαῖς ἐδόθησαν, ταῖς
 πρὸ τῶν βασιλέων ὑπαγόμενοι ψήφοις, ὧν ὁ
 ἀριθμὸς εἰς ἐβδομήκοντα συμπάσης φελαγι-
 ἔτο.

9. Οὐκ ἀμφι βασιλέων ταῦτα διαπραξά-
 μνοι πάντα, πανάχρ' φιλόνητες, τὸ ὁμοῦσιον
 σωκέρησαν, κ' πολλῶν πόλεων, κ' τὸν κων-
 σταντῖνον πόλεως μακεδόνιον, καὶ τοῖς πρὸ
 ἐνόμιον προαποκεκλιμένον, εἰς τὴν ἐαυτῶν ὁ-
 μως ἐπιστάσαντο δόξαν. ἀλλὰ κ' πολλὰς ἑτέ-
 ρων ἐπισκόπων, ἵς μὴν ὑπ' ἀσόντες λόγοις, ἵς
 ἢ τὴν πρὸ τῶν σωκέρησαν τῆ βία.

14. Οὐκ ἀμφι τὸν σκυθοπόλεως, κ' νάρ-
 κισον τὸν εἰρηνη πόλεως, ἑτέρας συν' αὐτοῖς,
 ὁ σελιδόν τ' μυσίας πρὸς ἀρμενίας, τὸν κων-
 σταντῖνον φησιν ἀναδιδάξαι τὰ πρὸ τῶ βασι-
 λέως δεδραματίζημένα ἐ τὸν καλαπλά-
 γητα ἐ πρὸ ἀλγῆσάντα, τῶν μὴ μετοχέων
 τῶν κατεψηφισμένους ἀνεῖναι συνόδους ἢ γρη-
 ἄς πρὸς ἄξαι δ' ὄνο, τὴν μὴ ἐν δριμύνη τῶν δ' ὄ-
 ὄσως συναλίζεσθαι τὴν ἢ τῶν ἄξωας κ' λι-
 βύης κ' θράκης ἐν νικομηδείᾳ αὐτὰ παρ' ἑκα-
 τέρας μέρας λεθόμενα, δοκιμασίας ἐμελλον
 παραβάλλειν, ἀλλὰ τὴν μὴ ἐν νικομηδείᾳ, ὡς
 ἔστι τὸ ὄσως ἐθῆς δυσφημείων πλόνων πρὸς τὸ
 ὁμοῦσιον νενδύκων, σισμὸς ἀναξέλλαι, ὡς τῶν
 προκαλαβήσων εἰς δεκαπέντε τὸν δριμύνον
 ἀντιμένοι, ἀμαξ' ταύτης ἐπισκόπος κερσο-

juslit. Actium denique ac reliquos qui
 unâ cum illis erant, calumniatorum
 potestati tradidit. Caterum Basilio
 coram Imperatore de fide disputatio-
 nem habuerat: In qua similem quidem
 per omnia Patri Filium esse exponeba-
 tur: Substantiæ verò nulla mentio, ne
 nomine quidem tenus fiebat. Hanc au-
 tem opinionem & synodi sententia &
 subscriptionibus firmari studuerunt.
 Nec multo post Eunomius, cum fama
 eorum quæ à Basilio gesta fuerant, An-
 tiochiam perlata esset, Diaconi ordina-
 tionem suscepit: & Legatus ad Con-
 stantium missus ut ea quæ decreta fue-
 rant, rescinderentur, in itinere captus à
 Basilianis & Midaium Phrygiæ relega-
 tus est. Actium verò in potestatem Ba-
 filianorum delapsum, Pepuza Phrygiæ
 vicus exulem accepit. At Eudoxius in
 Armeniam ex qua oriundus erat, recessit.
 Alii præterea numero septuaginta,
 Basilianorum sententia damnati, in exi-
 lium missi sunt.

9. Hæc ubi fecissent Basiliani, uni-
 versa loca peragrantes, ὁμοῦσιον id est si-
 milis substantiæ vocabulum confirma-
 runt, Multisque in eorum sententiam
 concedentibus, Macedonium quoque
 Constantinopoleos Episcopum, quam-
 vis antea in sententiam Eunomii esset
 propensior, in suam nihilominus sen-
 tentiam pertraxerunt. Multos etiam
 alios Episcopos, partim verbis allicien-
 tes, partim vim suasionibus admicen-
 tes, ad suas partes traduxere.

10. Ait Patrophilum Scythopoleos
 & Narcissum Irenopolis Episcopum, u-
 nâ cum aliquot aliis Singidunum My-
 sia urbem adyentantes, retulisse Con-
 stantio ea quæ per fraudem patrata fue-
 rant à Basilio. Constantium verò ob-
 stupefactum & dolore commotum, eos
 quidem qui damnati fuerant ab exilio
 revocasse: duas verò synodos celebra-
 ri iussisse: alteram Arimini, ad quam
 Occidentalium partium Episcopi con-
 venirent: alteram Nicomediæ, quæ E-
 piscopos ex Oriente & Libya ac Thracia
 esset habitura: ut in his synodis ea quæ
 ab utraque parte dicebantur, diligenti
 examine discuterentur. Sed Nico-
 mediensem quidem synodum, ut im-
 pius iste calumniatur, eò quòd plerique
 eorum in consubstantialis fidem pro-
 pensiores erant, tertiam motus represit, qui
 Episcopos quindecim numero qui ante
 alios advenerant, unâ cum Cecropio

eiusdem urbis Episcopo extinxit, concensâ Ecclesiâ in qua erant congregati. Ariminensis autem synodus ad quam trecenti convenerunt Episcopi, substantiâ quidem vocabulum penitus rejecit. Filium verò Patri similem secundum Scripturas prædicans, additis singulorum subscriptionibus firmavit.

11. Nicomediâ hunc in modum terræmotu & incendio ac maris inundatione, ut iste ait, eversâ, multisq; hominibus extinctis, synodus Seleuciæ tandem congregata est, cum Basilius quidem Nicæam reculasset, Eudoxius verò & Actius Tartum admittere nolissent. At Basiliiani, cum synodum quibusdam machinationibus in duas factiones divisissent, & seorsum convenissent, similem quidem secundum substantiam confirmarunt: eos verò qui contra sentirent deposuerunt, dissimilis substantiæ dogmato condemnato. Ipsique per se se Annianum Antiochiæ Episcopum ordinarunt. Eudoxius autem & Actius, cum dissimilis substantiæ dogma scripto confirmassent, litteras suas quaquaversum miserunt.

12. Verum Imperator his de rebus certior factus, universos Constantinopolim convenire iussit. Conveniunt itaque, tum ex Occidentis partibus, tum ex Oriente ac Libya fere universi. Et eorum quidem qui Filium similem secundum substantiam profitebantur, Antesignani erant Basilius & Eustathius, quibus tum alii aderant suppetias ferentes, tum Basilius alter, intra diaconi gradum etiam tum subsistens: dicendi quidem facultate multis superior: verum ob timiditatem ac pusillum animum publicas disputationes detrectâs. Eorum verò qui dissimilem substantiâ prædicabant, Actius quidem & Eunomius quantum ad vim ac potentiam attingit, præcipui erant, uterq; Diaconiduntaxat obtinens gradum. Secundas autem ab his partes implebât Episcopi, Maris & Eudoxius, qui tum quidem Episcopatum gesserat Antiochiæ, postea verò ad Constantinopolitanam sedem promotus est. Itemq; Acacius Episcopus Cæsareæ Palæstinae, qui se cum illis consentire simulabat, ut Basilius vicissim dolore afficeret, propterea quod Basilius Cyrillum Hierosolymorum Episcopum ab ipso depositum, nihilominus honore afficiebat. Erat porro Acacius audax in disputationibus: idè in digno-

Απὸς. Ἐπιλάσσεσας τὸν ναὸν ἐν αἰσιν... ζον, διαφθείρεθ. ἢ ἐν δριμύτω εἰς τελευτῆν... ἀνδρας συνελθῆσα, τὸ μὴν τῆς ἑστίας... εἰς τὸ πανήλες διώσατο. ὁμοιον ἴτα... πατεῖν τὰς γραφὰς ἀνακηρύξασα, καὶ... γραφῆς ἰδίαις καθήσφαλισαντο.

11. Ὅπ τῆς νικομηδείας σεισμῶ καὶ πυρὸς καὶ θαλάσσης ἐπικλύσεως καὶ ἐπιπέσει... ἔδει λέγειν, καὶ πολλῶν ἀνθρώπων διαφθορῶν, ἢ συνόδου ἐν σελεύκεια τῆς συστ... λαμβάνει. τῶ μὴν παρὶ βασιλέων τῶν κατὰ... ἀναστάσεως ἀνδρῶν. τῶν δ' ἀμφοῖν τοῦ... καὶ ἀέπειον, τῶν ταρσῶν ἐπερσηκισμῶν... ἢ παρὶ βασιλέων μηχαναῖς τῶν συνόδων... σήσαντες, καὶ καθ' ἑαυτοὺς συνεδριασάμενοι... κυρτοὶ μὲν τὸ κατὰ ἑστίαν ὁμοιον τῶν δ' αἰ... φερῶν καὶ ταρσῶν, διποκροῦσάντες τῶν... ἑτεροῦσιν. καὶ χερσὶν ἐστὶν αὐτοῖ καθ' ἑαυτοὺς... Ἐπισκοπον τῆς ἀντιοχείας ἀνιαιόν. πῶν... καὶ ὁ παρὶ διδύξιον καὶ αἰλιον, τὸ ἑτεροῦσιν... ἐξ ἑαυτῶν κερσὶν ἀνδρῶν, πάντων ἑτοῦτο... διαπέμπουσιν.

12. Ὁ ἢ βασιλεὺς ταῦτα μαθὼν, παρὶ... ἔταξεν ἀπαντας εἰς τὴν κωνσταντινουπόλιν... ἀπαντῶν. καὶ δὴ συναθροίσαντες ἐκ τῶν... ἑσπερίων καὶ τῆς ἑώας καὶ νυκτὸς μὲν... σύμπαντες. παρὶ τῆς ἑσπερίας ἢ τῶν μνηστῶν... ἑστίαν ὁμοιον παρὶ εὐνοίαν, βασιλέος τῆ... διδάσκει. οὗς ἀλλοιοτε καὶ βασιλέος ἑτεροῦ... παρὶ τῶν συνασπίων, διακόνων ἐπιτάξας... ἔχων δυνάμει μὲν ἔλεγον πολλοὺς παρ... φέρων τὰ ἢ τῆς γνώμης ἀθαρσῶν, παρ... τῶν κοινῶν ἑσπερίων ἀγῶνας. τῶν δ'... τὸ ἑτεροῦσιν. αἰετῶ μὲν καὶ δυνάμει ὑπερ... χον, οὗ τῶ δυνάμει αἰετοῖ, διακόνων ὑπερ... τερῶ βαθμῶν ἔχων. Ἐπισκοποὶ δ' ἐπιπέσει... νιστῶν χορῶν ἐκ πληρέσιες, μαρτυρῶν τε καὶ... ος, ὁ τότε τῆς ἀντιοχείας Ἐπισκοπῆσας, ὑπε... ρον ἢ τὸν κωνσταντινουπόλεως ὑπερτάτων ἑσπερίων... καὶ δὴ καὶ ἀκάκιον ὅτι παλαιστίνων καὶ σαμαριτῶν... τῶν πρὸς ἐκείνους ἑσπερίων ὁμοιοῦσιν... αν, ἐφ' ὃ τῶ παρὶ βασιλέων ἀντιπεπῶσιν... διότι καὶ κείνοι κύριον τῶν ἑσπερίων... ὑπερ τῶν παλαιστίνων καὶ σαμαριτῶν, διατιμῶν... ἑφερον. ἢ ἢ ὁ ἀκάκιος θαρσαλέος μὲν... τοῖς ἀγῶσι, διανοηθῆναι τε πρὸς ἑαυτοὺς... ὁμοιοῦσιν.

δὲ ἐξ ἑσθλῶν λόγων δηλωσαὶ τὸ γνωστὸν ἐν ἱκανός. Ἐξ
 ἔτι ταύτης τῆς συνόδου γράμματα, πολλὰ
 δὲ ἐστίν, ὅσα ἰσχυρῶς ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ
 μιλανῶν ἐν δογματῶν ἐκείνης μοίρας κατὰ
 εὐσεβείας, ὁ μὲν βασιλεὺς τῶν ὁμοῦσιον ὁμο-
 λογῶν πατριάρχων. Ὁ δὲ ἕτερος οὐκ ἔστιν
 ἀπὸ τῶν λέγων τὸν ἀέτιον πρὸς τὴν, συνα-
 πτωτικὸς αὐτῶν ἐπινομίας. ὡς ἴδον οἱ ἀμφὶ
 τὴν βασιλείον πατριάρχων ἐκείνων εἰς ἀντι-
 λογίαν τὸν ἀέτιον, δὲ αὐτῶν αὐτῶν τὴν δύναμιν
 τῶν λόγων, ὅσα ἔφασαν δὲ ἐπὶ ἐπισκόπους ὅλας
 διακόνους καὶ δογματῶν εἰς λόγους κατὰ εὐσε-
 βείας ἀπὸ τῶν διαφερομένων, ὡς ὅσα ἀ-
 ξίας νῦν ἐστὶν κείνης, ἀλλ' ἀλληθείας ἐπιπέ-
 σεις, δὲ ἐχοίαν μὴν κ' ἀκούεις οἱ αὐτοὶ βασιλεὺς
 τὸν ἀγῶνα καὶ ὡς ὅσα λέγει, καὶ κράτος τῆς
 ἀσπίδος γλώσσης ἠτήθησαν, ὡς μὴ μόνον ὁμολο-
 γῆσαι, παρῆλλαχθῆναι τὴν τῆς ἁγίας ἐ-
 πίσης πατρὸς τὴν γενεαμένης, καὶ κ' μηδὲν κοινο-
 νῆν, ἀλλὰ καὶ χειρὶ οἰκείᾳ τὴν ὁμολογίαν,
 ἀπὸ τῶν πατριάρχων, βεβαίω-
 σαυτοῦ. μαθόντα δὲ ταῦτα τὸν βασιλέα,
 καὶ ἰσχυρῶς βασιλεὺς καὶ ἀεὶς διαβο-
 λῶν συνεσκόταται, καὶ μέσης τῆς καρδίας
 ἀμάρτυρας φέροντα, τὸ συνεχεῖς ἐν ἀρ-
 πύσει πρὸς τὴν τῆς ὀργῆς ἐμπλήρωσιν. διό-
 περ ἀμφοῖν μὲν εἰς θεῶν παρῆσιν διακον-
 τῶν δὲ τῶν βασιλέων, τίνα ἀν' ἐμ', οἷς ἐπα-
 πᾶται τὸν ἀέτιον ὅτι, ὡς ἀνόμοιοι ἐστὶν τῶν πα-
 τριάρχων τὸν ὑπὸν εἰσηγεῖται. ἀμείψασθαι δὲ πρὸς
 ταῦτα τὸν ἀέτιον, τὸς ἄλλους ἐνδὲν τῶν πατρι-
 ἀρχῶν ὑπὸν ἀνόμοιοι εἰπεῖν ἢ δοξάσαι, ὡς καὶ
 ἀπαρῆλλαχθῆναι ὁμοίον αὐτῶν κηρύττειν. τῆς δὲ
 τῆς ἀπαρῆλλαχθῆναι φωνῆς ὑποδραξάμενος
 ὁ κωνσταντῖνος, καὶ μὴ δ' ἀναγκασθῆναι ὅλως
 ἐκκαταμαθεῖν, κατ' ὄν ἐκείνος τρεῖς ἀνεφ-
 ἔργασατο τὸ ἀπαρῆλλαχθῆναι, ἐκκληθῆναι μὲν
 κελύβει τῶν βασιλέων τῶν ἀέτιον ὑπερῶν δὲ τῆς
 συνδρομῆς ἀκακίας, καὶ καθαιρέσεως ὑποδρα-
 θῆναι ψήφοις, ἐ τῶν ὀρθοδόξων μόνων
 ὑποσημαμένων τῆς καθαιρέσεως, ἀλλὰ καὶ
 αὐτῶν τῶν εἰς τὰ μάλιστα τῶν φερόμενων κοι-
 νωνῶν. τῶν μὲν καὶ τὴν γνώμην μετὰ ἐκκληθῆναι
 τῶν τῶν ἀέτιον πρὸς τὴν οἰκονομίας ῥη-
 ματικῆς ἀναγκασθῆναι ὅτι κωνσταντῖνος τῶν
 ἰσχυρῶν τὸμον πατριάρχων, τῶν καὶ
 τῶν πατριάρχων ὑποσημασθῆναι χειρὶ οἰκείᾳ διε-

A scendis negotiis acurissimus, & ad ex-
 ponendos animi sui sensus satis disertus.
 Unde etiam acta hujus synodi, quæ non
 pauca sunt, ab hoc uno digesta ac dis-
 posita fuere. Cum igitur ambæ partes
 in certamen de dogmatibus suis venis-
 sent, eorum quidem qui Filium similem
 secundum substantiam profitebantur,
 Patronus erat Basilus. Qui verò dissi-
 milem substantiam assererebant, Aetium
 causæ suæ patronum constituerunt,
 adjuncto ei Eunomio. Porro Basilus &
 qui cum illo erant, cum Aetium adver-
 sarium sibi oppositum vidissent : ejus
 dicendi vim formidantes, indecorum
 esse dixerunt, ut Episcopi de dogmati-
 bus fidei cum diacono certarent. Sed
 cum adversæ partis antistites reclama-
 sent, non de dignitate præfens judiciū,
 sed veritatis inquirendæ causa institu-
 tum esse dicentes, Basilus licet invi-
 tus in certamen descendit : & quemad-
 modum iste scribit, ab Aetii lingua pe-
 nitus devictus est. A deo ut non solum
 confessus fuerit, substantiam geniti dif-
 ferre à substantia Genitoris, nec ulla in
 re convenire : verum etiam propriæ
 manus subscriptione, sicut Aetius po-
 stulaverat, confessionem suam firma-
 verit. Quæ cum didicisset Imperator,
 & calumniam quam Basilus in Aetium
 confinxerat, adhuc vigentem in animo
 suo circumferret, eventus illius occasio-
 nem ad explendam iram suam arripuit.
 Ambobus igitur in conspectum, suum
 venire jussit, Basilium interrogavit que-
 nam essent illa de quibus Aetium incu-
 sare. Respondit Basilus, quod is dissi-
 milem Patri Filium assereret. Ad hæc
 Aetius : Tantum abest, inquit, ut Fi-
 lium Patri dissimilem dicam aut senti-
 am. Quin potius absq; ullo discrimine
 similem profiteor. At Constantius vo-
 cabulum illud ἀπαρῆλλαχθῆναι insimulans,
 nec discere omnino sustinens quoniam
 sensu eam vocem usurpasset Aetius,
 cum palatio expelli jussit. Postea verò
 Acacii operâ perfecit, ut idem Aetius
 Episcopali judicio deponeretur, sub-
 scribentibus ejus depositioni non so-
 lum Orthodoxis, verum etiam iis ipsis
 qui ejusdem cum illo opinionis erant :
 quorum alii priorem sententiam muta-
 verant, alii id quod inviti fecerant, dis-
 pensationis nomine prætexebant. Por-
 ro Constantius Occidentalium Epi-
 scolorum in medium proferens, præsen-
 tium Episcoporum subscriptionibus
 firmari eam jussit. Continebatur au-

tem in hac Epistola, Filium Patri simili esse secundum Scripturas. Tum vero epera etiam ejusdem Acacii qui quidem aliud in pectore reconditum, aliud in lingua promptum habebat, universi qui aderant & ii quoque ipsi qui dissimilem substantiam antea professi fuerant, subscripserunt.

EX LIBRO QUINTO HISTORIAE.

1. POST haec Acacius cum Imperatorem in suam sententiam pertraxisset, Basilium & Eustathium aliosque plures variis criminationibus appetitos, ex suis sedibus deposuit. Ipsum quoque Macedonium Constantinopolis Episcopum Sacerdotio exiit. Porro deposito Macedonio, Eudoxius ex Antiochensi Episcopo, annuente Constantio, in ejus locum subrogatus est. Ii vero qui depositi fuerant, in exilium missi sunt. Basilus quidem in Illyricum: reliqui autem, alius aliud dispersi. Qui cum in exilium ducerentur, subscriptiones suas, quibus Ariminensis Concilii fidem confirmaverant, revocarunt: atque hi quidem consubstantiali, illi vero similis substantiae Filium iterum praedicarunt. Aetius autem depositus propterea quod ἀπαράλλακτον invexerat, quod reliquis ejus sermonibus ac scriptis manifeste repugnabat: Mopsuestiam Ciliciae relegatur: Cum omnes propemodum ejus fautores ac sectatores, non ipsum modo, verum etiam fidem quam praedicabat, subscriptione sua damnassent: alii quidem opinionem quam prius amplexi fuerant abjicientes: alii vero tempori servientes, & Imperatoris voluntatem veritate ipsa potiore judicantes. Porro Acacius, cum Basilium quidem ob privatas inimicitias, Aetium vero ob dogmatum discrepantiam deposuisset & in exilium trussisset; Caesaream rediens, in Ecclesiis quae Pastore suo viduae erant, eos Episcopos constituit, qui consubstantialis fidem profiterentur. Ac Nicomediae quidem in locum Caeopii, Onesium ordinavit: Ancyrae vero in locum Basilii Athanasium substituit. Tarsensibus autem Silvani loco Acacium alterum praefecit. Antiochia vero Clerici omnes qui cum Basilio olim consenserant in his quae contra Aetium & Eudoxium tentata fuerant, indicta causa expulsi sunt. Et Meletius ex urbe Armeniae Sebastia accitus, in Antiochena

κελεύσατο ἀφείχεται ὁ πρῶτος, ὁμοίως παύει καὶ τὰς γραφὰς ἀνομολογῆσαι τὴν καὶ πάλιν ἐν αὐτῷ σωδρομῇ τῆ ἀκακίας. ἕτερος μὲν ἠὲ τὴν δόξαν, ἕτερος ὅτι γὰρ ἴαν, ὑπογράφει πάντες ὅσοι παρήσαν, καὶ ὅσοι πρὶν ἐπέσβδον τὸ ἕτεροῦτον.

EK TΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

1. ΟΤΙ Φησι μὲν ταῦτα ἀκάκιος, ὅτι ἀφείβετο βασιλεῖον καὶ εὐσεβίου βασιλεία πείσας, καὶ αἰτίαι ἄλλαι ἄλλαι ὑπερβαλῶν κατὰ τὴν ἐξουσίαν κατὰ τὴν ἐξουσίαν κατὰ τὴν ἐξουσίαν. Βνιον τὸν κωνσταντινουπόλεως ἐπισκοπον. παυθέντος ὁ μακεδονίης, εὐδοξίος δὲ ἀνιοχίας κωνσταντίνου γνώμη ἀντικαθιδρυθείη τῷ θεῷ ὑπερβαλῶν κατὰ τὴν ἐξουσίαν κατὰ τὴν ἐξουσίαν. κατὰ τὴν ἐξουσίαν, βασιλεὺς μὲν εἰς ἰλλυριος. ὁ ὅτι λοιποὶ ἀλλοῦ ἀλλαχόσε. οἱ πρὸς τὴν ὑπερβαλῶν ἐξουσίαν, ἀφείβετο μὲν τὰς οἰκίας ὑπογράφου, αἱ τὴν ἐν δρυμνήν πῖσιν ὑπερβαλῶν ἀνακρήσεις: ὁ πάλιν ὁ μὲν τὸ ὁμοίον, ὁ ὅτι ὁμοίον. καὶ ὁ αἰτίος ὁ κατὰ τὴν ἐξουσίαν, διότι τὸ ἀπαράλλακτον εἰσηγήσατο, ἐπεὶ αὐτῶν ταῖς ἀλλὰς ὁμιλίαις καὶ συζητήσεως διαρρήδην ἀπεμάχητο, ὑπερβαλῶν εἰς μαψουστίας τῆς κιλικίας ἐκπέμπεται, ὑπογράφου καὶ αὐτῶν ἕ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς πῖσεως ἠὲ ἐκρυπτε, μικρῶν πῖσιν αὐτῶν τῶν ἐρασῶν καὶ ὁμοφροῦν. τῶν μὲν ἐν μέγαβολῆς τῶν πάλαι δεδογμένων. τῶν δὲ τοῖς καυροῖς ἐν δόξῃ, καὶ τὴν τῆ βασιλεύς γνώμῃ κρείττω τῆς πῖσιν ἀκακίας ποιησαμένων. ὁ δὲ ἀκάκιος ὅτι πρὶν βασιλεῖον δι' ἰδιαν ἐχθραν, καὶ τὸν αἰτίον διὰ τὸ ἕτεροδοξῆν κατὰ τὴν ἐξουσίαν. Δεῖς ποιησάμενος, ἀνατρέχων ἐπὶ τὴν κατὰ τὴν ἐξουσίαν, ταῖς χερσὶν ἐκκλησίαις ἀκακίας χερσὶ κατὰ τὴν ἐξουσίαν, τὸ ὁμοίον θρησκείας καὶ κατὰ τὴν ἐξουσίαν μὲν ἐν νικομηδείᾳ ἀπὸ κωνσταντίνου, ὁ δὲ βασιλεὺς τῆ ἀκακίας ἀθανάσιον. ἀκάκιον ὅτι ἕτερον ἀπὸ σιλβανίου, τῆ ταρσῶ. ἐν ὅτι τῆ ἀνιοχίας, ὅσοι μὲν πῖσιν τῶν ἐν τῷ κλήρῳ συνέπεσσαν βασιλεὺς ἐπὶ τοῖς κατὰ τῶν ἀείβετο ἐν δόξῃς τοῖς μὲν ἐπὶ τῶν ἐρήμῳ ἠλαύνοντο. μελέτιον δὲ τῆς πῖσεως βασιλείας τῶν δρυμνίων μετὰ τὴν ἐξουσίαν.

ἀντὶ εὐδοξίᾳ τῶν θεῶν ἐκαθιδρύσθαι. ἢ δὲ γὰρ εὐδοξίᾳ κωνσταντινῆς πόλεως ἐπέβηκεν. ὁ δὲ μελέτιος, τὰ μὲν πρῶτα, τῆς βασιλείας ῥοπῆν θεραπεύων τὸ ἑτεροδόξιον ὑπεκρίνετο, καὶ τῶν τόμων τῶν ἑσπερίων ὑπέγραψε. τὸ δὲ τῆς ἀνιοχίας ἐπάρξας θρόνον, θερμὸς ἦν τῶν ὁμοσίων ὑπέρμαχος. χειροτονεῖ δὲ καὶ πελάγιον ὁ ἀκάκιος ἐν λαοδικείᾳ. καὶ ἀπλῶς ἔβη ἀντὶ τὴν δύναμιν αἴπειτα, τὴν βαβυλῶν ἐδίδου, καὶ τὸ κράτιστον ἀντὶ τῶν Ἰεροσολύμων, ὅθεν τὸ ὁμοσίων εἰς τὸ ἀπερθεύσασθαι τὴν ἁγίας ἐγκαθίσταται.

2. Ὅτι Φησὶν ὁ βασιλεὺς πρὸς ἀκάκιον μαθῶν, ὡς ὁ ἀέτιος ὑπὸ ἀντιόχου τῆς μομφῆς ἐπίσκοπος ἐς τὰ μάλισα φιλοφροσύνης ἀξίος, εἰς ἀμβλαδα τῆτον μεθουριῶν καὶ πρὸς ἀκακίαν, ἐκεῖ κακῶς διαπορήξαι τὸν βίον, διὰ τὸ βάραρον καὶ μισάνθρωπον τῶν ἐνοικούντων ἀνυχμῶν καὶ λοιμῶν τὴν χώραν ἔχωντος ἀνυποίεσθαι, ὡς ὅσα ὁ δυνάστης ψυχοδολογῆν, τὸν ἀέτιον Ἰεροσολύμων τὸ θεῖον λύσασθαι τὰ δεινὰ, παμπολλῆς ἢ τυχεῖν ὑπὸ τῶν ἐνοικούντων ἐνοίας τε καὶ σεβασμιότητος.

3. Ὅτι πρὸς ἀκακίαν ἐπισκοπῆν καὶ ἐλάσιον καθαιρέσειεν, ἀμφὶ τὴν μάρην καὶ εὐδοξίον γνώμη κωνσταντίνου, τῆς κυλικῆς τῆν ὁμοσίων ἀποκοπῆν χειροτονῶσιν, καὶ ἄλλως ἐκέλευε τὴν χειροτονίαν ἀναγομένην, εἰ μὴ παρ' ἀντιόχου ὑποχρέωσθαι λαοί, ἢ ἀέτιον ἢ ὑπεροχίαν καὶ καθαιρέσεως ἀθωωθῆναι καὶ χεῖρον ἢ ὅτις ὑπεροχίας εἰς τρεῖς ἀπαρῆζοντο μῆνας.

4. Ὅτι Φησὶν εἰς τὸ κωνσταντίνου τῶν πολεμίων κρατεῖν, ἐπειδὴ ὁμογενῶν ἄνθρωπον τὴν δεξιὰν ἔδειξάναι, καὶ ὅθεν ἀμφὶ θεοφίλον καὶ ἀέτιον ἢ σέρραν, διαβολῆς ἀναπειθῆναι βασιλεῖς, ὑπεροχίαν ἐποιήσαν, πρὸς πέρας συμπλακῆς τὸ ἦσαν ἠνεγκαν.

5. Ὅτι Φησὶν ὅσα ὁ δυνάστης, τὸν ἀνιοχίας μελέπον ὑπὸ κωνσταντίνου καὶ αὐτὸν ἐν ἀνιοχίας διαλείβοντος, ὑπερθεῖον ἐς τὴν ἐαυτοῦ παλαιοῦ τὴν μελιτινὴν ἐπέμψαι, ὡς ἀπορῆς ἀλόγη, καὶ ὅτι τὸ ὁμοσίων πρὸς ἐξουσίας ἐκλήρωσεν, τὸ ἑτεροδόξιον καὶ ἐξαρχμασίῳ. μετὰ πέμπτον ἢ Ἰεροσολύμων, τὸν σωμαρῆσι τὴν δόξαν ἐξουσίαν καὶ τὴν χάριν ἐπιθεῖναι ὅθεν ἐπισκόπος κελύσσας, ἐπίσκοπον ἀνιοχίας διοκαθίστησιν.

A sede ab eodem Acacio collocatus est vice Eudoxii. Jam enim Eudoxius, Constantinopolitanam ad sedem conscenderat. At Meletius, prius quidem dissimilis substantiæ Filium professus, ad Imperatoris arbitrium sese accommodabat, & Occidentalium Epistolæ subscripserat. Sed postquam ad Antiochenam sedem promotus est, consubstantialis propugnator acerrimus exstitit. Laodicæ verò idem Acacius Pelagium ordinavit Episcopum. Atque ut breviter dicam, ubicunque vis ac potentia ei consilium dabat, in eorum locum qui expulsi fuerant, eos qui consubstantialia apertissime profiterentur, summo studio collocavit.

2. Cum Imperator ex Acacio didicisset, Actium ab Auxentio Mopsuestie Episcopo omni humanitate ac benevolentia foveri, eum Amblada deportari iussit, ut vitam illic miserè finiret, ob barbariem atque inhumanitatem incolarum, cumque æstus ac pestilentia intolerabilis eum locum infestarent, impigiste mendaciorum scriptor ait, Actium placato divino numine has calamitates depulisse, & summa benevolentia atque observantia ab incolis exceptum esse.

3. Post Eustachii, Eusebii & Eleusii depositionem, Maris atque Eudoxius annuente Constantio Eunomium Cyzici Episcopum ordinarunt. Qui tamen hanc ordinationem suscipere recusavit, nisi prius sponsonem ab iis accepisset, Actium & exilio & depositionis sententia absolutum iri. Eique rei perficiendæ intervallum trium mensium definitum est.

4. Cum Constantius de hostibus victoriam reportare antea solitus esset, postquam proximorum cruore dextram suam contaminavit, & Basilii calumniis impulsus, Theophilum & Actium ac Serram exilio multavit, commisso cum Persis prælio victus recessit.

5. Ait impius Philostorgius, Meletium Antiochenum Episcopum à Constantio qui tunc Antiochiæ degebat, Melitinam quæ patria ejusdem erat, relegatum esse, tanquam perjuri convictum, & propterea quod cum τὸ ὁμοσίων ardentissime predicaret, idem tamen τὸ ἑτεροδόξιον amplecti se fingebat. Post hæc Constantius Euzoium hæresos Arii consortem, ex urbe Alexandria evocavit: iussisque Episcopis ei manus imponere, Episcopum Antiochiæ eum constituit.

EX LIBRO SEXTO HISTORIAE.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

1. **Q**UIDAM ex Clero urbis Cyzicena Eunomium criminati sunt apud Eudoxium, quasi is dissimilem Patri Filium assereret, ex eo quod similem secundum substantiam negabat, argumentum ducentes dissimilitudinis Patris cum Filio. Eundem praeterea accusabant, quod vetustos ritus mutaret, & eos qui cum ipso impie agerent, ejiceret. Hanc ob causam tumultus in Ecclesia Constantinopolitana excitatus est, Hesychio quodam ejus Ecclesiae Presbytero eam de industria commovente. Proinde Eudoxius Eunomium ad se accersit. Qui cum advenisset, Eudoxium infumulavit tarditatis ac negligentiae in perficiendis iis quae promiserat. Eudoxius vero se haudquaquam ea neglexisse respondit, sed prius componendum esse tumultum qui ipsius causa excitatus fuerat. Eunomius igitur apud Clerum Constantinopolitanum defensionem suam exorsus, eos qui primus tumultuabantur, ita sibi conciliavit, ut non modo in contrariam sententiam transferint, verum etiam Eunomio deinceps testimonium pietatis ultro perhibuerint. Non enim solum in his quas habuit Concionibus, nunquam deprehensus est dissimilem Patri Filium asserere. Imo vero similem secundum Scripturas praedicare se libere professus est. Similem quidem secundum substantiam neutiquam admittebat: ejusdem impietatis esse dicens, similem secundum substantiam dicere Filium Patri: & non simillimum profiteri juxta rationes unigenito Filio convenientes ad Patrem qui sine passione genuit. Neque vero Clerum duntaxat ita affecit: verum etiam universum Ecclesiae populum, cum hac disseruisset, ingenti admiratione tum sapientiae, tum pietatis suae percudit. Quamobrem Eudoxius supra modum gavisus exclamavit: Defensio mea apud eos qui me interrogant, haec est. Et populus applausit Eudoxio, quod bene atque opportune sacrae Scripturae verba pronuntiasset.

2. Ait impius Philostorgius, Deo invictum Eunomium festo Theophaniorum die, jussu Eudoxii, sermonem ad populum habuisse, in quo impia eorum doctrina apertissime detecta est. Nam & Josephum detestandi illi, post ineffabi-

ΟΤΙ τὸν ἐνόμιον τινες τῶν ἐν τῷ κληρικῷ κύκλῳ εὐδόξειω διαβάλλοντες, ἀνόμιον τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν εἰσηγεῖσθαι, καὶ εἶσαν ὅμοιον εἰς κληρονομίαν αὐμοιότητι. ὡς πατρὸς πρὸς υἱὸν μετὰ κληρονομίας. καὶ τὰ παλαιὰ δεξιὰ κληρικῶν ἐπισημασθέντα ἐξέλιπον διασπασθέντα. τῶν κληρικῶν θύροντες τὴν κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησίαν εἰχεν, ἀνακινῶν αὐτῶν ἐπιπέτατον τῶν ἐν αὐτῇ πρεσβυτέρων, ἰσχυρῶς τινος μα. διὸ μετὰ πρῶτον οὐδόξειον τὸν εὐνόμιον ποιῆται. ὡς πατρὸς πρὸς υἱὸν μετὰ κληρονομίας. καὶ ὀλιγωρίας τῶν ὑπερημνῶν τὸν εὐδόξειον ὑπὲρ. ὁ δὲ, ὡς ἐπιπέτατον ὑπεκρέναλον μὴ ἀνὰ κληρονομίαν εἶπεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν αὐτῆς γεγεννημένῳ διαδοχῆς. ἐπιπέτατον εἰς ἀπολογία τὸν κωνσταντινουπόλεως κληρικῶν καλῶς, ἐπιπέτατον πρὸς θορυβῆσιν εἶπεν, ὡς μὴ μόνον τὴν ἐκκλησίαν μετὰ κληρονομίας, ἀλλὰ ματαίως αὐτῶν θερμῶς τῆς εὐσεβείας ἡμεῶν, καὶ γὰρ ἀνόμιον τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν εἰσεγγεῖσθαι ἐξ ἀμῶς ἐν οἷς ἐδημιουργεῖσθαι δογματίζονται, ἀλλὰ γε καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ ἀνακινῶν ἐπαρρησιάζεται. τὸ μὲν τὸν ὅμοιον κατὰ τὴν εἶσαν εἰσεγγεῖσθαι. ἴσως ἐπιπέτατον βλασφημίαν λέγων εἶναι, ὅμοιον καὶ εἶσαν λέγειν τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν, καὶ μὴ ὅμοιον αὐτῷ φερεῖν καὶ ἐπὶ μονογενεῖ βεβαιῶς τὸν ἀπαρρησιάζεται γεγεννηκότα πατέρα εὐσεβείας λέγει. εἰ μόνον ἢ τὸν κληρικῶν ἐπιπέτατον διεπέτατον, ἀλλὰ καὶ πάνδημον ὅλην ἐκκλησίαν, τὰ πάντα διαλεχθείς, εἰς μέγα καὶ γλυκὺ θαύμα καὶ σοφίας ἐξ εὐσεβείας εἰκόσασθαι. ὡς καὶ τὸν εὐδόξειον ὑπερημνῶν ἐπιπέτατον ἀνακινῶν, ἢ ἐπιπέτατον ἀπολογία τοῖς ἐμῶς ἀνακινῶν αὐτῇ ἐστιν, καὶ κρῆτον ἀγέραι τῷ πατρὶ, ὡς δὲ καὶ κτὲν κληρικῶν τὴν ἐκκλησίαν ἀνεπέτατον χεῖσθαι.

2. Ὅτι ὁ δυσσεβὴς ἐδῶ, ἐνόμιον τὸν θεοσυγῆ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν εὐδόξειω δημιουργεῖσθαι τῷ πλήθει λέγει τῶν θεοφανείων ἐορῆς ἐπισημασθέντα, ἐν ἧ τὸ δυσσεβὴς αὐτῶν καὶ ἀπολογία μετὰ κληρονομίας ἀπογυμνῆται. τὸν τε γὰρ ἰωσήφ οὐ κατὰ

ραλοι μὲν τὸν ἀφρασον κυφορεῖαν, σιωπάπειν
ἐπεφεικασίτη παρδάνω κὲ τὸν υἱὸν ἀναμδ' ἐσε-
ρον ἔπαρθε δ' ἔλον κὲ ὑπηρετῶν, καὶ δὴ κὲ τὸ
πνῶμα ἔψ' εἰ. φοβεροὺν ἐδ' ἐν ἡγ' εἰς λέγειν. ἐστὶ
ἢ κὲ αὐτοῖς ἢ φρασίσι ἐν τέτοις, πανηγυρικῆς
χαρῆς ἀπὸ πηλοδριωμῶν, ἀσαφεία ἢ κὲ πε-
ρητολογία, κὲ ῥημάτων ἐκαταρῶν ὡς ἀχρή-
στος τὸ ἀτερεπὲς ἀθῶν κὲ ἀναγέλασον κὲ τέτα-
ρα μῦθον εἰδ' ἀνοιδ' ἐμῶν, καὶ τὸν τ' ἔψυχης
γρόφον κὲ σάλον ἐπὶ τοῦ θεοβλαβέος ἐν δ' ἐκνυμην.

3. Ὅπ μὲν ἔδῶν πολλὰς ἐπαίνας δυνομῆς, ἔ-
μόνον ἐδ' ἐν ὧν ὑπέχετο διανοήθη πρῶτα ἐν δ' ὀ-
ξυθῶ, ἀλλὰ κακῆων ἐπεχείρησεν πείθειν, γενομένη
τῶν τε κατὰρ ἑσων αἰεὶς, κὲ τὴν ἐν δ' ἐμῶν ἡνέ-
δῆσων ὑπόση μῆναδ' εἰς τὸ τ' οἰκονομίας πρῶ-
ρημα τοῦ ἐκ' ἐσμων αὐτοῖς καθαρῶν μῦθων κὲ ἀ-
βελήσων ἐφ' οἷς ὁ δυνόμιος βαρέως ἐνείκων, ἐδ' ἐ-
τερον μὴν ὑπέστη ἠωροσαπολιμπάνδ' αὐτοῖς
καὶ τὴν κὲ ζικον, πρῶτα μὴν λόγους, εἶτα ἢ καὶ
γεράμμασι, καὶ πρὸς τῶν ἑαυτῆ πατερίδα τὴν
καππαδοκίαν ἀφικνεῖται.

4. Ὅπ καὶ δυνομῆς κινηθεὶς ὁ ἀκάκιος ἐφ'
ὧν κὲ κὲ κατέστη ἐπίσκοπος, σιωπῶν ἀλλά
ἔδῶν ὡς διδ' ὀξιον, ὡς χωρὶς κοινῆς γνώμης
τὸν μαθητῶν αἰεὶς κεχρησθηκότας ἐπίσκο-
πον, ἀνδρα τὸν ἀκῆον διδ' ἀσκαλον τῶν πρὸς
τὴν αἴρεσιν ὀξυρῆτες ἀτων ζήλων ὑπερβαλ-
λεδ' φιλονεικήσαντα, κὲ πείθει ταῖς διαβολαῖς
τὸν κωνσταντινον, μεθ' ἀπεμπίον ἐν ἀνιλοχία ποι-
ήσαντ' ὅν δυνόμιον, κὲ ὡς ἀελοτότα, εἰς δ' ἄπολο-
γίαν κελδύς κατ' εἶναι σιωδοκῆ διαίτη λο-
γοθ' ἐμῶν, ἐπὶ ἢ ἡσιμῶδ' τὸν κατήγορον ἐ-
ζητήσ', ὃ ἢ τῶν ἐδ' ἀμα. ὃ γὰρ ἀκάκιος ἀποδ' ἡλιά-
σας, κὲ γὰρ ἐνόμιζεν ἐκ μόνης τ' πρὸς βασιλέα
διαβολῆς τὸν ἐχθρὸν αἰρήσιν κὲ κρατ' εἰς
τῶν εἰς τὸ βαδύτα ὅν σιγῶν. διὸ κὲ ὁ κων-
σταντινός ταῦτα μαθὼν, δι' ὑπονοίας ἴε τὸν ἀ-
κάκιον ἐχθρῶν, ὡς ἀπεχθημοσση μάλλον ἢ ἰερό-
πων δ' ἴτην τὴν κατήγορεῖαν ἐνσησάμενον. ἔ-
δ' ἄθρον αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν ἐπαναδραμῆν ἐκέ-
λευσε παροικίαν, μείζον σιωδ' ὡ ταμιδύ-
μειν τὴν τῶν προκ' ἐμῶν διάλῳσιν.

5. Ταῦτα ἢ κωνσταντινὸν διανοσμενῶ, ἢ ἔξ' ἰελι-
ανῆ ἐπανασασίταις φήμας αὐτῶ διακομί-
σῆς, ὃ ἢ ἀνιλικα ἴε τὴν ἐπὶ κωνσταντινῶν πόλιν ἐδ' ἀ-
δίε, κὲ σὺν ὀδον ἀμα διώριζεν ὑπὲρ ἔτεροσσις
κὲ νικαμάν ἴσαδ' φθάσας ἢ ὡς ἰάσας μὸ ψεκα

lem partem coivisse cum Virgine ausi
sunt dicere. Et multo adhuc impudent-
ius, Filium Patris servum ac ministrū,
Spiritus item Filii, pronuntiare non
dubitarunt. Porro genus dicendi quo
illi tunc usi sunt, à panegyrica venustate
alienum fuit: & obscuritate ac super-
fluitate verborum, & vocabulorum
impurorum usu tumidum: ad ingratum
ac ridiculum & confusum characterem
pertinens: mentis eorum caliginem ac
perturbationem, inflictamque ipsis à
Deo penam perspicue declarans.

3. Eudoxius post multas laudes in Eu-
nomium congestas, non modo nihil
eorum quæ promiserat, perficere in a-
nimum induxit. Immo verò persuade-
dere illi conatus est, ut depositioni Aetii,
& Ariminensis fidei expositioni
subscriberet, dispensationis specie ille-
gitimum atque involuntarium facinus
eis excusans, quibus Eunomius gravi-
ter commotus, neutrum præstare vo-
luit. Sed & Cyzicum ipsi dimisit, pri-
mo quidem verbis, postea verò etiam
per litteras: & ad patriam suam Cap-
padociam se recepit.

4. Acacius adversus Eunomium com-
motus eò quòd Episcopus Cyzici con-
stitus fuisset, Eudoxium quoque simul
cum eo criminatus est, quòd absque
communi consensu discipulum Aetii
Episcopum ordinavisset: virum qui fer-
ventissimo in hæresin zelo magistrum
suum superare contenderet. Tantum-
que perfecit calumniis, ut Constantius
aures ei accommodans, Eunomium
Antiochiam evocaret. Qui cum eò
venisset, iussit eum Constantius in syno-
dali iudicio examinatum causam dice-
re. Sed cum synodus accusatorem re-
quireret, nullus usquam apparuit. Aca-
cius enim metu percussus: Quippe qui
existimaverat solà apud Imperatorem
calumnià inimicum à se penitus op-
pressum iri: in altissimo silentio per-
mansit. Quæ cum didicisset Constantius,
Acacium suspectum habuit, utpo-
te qui per simultatem potius, quam ex
morum probitate accusationem insti-
tuisset. Eumque contestim ad Ecclesiam
suam reverti iussit, præsentis negotii dis-
quisitionem majori synodo relervans.

5. Hæc dum Constantius animo vol-
veret, fama ad eum perferretur de Juliani
rebellione. Stاتم ergo iter arripuit
Constantinopolim; Simul synodum in
urbe Nicæa indixit, ad examinandum
Rrr. iij

χρότη Σώματι. Ἐγὼ γὰρ ἐπὶ αὐτὸν ἐκ τῆς ὑψι-
 λώτερον αἰεὶ τόπων ἐν τοῖς τῶν ὁμοίων μάλισ-
 α κειρεῖς Ἰπποκράτους, ὅς ἦς ἡ τῶν γραμμα-
 των τῶν ἑκάστα δηλῶν ἠφάνισο γῶσις τῆς
 ἐν ζήσεως ταύτης Ἰπποκράτους, ἀνωρύχθη μὴν
 τὸ συγκεχωσμένον ὀρέθη ἡ γραμμάτια τὴν
 ἰσορίαν πᾶσαν ἀναδιδάσκοντα, καὶ ἡ πόα μὴν
 ὅς ἐπὶ μετ' ἐκείνων ὄφθη τὸν χρόνον, ἕτε ἐκεῖ,
 ἕτε ἀλλαχότι. τὸν δ' ἀνδριάντα μετὰ τὸ σάμε-
 νοι ἐν τῷ τ' ἐκκλησίας διακονικῷ, τὰ πρὸς πόα
 ἐξερῶ πλοῦτον, σέβοντες μὴν ἡ προσκυνεῖς ἐδα-
 μῶς. ἐγὼ δὲ θέμις χαλκῶν ἢ ἀλλῶν ὑλῶν
 προσκυνεῖν. αὐτὸ δ' ἔτατο, εἰσὶν τε σεμιόβρα, B
 καὶ τὸ μετ' ἡδονῆς Ἰπποκράτους τῷ τόπῳ τὸ εἶδος
 θεορατοῦ σφίγγος, τὸν ὄρει τὸ δὲ χέτυπον
 πῶτον Ἰπποκράτους μῦθοι. τὸ τὸ ἀγαλμα καὶ
 ὅδ' ἰελιανῶν χρόνος, τὸ ἑλληνικὸν εἰς ἀσέβει-
 ἀν ἀναφλεχθεῖς οἱ τῶν πανεαδῶν οἰκῆτες,
 τῶν βαρῶν ἀνασπασάμενοι, καὶ τῶν ποδῶν
 ἐκδησάμενοι, διὰ μέσης ἔστυρον τῆς λεωφόρου
 ἐφ' ᾧ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα διασπῶμενοι κατέ-
 κλασαν τὴν ἡ κεφαλὴν ἐν τῷ σφίγγος, τὸ αὐ-
 χένον διαζυγῆσαν, πῶς λαθόντες τῶν ἐπαλ-
 γῶν τοῖς δρωμένοις, ἀνελάθοντε, καὶ ὡς C
 ἡδυνάτο διεσώσαντο. καὶ φησι, ταύτην καὶ
 αὐτὸς θεασάμενος ἡ μὲν τοῖς πανεαδῶν ἐπὶ ὠ-
 νομάζετο τὸ παλαιότερον, τὴν προσηγορίαν
 διὰ τὸ παιδὸς Ἰακώβου δὲ ἐλκυσάμενος, Ἰ
 Φυλάρχου τῶν ταύτην οἰκῆτων τότε εἶτα ἡ
 καμάρια ἡ Φιλίππου ἐπέκεκλητο τῶν ἡ ἐλ-
 ληνιστῶν πανός Ἰόαννον αὐτῆ καδιδουσαν-
 των, εἰς τὴν τῆς πανεαδῶν ἐπωνυμίαν με-
 τέβαλεν.

4. Ὅτι τῶν ἑλληνιστῶν τὰ ἀποπώτα κα-
 τὰ τῶν χειρῶν πανταχὲ παλαμωμένων,
 καὶ τὸ τοῖς ἀσέβεισι κατὰ παλαμῶν δειρα-
 ματέρη τὰ Ἰπποκράτους ἐλισσάμενος ὅσα, καὶ
 Ἰ βαπτιστῶν ἰωάννης ἐκείνῳ ἀμφὲς ἐταπῶ. D
 τῶν θεῶν ἐξελέμενοι, καὶ ζῶν ὅς ἔοικε ἀλόγων
 συκαταμίξαντες, ὁμῶς πρὸς κόνιν κατέκαυ-
 σαν, καὶ εἰς τὸν αἴρα διασπῶμενοι, καὶ ὅδ' ἡ χρι-
 στιανιστῶν ἡ συλλαμῶντες, εἰς ὅτε τοῖς βω-
 μοῖς ἀναπῶμενοι ὡς ἰερεῖα ἐπέλιθσαν καὶ
 εἰς πολλὴν ἀλλῶν ἀρρήτηρίαν ἐξέβαλλου-
 θησαν. ἀπὸ ἰελιανός ἐπιστάμενος, ἔχ' ὅπως
 ἤχθετο, ἀλλὰ καὶ διαφερόντως ἔχαιρεν, καὶ τῆς
 μὲν ἐπὶ τοῖς δρωμένοις δυσκλείας εἰς ἑτέρας

obrutus fuerat, terrâ continuò ex fu-
 perioribus locis, maximè verò pluvia-
 rum tempore ad statuam aggestâ, quæ
 litterarum quibus singula narrabantur
 notitiam obliteraverat. Cum igitur di-
 ligens fieret inquisitio, pars quidem sta-
 tuæ quæ humo obruta erat, effossa est:
 litteræ verò repertæ sunt, quæ totam
 rei gestæ seriem indicabant. Ac planta
 quidem ex eo tempore non amplius
 vifa est, nec ibi, nec alio in loco. Statu-
 am verò in Diaconico Ecclesiæ collo-
 carunt, competentem ei curam atque
 observantiam deferentes: nequaquam
 tamen eam colentes aut adorantes.
 Neque enim fas erat æneam aut aliam
 quamlibet materiam adorare. Sed hoc
 uno, quod eam honoratiore in loco
 collocaverant, & quòd spectandi causâ
 ad eum locum cupide adventarent, a-
 morem ipsius Archetypi declarantes.
 Hanc igitur statuam regnante Juliano
 Gentiles qui Panæadem incolebant, ad
 impietatem incitati, à basi sua revulsam,
 funibus ad pedes circumligatis, per
 mediam plateam traxerunt. Post hæc
 reliquum quidem corpus distrahentes
 confregerunt. Caput verò inter tra-
 hendum à cervice disjunctum, non-
 nulli id quòd fiebat ægre ferentes, clâ-
 culo abripuerunt, & quoad fieri potuit
 conservarunt. Idque à se visum fuisse
 testatur Philostorgius. Cæterum Panæas
 olim Dan vocabatur, ex nomine Dan
 filii Jacob, qui princeps fuit unius tri-
 bus, quæ in his locis tunc sedes habebat,
 id cognomentum trahens. Secutis au-
 tem temporibus Cæsarea Philippi co-
 gnominata est. Sed cum Gentiles Pa-
 nis simulachrum in ea collocassent, in
 Panæadis vocabulum transit.

4. Cum multa atrocità Gentiles ad-
 verlus Christianos ubique perpetrarunt,
 tum istud facinus ab iisdem ad-
 missum est in Palestina. Elisæi Prophe-
 tæ & Joannis Baptistæ ossa, è loculis
 suis extracta: illic enim uterque eorum
 sepultus fuerat: brutorum animalium
 ossibus permiscentes, igni tradiderunt,
 & in cinerem redacta sparserunt in
 ventum. Nonnullis etiam in locis
 Christianos cum comprehendissent,
 aris incensis tanquam victimas impo-
 fuerunt. Multa quoque alia dictu hor-
 renda, velut furore perciti commise-
 runt. Quæ cum Julianus probè nosset,
 non modo indignatus non est, verum
 etiam gaudio exultavit, cum infamia
 quidem atrocium facinorum penes

alios esset; Ipsius autem voluntas factis A
 eorum adimpleretur. Sed cum ani-
 madverteret, huiusmodi atrocitate ni-
 hil eorum quæ cupiebat, ad exitum
 perducere: Quippe Christianorum quos
 oppugnabat, animus magis ac magis
 confirmabatur: id commentus est, ut E-
 piscopos qui ob varias causas expulsi
 fuerant, eosque qui in illorum locum
 substituti erant, inter se committeret.
 Utrique igitur parti licentiam de diffa-
 ciendi quæcunq; possent ad restituti-
 onem suam ac defensionem. Quam ob
 causam illi inter se collisi, ingens dede-
 cus atque opprobrium, quemadmodum
 apostata in votis erat, religioni nostræ B
 intulerunt. Alia quoque his adjecit non
 dissimilis malignitatis. Eos enim qui
 clero adscripti erant, ad publicas decu-
 rionum functiones retraxit, & Ecclesi-
 arum annonas ministris. Dæmonum
 tradidit. Denique omnia facere ac mo-
 liri non destitit, ut dæmonum quidem
 superstitione floreret: nostra autē religio,
 sicuti sperabat, penitus exstingueretur.

5. Dum res hoc in statu essent, Eu-
 doxius in memoriam revocans iusju-
 randum & sponsones quibus se se apud
 Eunomium obstrinxerat in gratiam
 Aetii, litteras scripsit ad Euzoium An-
 tioch. Episcopum, mandans ut syno-
 dum colligeret, qua Aetius à damnatio-
 nis sententia in ipsum olim prolata ab-
 solveretur. Verum Euzoius nullam hu-
 jus petitionis rationē habuit: Eudoxi-
 um præcipue incusans, quod non ipse
 prior ea facere cepisset, quæ aliis in-
 iungebat. Sed cum Eudoxius idem fla-
 gitate perseverasset, Euzoius id se fa-
 cturum promisit.

6. Dum Aetius & Eunomius Constan-
 tinopoli morarentur, accesserunt ad
 eos Leontius Tripoleos & Theodulus
 Chæretaporum Episcopus: Serras item
 ac Theophilus & Heliodorus ex utraq;
 Libya, & quicumq; alii eandem senten-
 tiam amplectebantur, qui nec damna-
 tioni Aetii, nec Occidentalium Episto-
 læ subscribere sustinuerant. Hi igitur
 in unum collecti, Aetium ordinarunt E-
 piscopum. Omniaque apud illos erant
 Aetius & Eunomius. Sed & alios Epi-
 scopos ordinarunt, Eudoxio tum quidē
 non modo non indignante, verum etiā
 suffragium suum pro iis qui ordinandi
 erant ad Aetium deferente. Per idem
 tempus Euzoius quoque, cum novem

ἀνίσσης, τὴν αὐτὴν γνώμην τοῖς ἐκείνων ἐργασί-
 πρῶτον μὲν σιωπῶν ἵνα τῆς τοσαύτης κα-
 νίας ὡν ἐδὲν ἐβόλετο πρῶτον μὲν μάλιστα
 τὸ χριστιανῶν πολιορκέμενον ἐπερρώνητο
 νημα. μηχανὰ δὲ τῆς ἐν αἰτίαις ἐκείνων ἐργασί-
 τῶν Ἐπισκόπων, καὶ τὰς ἀνὶ ἐκείνων ἐργασί-
 τὰς θρόνους, εἰς πόλεμον συρράξαι, καὶ τὴν πα-
 σης Ἰερουσαλὴμ ἐκείνην μοῖραν μεταδίδει, πρῶτον
 ἴδν ὅσα καὶ δυνατὰ αὐτοῖς εἴη εἰς τὴν οἰκίαν συρ-
 σὶν τε δὲ ἀσφάλειαν. Ἰὲ ὡν ἐκείνοι πρῶτον ἀπὸ
 λας συρρήνηται, πολλὰ ἀρχημοσιωλὸν
 μέμψιν, ὅπως ἦν τῶν δόξων ἀπὸ τῆς
 πρῶτον τῆς δισθεσίας. καὶ ἄλλα ἵνα αὐτοῖς
 κακοεργίας συνεπήγε. τὰς τε γὰρ ἐν κληρο-
 καὶ ἀλλοτρίων, εἰς τὴν τῆς βελδοτῆς ἀνεργ-
 φελτεργίαν. καὶ τῆς ἐκκλησιῶν τὰ σὴν ἰστο-
 τοῖς τῆς δαμονίων δὲ ἀραπδύαις μετέδιδε, καὶ
 πάντα πρῶτον ἐκείνην δίδει, Ἰὲ ὡν τὰ
 ἀκμάση τὰ τῆς δαμονίων, τὰ ἵνα δισθεσίας
 ὡς ἐνόμιζεν εἰς ἀφανισμόν συναλαθεῖν.

5. Οὐ φησι τῆς πρῶτον ματῶν εἶναι φρο-
 μῶν, εἰς μνήμην διδόντες ἀνελεῖν τῶν
 ὄρκων καὶ τῶν ὑποσχέσεων ἅς ὑπεράσθη πρῶ-
 δυνόμιον ἀνεδέξατο, σιωπῶν ἵνα τῆς τοσαύτης κα-
 ἀνλοχίας διζοῖν συναθροῖσαι, διὲς ἐδὲν
 τον ἀεπον τὴν καὶ ἀδικίας τῆς ψήφου δαμον-
 θῆναι. ὁ δὲ διζοῖν ἐδὲν πρῶτον τὴν ἀξίωσιν ἐ-
 πεσερῶθη, αἰπασάμεν μάλιστα τὴν διδόν-
 ξιον, ὅτι μὴ αὐτὸς πρῶτον ἀνελεῖται πρῶτον,
 ἀπὸ τῶν ὁμῶν ἐτέροις. Ἰὲ τῆς μνήμης ἵνα
 διδόντες τῆς ἀξιώσεως, ὑπαχθῆναι καὶ οὐκ ἐπι-
 τῶν πρῶτον.

6. Οἱ ἐν κωνσταντινῶν πόλει διαλεξοῖν
 τῶν αἰτίων καὶ ἰνομίαι, πρῶτον μὲν
 τῆς πεπόλεως πρῶτον αὐτὰς, καὶ θεοδουλῶν
 δὲ πρῶτον χαμερῶτων, οἱ τε ἀμφὶ τὸν σέρρα καὶ τῆς
 φιλὸν καὶ ἠλιόδωρον ἐξ ἐκείνων λιζοῖν καὶ εἰς
 ἀλλοῖς γενήσθη συνήρεσκε δόξα, οἱ μὴ τῆς
 αἰτίας καὶ ἀδικη, μὴ τε τῶν τῶν ἐσπερῶν
 ὑπογράψαι ἠνέχοντο, καὶ συναθροῖσαι
 χροῖον εἰς τὸν ἀεπον καὶ ἰνὸν αὐτοῖς αὐτὸς τε καὶ
 εὐνόμιον ἀπαντὰ ἐχροῖον ἵνα καὶ ἐτέροις
 ποκόπας, ἐδὲν ἴεως Ἰὲ εὐδόντες δυσχερανοῖν
 ἀλλὰ καὶ ψήφους πολλὰς ὑπὸ τῶν μελλόντων
 χροῖον εἰς τοῖς ἀεπον προκομίζοιεν, ἐν
 τετῶν ἵνα εὐζωῖος εἰς ἐνία τὸν ἀελοῖον ἀφρο-
 σάμειον.

σάμνος σύνοδον, τὰς κ' αἰεὶς γεγνημένας πάλαι προέξας διελύσατο. ἔλυσε ἡ κ' τὴν τῆς ἐξαμένης αἰσεθισμίου, μετ' ἡ τῶν τοῖς ἀεὶ σέρ- ραν, εἰ μὴ τῆ τῆς αἰεὶς καθαιρέσει καὶ τῶ ἔσσε- ρεῖν τόμῳ ὑπογράφαιεν, τῆς ἱερωσύνης ἀφαιρέσει ἢ ζημία διωείζετο. ἐκαίερας δὲ τῆς εἰρημίων αἰσεθισμίου προέξας, τὰς τόμους ἀποσέλλειν τοῖς ἀεὶ εὐδόξιον παρε- σκιάζοντο. ἀλλ' ὁ κ' τῆς χριστιανῶν ἀνυπό- στατος διωγμῶς, τὴν ὁρμὴν ἀεὶ ἐκόψεν.

7. Οὐ τὸν βαλεθινιανὸν ὁ ἀποστάτης τὰ γ- μάτος ἐπάρχου ἰα φραθιωτικῆς, κόμης γ' ἐξ η- μάτιζε τῶν λεγομένων κερνῶτων ἐπει πᾶν- τὰ προέξων ἔδαμῶς αὐτὸν ἴχουσε τῆς ἐυσσε- βείας μέλασῆσαι, ἀσφαλύσας τῆς ἀξιώμα- τος, εἰς θῆρας τὰς αἰγυπτιῶν φυγαδύει. τῆτον φασὶν ἠνία κωνσταντῆ εἰσαίδησεν, ἰδῆν τινα τῶν λεγομένων σιλεθιαίων, πυ- ρὸς φλόγα τῆς σόματι ἀφείνη. ἰδῆν δὲ κ' τὸ δειλινὸν, ἠνία μ' τρεφίω τὸν ὑπνον αἰρέμεθα. καὶ ταῦτα σημηνῶν κωνσταντῆ. καὶ γ' ἐκείνη σέμεφαντῆ αὐτὸν διὰ τινα χεῖαν μελακαλέσατο τὸν βαλεθινιανὸν, ἀεὶ ὑχέειν τῆς θεάματι. ὁ δὲ κωνσταντῆ τῆς ἀγγελίας εἰς ὑπνοῖαν μὴ δὲ δέ καλῆς ἢ ἔδεν γετι παρελύθησε τὸν ἀνδρα. ἀσάμυ- δέμω τὸ οἰκῆον δέ, ἀεὶ τὰ φρέγια τῆς μεσοποταμίας ἐκπέμψη, φύλακα τ' ἐκεί- σε τόπων ἐσώμωρον, ἡ τὰς τῶν πῆσῶν ἐπιθρο- μάς ἀνασέλλουσα.

8. Οἱ τὰ ἀεὶ τῆς μάρτυρος βαβύλα, ὅσα τε ἰαλιανὸς εἰς τὸ μαρτυρικὸν ἐκείνο σῶ- μα παρόνησεν, ὅσα τε εἰπῆν ἐξεβιάθη τὰ δαιμόνια, καὶ ὅπως κεραυνῶ τὸ τῆς ἀπόλ- λων ἀπὸ κατ' ἰδρύματι ἀπέεφράθη τέ- μωρον, καὶ ὅσα ἄλλα κ' ἀνθρώπους τε καὶ ἰπῆς ἀνθρώπους παρεδοξοποιήθη, ὅσα ἰπῆς μέγα ἀσφαλλάπῆσι τοῖς ἄλλοις ὅσα ἰσορεῖ. λέγει ἡ μαρτυρῆσαι τὸν ἱερεῖν βαβύλαν σὺν τρισὶ παισὶ, κομιδῆ μὴ νέοις, τὸ γένε δ' ἀδελφοῖς. τὸ ἡ μαρτυρικὸν ἀπ' ἀρχῆς τοιαύ- της αἰσεθῆναι. ἐπίσκοπῆ ἡ τῆς ἀνιοχίας ὁ βαβύλας. νεμεριανῶ ἡ τῆς ρωμαίων βα- σιλεῖ, ἡ ὡς ἐνοῖο δεικίω φασὶ, κ' δὴ τινα δαί- μονα γνώμην ἐμπέσειν, πληθυσῆς τῆς ἐκ- κλησίας εἰσελθεῖν ἐν αὐτῆ. τὸν δέ γε τῆς θεῆς δειχμερέα κ' τὰ ἀσπύλαια σάββα τῆς νεῶ,

A Episcoporum synodum collegisset, ea quæ contra Aetium olim gesta fuerant infirmavit. Infirmavit etiam sex men- sium inducias, quibus elapsis sacerdotii privatio pæne loco itrogata fuerat Ser- ra, nisi Aetii depositioni & Occidenta- lium tomo subscripsisset. Porro cum utrumq; negotium eorum quos supra nominavi in hunc modum processisset, Euzoii Epistolæ ad Eudoxium trans- mittere cogitabat. Verum persecutio Christianorum quæ tunc erat intolerabi- lis, impetum ejus repressit.

7. Julianus Apostata Valentianum numeri cujusdam militaris rectorem: erat enim Comes eorum qui Cornuti dicuntur, cum omnibus frustra tenta- tis à pietate nunquam dimovere po- tuisset, dignitate privatum Thebas Ægyptias relegavit. Hunc olim dum Constantius Imperio potiretur, qui- dam ex Schola Silentiariorum, flam- mam ex ore vomentem vidisse fertur. Erat autem meridianum tempus, quan- do somnum capere solemus post ci- bum: idque Constantio renuntiasse. Ab eo enim missus ad accendendum Valentianum cujusdam negotii cau- sâ, huic spectaculo interfuerat. At Constantius ea re ipsi nuntiata, in sus- picionem ac metum conjectus est. Nullâ tamen molestiâ Valentianum affecit. Verum ut timorem suum se- daret, ad castella Mesopotamiæ cum misit, ut iis locis presidio esset, & Per- farum excutiones comprimeret.

8. De Babyla Martyre, quot & quan- tis contumeliis sacrum ejus corpus affe- cerit Julianus: Quæ item dicere coacti fuerint Dæmones: & quemadmodum Apollinis templum unâ cum simula- cro, fulmine ictum conflagraverit: Re- liqua denique admiranda, quæ partim humano more, partim supra humanas vires tunc gesta sunt, non multum ab aliis diversa narrat Philostorgius. Ait porro sanctum Babylam martyrio per- functum esse unâ cum tribus pueris fra- tribus, admodum adolescentibus; Martyrium verò ex hujusmodi causâ provenisse. Erat Babylas Episcopus Antiochiæ. Quodam igitur tempore Numerianum Rom. Imperatorem, si- ve ut alii dicunt Decium, à Dæmone invec- ta cupiditas incelsit ingrediendi in Ecclesiam Christianorum, cum po- pulus ad eam frequentissimus conve- nisset. Verum Sacerdos Dei ad Eccle- siæ vestibulum stans, aditum ei inter-

clufit, afferens non paffurum fe, quan-
tum quidem in ipfo erat, ut Lupus in
ovile irreperet. Imperator verò statim
quidem ab incepto deftitit, feu
quod feditionem reformidaret, feu ob
aliam quampiam caulam mutatâ fen-
tentiâ. Epifcopum verò, primùm qui-
dem temeritatis acculavit: deinde dæ-
monibus facrificare juffit. Unum enim
id facrificium efle, quo & crimen fuum
diluere, & in pofterum honorem fibi ac
gloriam comparare poffet. Epifcopus
verò, cum iis quæ ipfi proponebantur,
forti ac generoso animo reftitiffet,
martyrii coronam adeptus eft.

9. Apoftata Julianus, Servatoris no-
ftri oracula, quibus Hierofolyma ita e-
verfura iri prædixerat, ut ne lapis qui-
dem fupra lapidem eflet remanfurus,
falfi convincere molitus, non modo
eorum quæ ftuduerat, nihil perfecit:
immo etiam certiffimam eorundem
veritatem invitus licet confirmavit.
Nam cum omnes undiq; Judæos col-
legiffet, & pecunias iisdem ex arario
ac reliqua fubfidia præbuijfet, præcepit
eis ut templum inftaurarent. Verùm
terrores divinitus immiffi, quos nulla
vis eloquentiæ explicare poffit, non
modo impetum illorum comprefse-
runt: fed etiam, tum Imperatorem
ipfum, tum Judæos, ad inopiam confilii
redactos, fummo dedecore affecerunt.
Hinc enim ignis eos qui manum ope-
ri admovere aufi fuerant, depaftus eft:
Hinc terræ motus obruit. Alios alia
calamitates extinxere. Sic audacia
q̄ oracula Domini noftri ignominia
afficere tentaverat, eorundem inviola-
bilem ac venerandam efficaciam im-
prudens palam prædicavit.

10. Cum multi ex iis qui adverfus
Christianos & contra religionem de-
bacchati fuerant, meritas pœnas dede-
runt: tum manifefiffime & fub omniũ
confpectu præfentes folverunt pœnas,
Julianus Comes Orientis, avunculus
Apoftatæ Juliani, & Felix Comes largi-
tionum, & Elpidius præpofitus Domus
regiæ, quos Romani vocare folent Co-
mites rerum privatarum. Hi porro
tres erant ex numero eorum, qui in
Imperatoris gratiam à religione noftra
defciverant. Ac felix quidem cum
nulla alia præceffiffet caulâ, unâ ex in-
terioribus venis quæ omnium maxima
eft lubito ruptâ, fanguinis rivum ex
ore effudit, & horrendum cunctis qui
aderant fpectaculum præbens, ne diem

A τὴν εἰσοδὸν διπολεῖ χιζὴν, Φάσκοβα, ὅσα γε
δυνατὸς εἶη, μὴ ἀπεισφραδὲς λύκον τὰ πα-
μνίω παρεῖδ' υἱόμνον. καὶ τὸν μὲν αὐτὸν
τῆς ὀρμῆς ἀνακροσθῆναι, εἴτε σάσιν ἑπειδὴ
μνον, εἴτε ἑ ἄλλως μετὰ βελδυσάμνον τὸν
ἐπίσκοπον πρῶτα μὲν τῆς τόλμης αἰτιάσθαι
ἐπειδὴ ἡ κελεύειν τὸν ὄσιον τοῖς δαίμοσι θύειν
μόνον γὰρ εἶναι τὴν ἐξουσίαν ταιπῶν, ὅσα
τε ἐκκλημάθη, καὶ τῆς μετὰ ταῦτα τιμῆς τε καὶ
δόξης ἀπέξενον τὸν ἡ, γηνώσκων ὡς ἐκαστα
τῶν ἀπεινομένων ἀνὴρα πόμνον, τοῖς μαρτυ-
ρικὸν ἀναδύσασθαι σέφανον.

B 9. Οὐ εἶδ' ἅ τὰ σωθῆναι χριστούς, οἱ τῶν
ἱεροσολημῶν ἀναβλεφάσθαι λέγασθαι, ὡς ἐ-
δε λίδον ἐπι λίδω μέναι, τέρας ὁ ἀποστα-
της εἰς Ἰουδῶν ἐλέγχθη διανοηθεὶς, ἐμὴν
εἶδ' ἔν ἡνυσεν ὡν ἐσπῆδασεν, ἀλλὰ τὸ ἐν τοῖς
χριστούς, εἰ καὶ ἄκων, ἐβαβαίωσεν ἀμύλα-
πῶν. ὁ μὲν γὰρ εἶδ' παλαιὰ ἡ συνεγένηται
ἰσθαίνας, καὶ οἰκοθεν χεῖμα ἡ καὶ δὴ καὶ
ἀλλῶν ὡς ἀχρῶν, ἀνακαίνιζεν ἐπιτεροπὸν τὸ
ἱερόν· δειμάτα ἡ θεήλατα γεγονότα δὴ ἡ
σιν ὑπεβαίνοντα, ἐμόνον ἐσθεσεν ἀλλῶν τῶν
ἀποφυγῶν, ἀλλὰ ἐ ἀυτὸν καὶ εἶδ' ἰσθαίνας
C εἰς ἐχάτῳ ἀμύχανίαν καὶ ἀχρῶν καὶ ἐσθῆ-
ψαι. τέτο μὲν γὰρ πῦρ ἐπενέμει εἶδ' ἐ-
γάρα εἰς τολμῶνας. τέτο δὲ, σεισμὸς ἐχρῶ-
νων, καὶ ἄλλῃς ἀλλὰ πάθη καὶ ἐμὴν ἐστο
καὶ ἡ καὶ ἀχρῶν τὰ δεσποτικὰ λόγια με-
λέθησασα τόλμα, τὸ ἐκείνων ἀκαταμάχη-
τον καὶ σεβασμιώτατον λέληθεν ἐμὴν ἀνα-
κηρύξασα.

D 10. Ὅτι πολλοὶ μὲν τῶν εἰς τὰς χριστι-
ανὸν καὶ τὴν εὐσέβειαν ἐμμανέων, δικαιοσύνῃ
σιν ἐ μεμπῆς εἰς τὸ ἀπειφανέσθαι εἶ-
καὶ ἐπιφανέας, ἰελιανὸς τε ὁ τῆς ἐξουσίας
χων, θεῖος ὡν καὶ τὸ μῆρῶν γενέσθαι τὰ ἀπι-
στάτε ἰελιανὸν, καὶ Φηλίξ ὁ τῆς θησαυρῶν
ἐπιβλεψάμενος. ἐ ἐλπίδιος τῆς βασι-
κῆς οἰκίας ἀποστῆς. κόμητας περὶ αὐτῶν ἡ
ῤωμαίων γλώτῃ καλεῖ. εἶτοι δ' οἱ τῆς τῶν
ἐξαρησάμενων τὴν εὐσέβειαν εἰς τὸ βασιλεῖ
κεχαρισμένον ἦσαν. ὁ μὲν ἐν Φηλίξ εἶδ' ἐ-
μῆς ἐμφανέας αἰτίας, τῶν ἐν βασιλῆ Φηλίξ
μῆς τ' μεγίστης ἀναρραφείσης, αἰματώσεως
λὸν ἐξέπεμψεν ἐν ἐξουσίᾳ, καὶ θεάματα
ὀρώσι γηνώσκων φοβερόν, εἶδ' ἐδὲ ὅλην ἡμέραν

ἤρκεσεν. ἀλλὰ περὶ δέλιον ὄψαντες αἷμα-
 τῶν Ἰπλείποισιν, καὶ τὴν ψυχὴν συνα-
 πέταλε. ὁ δὲ γε ἰουλιανὸς δευγαλέα καὶ δυ-
 σεμαρτίω βληθεὶς νόσῳ, ἐπὶ τρισαρχικόν τε
 τὰς ὅλας ἡμέρας διποδάλῳ ἐκίβη, μὴτε
 φθέρῃσιν, μὴτέ τῳ αὐαῖσιν ἔχων
 μικρὸν δὲ πῶς ὑπορραίσας, πολλὰ μὲν κα-
 τεγνωσκεν ἐαυτὸν τῆς ἀθεμίτης τόλμης, καὶ
 τὴν δίκην ἐκείτην αὐτῷ συναίδησιν ἔλαβε
 κατὰ ῥαγῆναι. καὶ μέχρι τῆς μάρτυρος αὐτὸν
 ἐαυτὸς τῆς ἀνοσιουργίας ἡμέρας ἀνενεγκὼν,
 παύσασθαι ἔλασεν τὴν γαστέρα σπαδεῖς,
 συνδιεργάγη καὶ τὴν ψυχὴν. καὶ ὁ ἐλπίδιος
 δὲ, εἰ καὶ τῶν ἄλλων βραδύτερον, ἀλλ' ἐν
 τῷ τῷ αὐτοῦ τυραννίδι συμπράξαν Φω-
 ραδεῖς, ὃς ἐπανεῖν τῷ ἐαλίῳ, τῶν τε χρε-
 μάτων γυμνωθεῖς, καὶ εἰρήκας καλαθείας,
 ἀκλεῶς καλασρέφει τὸν βίον, ἐπ' ἀρὰ πᾶσι
 γεγονώς, καὶ ὁ θυτῆς ἐλπίδιος ἐπονομαζό-
 μητος. ἄλλος δὲ τις συνεσελθὼν τοῖς εἰρη-
 μένοις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἦν ἐπόρθευεν καὶ ἀπε-
 σύλων τὰ ἀναθήματα, καὶ τὰ κειμήλια λα-
 θουραγωγέτης, τὸν ἐν αὐτοῖς θεραπευό-
 μητον ἐξέβριζον. ὅστις δὲ αὐτοῦ συνασυστά-
 μῳ τὴν ἐσθήτα, τῷ θυσιαστικῷ ἐνασελ-
 γάνων ἐναπέρισε, καὶ παραίτια ποιῆν
 χαλεπήν καὶ ὀξείαν ἀπέτισε δι' ὧν γὰρ ὕβρισε
 μοχλῶν, ταῦτα μέχρι τῶν ὀνείρων διασα-
 πείας, καὶ σκωλήκων ἀδιήγητον χρεῖμα τεκνώ-
 σασ, οὐκ ἰσῶς ἄγαν καὶ ἐδ' ἀφῆγησεως ἀξίως,
 καλασρέφει τὸν βίον. καὶ μὴν δὴ καὶ ἕτεροι πα-
 ραπῆσια τελομηκότες, ἐφ' ἀμύλλας τὰς τι-
 μωρίας δ' ἐδώκασιν.

11. Οἱ Ῥωμαῖοι ὀβασιλίδης ἀδριανὸς, ὃς
 ἄλλος ἐπ' ἀνόμαστο, τὰ ἱεροσόλυμα αἰλίαν ἐξ-
 ἐαυτῶν μετεκαλέσατο. ὡς ἂν παντάσῃ τὸ
 ἰουδαίων αὐτῆς ἔθνος ἀποσῆση καὶ ἀπορρήξῃ,
 καὶ μὴδ' ἐν τῆς κλήσεως ὡς παλιέδος αὐτῆς
 ἀνιποιεῖται παρ' ὅσων ἐξέστη. ἐδεδίξεν αὐ-
 τῶν τὸ θεμεργὸν ἐρ' ἰσοκίδυτον, μὴ συνα-
 γαγῆσθαι καὶ παρ' ὅσων ἐν τῇ πόλει λα-
 τρείας, πρὸ γὰρ Ῥωμαῖοι παρ' ἑξῶσιν.

12. Οἱ Φησιβαβύλα τῶν μάρτυρος τ' ἰου-
 δαίων μετὰ τῶν ἑλλήνων χρεστήρια,
 τὰ καὶ δ' ἄσῳν δεξαμένους, χρεστήρια ἀνεδίδεν
 κηλοῖα, τ' θείας παρονοίας φθέρῃσιν μὴν αὐ-
 τοῖς ἐν διδόνεσι, τρεπέσης ἢ τῆν ἐς πμην αὐτοῖς

A quidem totum superfuit; sed sub ve-
 liperam deficiente sanguine, animal fi-
 mul efflavit. Julianus verò difficili &
 ignoto correptus morbo, totos quadra-
 ginta dies supinus jacuit, nec loquens
 quidquam, nec sensu ullo præditus.
 Postea verò cum paullo comodus se
 habere cœpisset, impium facinus quod
 admiserat, identidem damnavit, eam-
 que ob causam id supplicium sibi irro-
 gatam esse confessus est: & hæcenus
 morbo levatus quoad usque suæ ipsius
 impietatis testis exstitisset, omni ulcerum
 genere ventrem ejus dilacerante,
 animam inter cruciatus exhalavit. El-
 pidius denique, licet ferius quam reli-
 qui, tamen cum Procopii qui adversus
 B Valentem rebellaverat, tyrannidi fa-
 velle deprehensus fuisset, bonis spolia-
 tus, & in carceribus perpetuo degenis,
 cum summa ignominia vitam finivit, om-
 nibus eum detestantibus, & sacrifi-
 catorem Elpidium cognominantibus.
 Alius præterea quidem unà cum supra-
 dictis ingressus in Ecclesiam, quam illi
 vastabant ac spoliabant, sacra vasa ac
 donaria deprædantes, Deumque qui per
 hæc colebatur, contumelia afficientes:
 hic inquam levata veste petulanter in
 altare impinxit: statimque acerbissimas
 ac presentes pœnas persolvit. Iisdem e-
 nim membris quibus ad contumeliam
 abusus fuerat, ad interiora usque viscera
 putrefactis, & immensam vermium
 multitudinem gignentibus, prorps
 miserabili exitu & qui ne referti quidem
 meretur, interiit. Sed & alii plures qui
 ejusmodi facinora perpetrare ausi fue-
 rant, non minores pœnas dederunt.

2. Hadrianus Imperator Romano-
 rum, qui Ælius dicebatur, urbem Hie-
 rosolymam ex suo nomine Æliam ap-
 pellavit, eo consilio ut Judæorum gen-
 tem ab ea penitus arceret atque excluder-
 et: Ne vel ex ipsa appellatione prætex-
 tum haberent Judæi, eam tanquam pa-
 triam sibi vindicandi. Quippe Hadria-
 nus fervidum illorum ac temerarium
 ingenium reformidabat, ne forte sacri-
 ficandi specie in ea urbe congregati,
 negotium Romanis facerent.

12. Post translationem reliquiarum
 martyris Babylæ, gentilium oracula,
 initio factò ab eo quod erat apud Daph-
 nen, responsa ac vaticinia ediderunt:
 cum divina providentia eis ut loque-
 rentur, quidem permisisset: studium
 verò & cultum ipsis eorum cultoribus
 in iustum dedecus converterisset, quan-

το enim ardentiore studio gentiles studuerunt ut demones oracula redderent, quo justiore causam haberent eos divinis honoribus afficiendi: eo magis infirmitatem eorum ac fallaciam deprehendere compulsi sunt à divina providentia. Quippe oracula quæ inde profluxerunt, falsa atq; imperfecta apparuerunt. Certe cum omnia sigillatim oracula respondissent, Julianum Imperatoris avunculum, qui tum morbo laborabat, nequaquam esse moriturum; dum ea ipsa legerentur oracula, animam miserabiliter exhalavit.

13. Heron quidam ex urbe Ægypti Thebis oriundus, & qui Episcopatum B gesserat, cum postea ad superstitionem Gentilium descivisset, repente putredinis morbo correptus est: quæ totum illius corpus depasta, abominabilem illum præstitit. Unde q; igitur ad sumam redactus inopiam, in plateis jacebat, cum nemo illi misericordia ulla prosequeretur. Nam Christiani quidem cum penitus averfabantur. Gentiles verò cum hætenus norant, quatenus in erroris societatem cum traduxerant. Et Heron quidem ita acerbo atq; infelici exitu perit. Sed & Theotecnus quidam ad Gentilium superstitionem transgressurus, repente toto corpore putrefacto, vermium receptaculum factus est. Qui cum oculos efflodissent, ad extremum insaniam correptus est. Et sua ipsius lingua concisa & comesa, ex acerbissimis tormentis ad multo graviora supplicia est transmisus. Multa hujusmodi prodigia Deus tunc edidit, ab iis qui impudenter à pietate desciverant, meritis eorumq; scelere respondentem exigens pœnas.

14. Julianus cum urbem Hierosolyma instaurari jussisset, eo consilio ut domini nostri de illa prædictiones irritas esse convinceret, profus contrarium iis quæ moliebatur effecit. Nam & multa alia prodigia caelitus immissa opus represserunt. Et cum fundamenta pararentur, unus ex lapidibus qui in imbas collocabatur, suo loco demotus, hostium antri cujusdam aperuit, quod in rupe excavatum erat. Sed cum ob profunditatem ea quæ intus erant cernere difficile esset, curatores operum rei cognoscendæ cupidi, quendam ex operariis prolixo funi adstrictum demiserunt. Hinc demissus, aquam in antro residem ad media usque erura reperit. Et cum undiq; locum circuis-

A ὀρωσι παρδύω εἰς ἀρχὴν αὐτῶν. καὶ ὁ
ὄν ἐσπεδάζει τὸ ἑλληνικὸν κίχρον τὰ ὀρω
να, ἢ ἔχοιεν ἑπὶ μᾶλλον θεῖα ἄλλα, καὶ
τέτων τὸ ἀδενὲς αὐτῶν καὶ πεπλημμενῶν
λείχεν τῆ θεία παρονοία συνηλωνοῦν. ὁ
δὲ ἰσχυρὸς ἀτέλειοι κατὰ γὰρ τὸ ἀειφωσῆσθαι
οἱ ἐκείθεν χησομοὶ ἐγνωρίζοντ' ὅθεν καὶ παρ
θεαστοῦ ἀνίων ἅμα πάντων καθ' ἕκαστον τῶν
τείων, ὡς ἰσχυριανὸς ὁ βασιλέως θεῶς ποσὸν
τεθνήξεν, ἐν αὐταῖς τ' χησομῶν ἀναγνώσει
οὐκ ἰσχυρὸς ἐκείνος ἐλεεινῶς τὸν βίον ἀπερρέσει

13. Ὅλι φησὶν ἠρανὰ τινα ἐκ θεῶν τῶν
γυπτιῶν ὀρωμῶν, καὶ εἰς ἑπὶ σκοπὸς τῶν
σῶμα, εἴτα παρὸς ἑλληνισμὸν μετέβαλεν
αὐτῶν χησομῶν νόσος σπητεδονώδης ἀπέλασεν
πάν καὶ αὐτοκνηθεῖσα τὸ σῶμα, βδελύγμα
πᾶσιν ὑπέδειξεν, ὃ ἡ παλαιὰ χρόθεν ἀπορεμῶν
ἐν τῶν ἀμφοδῶν κατέκειτο, μὴ δ' ὄν ἴνα ἐν
δαμόθεν ἔλκων ἔλεον. τ' μὴν χησομῶν παρ
λῶς αὐτῶν ἐκρεπομένων. τ' ἑλλήνων ὃ μὲν
καὶ υποβαλεῖν αὐτῶν τῆ πλάη, μόνον αὐτῶν
ἐγνωκότων ἀλλ' ὁ μὲν ἠρῶν πικρῶς ἐτιμῶν
παναθλίως τῆς ζωῆς ἀπελήλα. καὶ θε
τεκνος δέ τις παρὸς τὸν ἑλληνισμὸν ἀπορρέσει

C πᾶσαν ἀδρῶς τὴν σάρκα διασπαίει καὶ σκα
λήκων ὕλη γεγονώς, καὶ δὴ καὶ ὅθεν ὀφθαλμοῖς
ἰσὺ αὐτῶν ἔξορυχθεῖς, τελεθῶν εἰς μανίαν
ἐτρέπη, καὶ τὴν ἐαυτοῦ γλώττην κατὰ φάγαν
ἐκ πικρῶν βασάνων εἰς πολὺν χαλεπώτερον
παρεπέμφθη κατὰ στήθια. καὶ πολλὰ τοιαῦτα
τὸ θεῖον ἐτεροειρήνη, ἀνιρρόπας τὰς ποσὶς
αὐτῶν τῶν ἀναιδῶν ἀσεβῶν, ὡς εἰς πρῶτον ἔβη

14. Ὅλι παρὸς ἀξας, φησὶν, ἰσχυριανὸς τὰ
ἱεροσόλυμα ἀνοικοδομηθεῖς, ὡς ἀν τὰς αὐτῶν
αὐτῶν δ' αὐτοκνηθεῖς παρὸς ἀκίρας ἐβή
D τὸ ἀνιόν ἀπαντῶν ἐσπεδάζει, ὅθεν ἔργασατο
ἀλλὰ τε γὰρ τέρατα ὑπέφωτῆ τὸ ἔργον καὶ α
σκήφαιλα ἐπέχε. καὶ δὴ καὶ τῶν θεμελιῶν ὑ
πεπέτοιζομένων εἰς τῶν λίθων, εἰς τὴν ἐσχάτην
κρηπίδα τεταμένον κινήσει, ὅμοιον αὐτῶν
τινὸς παρέδειξεν, ὁνειργασμένε τῆ πρῶτον
ὡς δ' ἀπορρῶν ἰσὺ διὰ τὸ βάθος ἰδεῖν τὰ ὑ
δον, βυλομῶν γινῶναι τὸ σαφές ἀπορρῶν
χοῖν μακρῶς ἐκδοσάμῶν, ὃ καὶ μετὰ
ὑδῶν μὴ ἔυρεν εἰς μέσας κινήμας καὶ τὸ ἀ
ρρον συνεσηκός, πανταχοῦ ὃ πρῶτον καὶ τῶν

χων ἐφαψάμενος, ἵεραίων μὴ τὸ ἀντρον ἐ-
 ναίνας φέρον ἢ κ' ἐκ μέσον ἴσονως, ἐβίβη χά-
 ρησ ἡλητιν, βραχὺ διεχευσε ἔυδαλθ' ἢ τὴν
 χεῖρα Ἰπάλων εὐείσκη βιβλίον αὐτῆ Ἰπ-
 κείδρον, λεπτότατα καὶ καθαροτάτα ἀει-
 λημύρον ἡμίσειώ. ἀνελόμυρ ἢ ὡς εὔρε τὸ
 βιβλίον, σημαίνε δ' εἶν αὐτὸν ἀνακομίζην ἀνα-
 κομισθεῖς δ' ἡ Ἰπδέκνυσι τὸ βιβλίον, καὶ εἰς
 θάμβος ἀπαντας ἀγῆ, μάλισα δ' ὅτι ἔνερ-
 γόν ἔαδιγῆ παρέχε τῷ θεῶν, καὶ ὡς ἐν ἐκεί-
 νῳ ἀν εὔρεθ' ἐν τῷ χωρίῳ, τὸ ἦ ἀρα τὸ βιβλίον, ὃ
 ἔπλεον ἐλλωμισ ἀς καὶ ἰεδαίως κατέπληξεν, ἐυ-
 θυς καὶ ἀεχάς ἀναπύχθ' ἐν, μεγάλους ἔλεγε
 γραμμασιν, ἐν ἀρχῇ ἡ ὀλόγθ'· καὶ ὀλόγθ'
 ἡ ἡ παρ εἰς τὸν θεὸν, καὶ θεὸς ἡ ὀλόγθ' καὶ ἀ-
 πῶς ὀλόκληρον ἡ γραφή ἰοῦνα γέλιον ἐδείκ-
 νυ, ὅπῃ ἡ θεολόγθ' τὸ μαθητῆ καὶ παρθένας ἐυ-
 αγγελισαὸ γλωσσα ἐδήλως ἡ ἀεα μῦ τῷ ἄλ-
 λων ἀδρα δόξων ἔργων ἀ καὶ οὐκ εἰς καιρὸς ἐ-
 ραυόθ' ἐν ἐπέδ' ἐχθ' ἡ, μὴν ἀν πόλε διαπεσεῖν
 δεσποδικῶ δ' ὀφασιν, ἡ π' εἰς τῷ εἰς τέλθ' ἐ-
 ρήμωσιν τὰ νεῶ παρρανεῖτε, καὶ γ' θεὸν τε ἐ-
 θεολόγθ' τὸ βιβλίον τὸν ταῦτα παρθε δεσπι-
 κάτα καὶ δημηργὸν ἀπάλλων καὶ ἐλέγχθ' ἦν
 ἔματῶ ἐκένως ἀει τὴν ἀικοδομὴν ποιῶσθ',
 τ' θείας καὶ ἀμείαθ' ἐτε ψήφ' ἐτὸν εἰς τέλθ' ἔ-
 νεῶ ἀφανισμὸν καὶ ἀψηφισαυδής, ἰαυδ' ἰοι
 ἱεροσόλυμα, ἰεβὺς παρθερον ἐκαλέιτο, τῷ τ'
 βενιαμίνθ' Φυλῆς ταῦτην ὀνοικήων,
 παρθε δ' ἀειδ' ὀ βασιλδ' ἰσπαρθε δ' εἰς ἐρθε ἡ γῆ-
 ας ἐλῶν αὐτῆν διὰ θ' ἰοάβε, ἐκένω τε τὴν ἰσπα-
 ρεσιν ὡς ἰσπαρθε δ' ἰοάβε δίδωσι, καὶ αὐτὸς πό-
 λιν ἐν αὐτῇ δ' ἐμάμενθ', μητρόπολιν τὰ παν-
 τὸς ἐθνεσ τῶν ἐβραίων ἀπ' ἔργα σαθ'.

fer, & parietes contrectasset, antrum
 quadratum esseprehendit. Reversus
 deinde, cum in medio constitisset, col-
 umnam quandam offendit quæ paulu-
 lum supra aquam exstabat. Quam cum
 manu apprehendisset, librum ei impo-
 situm reperit, tenuissimo ac purissimo
 linteo involutum. Cumque cum uti
 invenerat, sustulisset, signum dedit ut
 ipsum retraherent. Retractus igitur o-
 stendit librum, & universos admiratio-
 ne perculit, ob id maximè quod recens
 adhuc atq; intactus videbatur, & quod
 in eo loco repertus fuisset: Hic igitur li-
 ber, quod Gentilibus ac Judæis majori
 adhuc admirationi fuit, confestim a-
 pertus, in capite hoc habebat scriptum
 grandioribus litteris. In principio erat
 Verbum, & Verbum erat apud Deum,
 & Deus erat Verbum. Profusque hic
 liber integrum illud continebat Evan-
 gelium, quod sacra Discipuli Virginis-
 que lingua annuntiaverat. Porro hoc
 miraculum una cum aliis prodigiis quæ
 tunc cœlitus ostensa sunt, perspicue in-
 dicabat, nunquam in irritum casuram
 esse sententiam Domini, quæ templi
 vastationem perpetuo mansuram præ-
 dixerat. Liber enim ille, eum qui ista
 multo ante pronuntiaverat, Deum &
 universi Conditorem esse prædicabat.
 Certissimumque erat indicium, frustra
 eos in ædificando laborare, cum im-
 mutabilis Dei sententia templum per-
 petua subversione damnasset. Ipsa qui-
 dè urbs Hierosolyma, antea Jebus vo-
 cabatur, tribulibus Benjamiticæ Tribus
 eam incolentibus, priusquam Rex Da-
 vid, operâ Joabi eam cepisset. Cui cum
 exercitus imperiū promississet si ea urbe
 potiretur: urbe capta, id quod ei promi-
 serat tradidit. Ipse in eodem loco urbē
 ædificans, universæ gentis Hebræo-
 rum Metropolim eam esse voluit.

15. Οὐτοῖς πανταχοῦθεν χερσημοῖς τῶν ἐλ-
 λήνων ὁ παρθεάτης ἀναπέδ' εἰς ὡς ἀμαχον
 ἐξ' τὸ κρατθ', καὶ π' ἐσῶν ἐκσραβίδ'. γ' ἐρων
 δετ' εἰς τῶν παρθε π' ἐρσαις τ' ἐραλίας ἀφ' ἐμύρων
 ἡ δ' ἡ ἀπέση μεῖερχε) ἢ παρθεάτην ἐν π' ἐσί-
 δι ἐραλιδόμενον, καὶ ἐρημίας ἐν τόποις καὶ ἀμη-
 χανοῖς συκλίας ἐσ' ἰσραίως, ἐν οἷς τὸ π' εἰς ὡς ἔ-
 λαθ' διεφθάρη, ἔτοιμον θ' ἰράμα τ' ἐς πολε-
 μίας τοῖς ὀμοφύλοισ παρθε) τὸ ἦ π' ἐσικὸν
 ἰπελαυθ' καὶ ἀντῶν, σωεπαγόμενον καὶ

15. Apostata Julianus cunctis undi-
 que Gentilium oraculis confusus, quod
 invictam vim esset habiturus, adversus
 Persas expeditionē suscepit. Senex ve-
 rō quidam qui jam pridem missione do-
 natus fuerat apud Persas, dolo ac perfid-
 dia circumvenit Apostatam in Perside
 bellum gerentem. Qui cum Romanos
 in inviam quandam solitudinem, & in
 maximas difficultates conjecisset, in
 quib' maxima pars exercit' perit, hos-
 tes velut prædā venaticā popularib' su-
 is tradidit. Persæ enim in Romanos ir-
 ruerūt, adjunctis sibi fœderatis equitib.

Saracenis qui contos gestabant. Quo-
rum unus cum hastam in Julianum in-
torisset, cum in femore circa perito-
neum percussit. Et cum cuspis extra-
heretur, stercus quoque unā cum san-
guine secutum profluxit. Ac percussori
quidem Saraceno, unus ex Impera-
toris protectoribus in eum irruens, ca-
put abscidit. Julianum verò lethali vul-
nere percussum, Romani confestim
scuto impositum in tabernaculum af-
portarunt. Multique à Romanis id faci-
nus admillum esse existimarunt, eò
quod repente, ac momento temporis
id vulnus inflictum fuerat. Nec unde
inflictum erat quisquam sciebat. At ve-
rò miser Julianus cruorem ex vulnere
manibus suis excipiens, ad Solem pro-
jecit, elata voce dicens: Satiare. Sed &
alios Deos, malos atque exitiales ap-
pellavit. Erat in ejus Comitatu præstan-
tissimus medicorum Oribasius, oriun-
dus ex Sardibus Lydiæ. Sed vulnus omni
medicinæ arte superius, Juliano intra
triduum vitam ademit, cum Cæsaris
quidem dignitatem quinquennio: Au-
gustum autem imperium post mortem
Constantii duobus annis ac dimidio
gessisset. Et Philostorgius quidē hoc lo-
co scribit, Julianum haustum sanguinē
in solē projecisse, & Diis suis convicia-
tum esse. Pleriq; tamen historiarū Scri-
ptores, utrumq; horum à Juliano factū
esse tradunt adversus Dominum no-
strum ac Deum verum Jesum Christū.

EX LIBRO OCTAVO HISTORIÆ.

POST obitum Juliani, exercitus po-
stero die Jovianum Imperatorem
renuntiavit. At ille: neque enim alia
ratio expediendæ salutis supererat,
cum universus exercitus ad decimam
partem redactus esset: tricennales in-
ducias pactus est cum Persis, Nisibi ipsa
eis tradita, & castellis, quæcunque pro-
pugnaculi instar adversus Persas à Ro-
manis objecta erant ad Armeniam usq;. D
Porro cadaver Juliani, Merobaudes &
qui cum illo erant, cum in Ciliciam de-
portassent, non consulto, sed casu quo-
dam è regione sepulchri in quo Maxi-
mini ossa erant condita, deposuerunt,
viâ publicâ duntaxat loculos eorum à
se invicem separante.

2. Euzoius & qui cum illo erant Epi-
scopi, libellum quidem pro Aetio ejus-
que doctrinâ conscripserunt: operâ ta-
men non dederunt, ut res ad exitum

Αὐτὸν ὑποσπόνδους κοντοφόρους Σαρακηνούς·
εἰς δὴ τὸν ἰουλιανὸν τὸ δόρυ ἐπέλεσε, πρὸς
μὴν αὐτὸν ἐν ἰσχρῇ κτ' τὸ ἀέκλοναρον. αἷμα δὲ
ἀχμῇ δὲ ἐλκομένη, καὶ κόσους πρὸς ἐπιπέδον
θῆσε στυγερωτάτην τῆς αἵματι. εἶτα τὸν
βαλόντα Σαρακηνὸν εἰς τῆς δόρυ φέρων
ἐπέλεσε, τὴν κεφαλῆς ἀποτέμνεν. τὸ αἷμα δὲ
κατέβη τὸν ἰουλιανὸν, οἰκείοι δὲ ἀταχῆς
ναλαβόντες ἐπ' ἀσπίδα, εἰς τὴν σκηνὴν ἀν-
χώρην. καὶ τοῖς πολλοῖς διὰ τὸ ἀπρόσμενον
ὀλίγως συμεβλήθη τὴν πληγὴν, καὶ μὴδ' αὖτε
ἰδὲν ἠνέχεθη, ὡς δὲ τῆς οἰκείων ἐνομιᾶς τὸ πα-
θῆναι. ὡς ἐλεγεῖν· ἀλλ' ὄγε δὲ εἰλασθῆναι καὶ
ἐπ' αἷμα τῆς χειρὸς ὑποδέχομαι. καὶ τὸ
αἷμα, ὡς εἰς τὸν ἥλιον ἀπέβραυεν, διαβρῆναι
ὡς αὐτὸν λέγων. κορδαὴν καὶ δὴ καὶ αὐτὸν
ἀλλῆς θεός, κακῆς τε καὶ ὀλέθρας ἐπιπέ-
ια τῶν μὲν τοιγε αἰεὶς. ὁ δὲ ὅς οὐκ ἀσπίδα
αὐτὰ σκεπτεῖν οὐκ ἐσάρδων ἀλλ' ἡ πληγὴ πα-
σαν χλιδάζεσα θεραπεῖαν, διὰ τῶν μα-
ρῶν τὸν ἰουλιανὸν ἀπαλλάττει. βίβλ. ἐν μὲν
τῆς καίσαρος ἱστορίας, πέντε ἐνιαυτός, ἐν
ἧτ' ἀποδομῆσιν τὸν κωνσταντῆν θανάτου,
δύο καὶ ἡμισυ διανύσαντα ἔτη. καὶ ὡς αὐτὸν
τὸν ἥλιον ἀπέβραυεν τὸ αἷμα, ὡς δὲ αὐτὸν
εἰς κακολογεῖν. οἱ δὲ πλείστοι τῶν ἰσορροπῶν, εἰς
τὸν κύριον ἡμῶν ἰσχυρῶς χεῖρας τῆς ἀληθείας
θεοῦ, ἐκάτερον γραφῶσιν ἐναπορρίψου.

EK ΤΗΣ ΟΓΔΟΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΟΤΙ τῆς παύριος ἔκ διαφθορῶν αὐτῶν ἀ-
ποσάτω, ἀνίστησι ὁ ἑσπέρως ἰουλιανὸν
βασιλεία. ὁ δὲ, ἐν δὴν ἄλλως διασωθῆναι, ἐν
δέκατον μέρθ' τῆς ὅλης στρατιᾶς ἀπολεσθῆναι
θείσης· τριακοντατὴς ἦν τῆς πρὸς τὸν πρῶτον
ἰουλιανὸν, τὴν τεινισθεῶς ἀνίης ὑπεκτάς, καὶ τῆς
φρυγῶν ὅσα ἑσπέρως δὴ πέρσας ἀχρῆ τῆς
δεξιᾶς οἰοῖται τὰς πρὸς ἐβελίθε. τὸν δὲ
κερὶν ἰουλιανὸν μερῶν αὐθῆς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ
κιλικία κομισάντες, ἐκτὴς πρὸς ἰουλιανὸν, κτ' ἐπι-
να ἀειφοροῦν, ἀνίτην τῆς τάξεως ὅσα μα-
ξιμίνος στυγεῖται ὅσα, κατέβητο, λεωφόρος
μόνης ἀπαλλήλων τὰς θήκας αὐτῶν δια-
χιζέσης.

2. Ὅτι διζώϊοι, Φησι, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τῶν
μὲν, ὑπὲρ αἰεὶς καὶ τῆς δόγματι τὸ μὲν
δὲ θεοῦ· ἐ μὲν γε περὶ αὐτῶν ταῦτα δια-

διανέστησαν διὰ τὸ θεοειδέτιον καὶ εὐνόμιον ἐν Α
 καὶ συναίνεσιν πόλιν διατρέψοντες, καθ' ἑαυτῶν
 καὶ τῶν πραγμάτων προέβησαν· τὰ τε ἄλλα
 ὡς αὐτοῖς ἐδόκει πρὸς τὸ ἄριστον πηρόμενοι καὶ
 ἡ ἐπισκόπος καὶ τισασιανῶν κἀνδιδῶ μὲν
 καὶ ἀρριανὸς τὰς μὲν λυδίας καὶ ἰωνίαν ἐκκλησί-
 ας ἐφίσταντο παλαμίνης ἡ δὲ ἀπὸ χαίραβων
 θεόδωλῶ ἐπισκόπησεν ἐν ἡκωνσάνην πό-
 λιν, καὶ γὰρ εὐδοξίος καὶ τινῶν ἄλλων αἱρέσεων
 διαπύρρην ἔσχε ὀλίγον πληθῶν, τὴν θεοειδέτιον
 καὶ εὐνόμιον μοῖραν ἐπνύθησε, χηρόθεν ἔσι-
 πῶτον τῆς καθ' ἑαυτὸς ἐκκλησίας, ποιμέ-
 νιον ὄνομα ὃ καὶ τὸν εὐδοξίον, μέχρι τὸ τέταρτον
 πρὸς αὐτὸς τ' ἐνώσεως ἐλπίδας ὑποσέφον-
 τα, εἰς τὸ βεβαίως ἀνίπαλον μελετήσαντα.
 ποιμενίος ἡ μὲν ἐπολιὺν διόκλειον καὶ χηρό-
 νιον, ἀνικατιστασι Φλωρένιον, εἰς ἡν λείον, ἐ-
 πέταυτης διποχομένους ποιμένῳ, χηρόθεν ἔ-
 σιθάλλον τῆ ἡ πρὸς τῶ ποιμῶν γαλατία καὶ
 καππαδοκία ἐν φρασίον προχρεῖλον· τὴν
 ἡμιλίαν ἰβλιανὸς ἐλχρεῖε· πρὸς ἡτὴν ἐν
 τῆ καὶ ἡ συρία ἀνιόχῳ, μετ' ἄπολυν χηρό-
 νιον ἐθελολήσας ἀφικνεῖ· θεόφιλον ὁ ἰνδὸς, ἐφ'
 ὧτον εὐδοξίον μὲν καὶ τὸ προηγούμενον ἀναση-
 σαι εἰς ἡλῶν ἀγαγῆντα ὑπερ' αὐτὸς ἐγνω-
 μένα· εἰ ἡ μὴ, αὐτὸς γε καὶ ἡγήσεσθε ἔκεισε
 πληθεύς, ὅσον τὴν ἐκείνη γνώμην ἡσάξετο
 ἐκατέρως ἡ λιβύης καὶ ὅσον ἐν τῆ αἰγυπτῶ τὸ
 αὐτῶν διέσωζε φρονημα, τοῖς ἀμφιστέραν
 τε καὶ σέφανον καὶ ἡλιόδωρον ἐμελεν. τῆς
 μὲν ἐν ἀπαλίας ὁ φιλοσόργῳ ἐπαίνοισ ἐκ
 ἐχθ' ἰκόνον διακοσμεῖν. τῆς τε δὴ αὖ μιν τῶν
 λόγων ἀνυμνῶν, καὶ τὸν βίον διποθέζων.

3. Οτι θεοδόσιον τινὰ τῶν ἐπισκόπων, θερ-
 μόν ἐραστὴν τ' αὐτῶν αἱρέσεως εἰσάγει, καὶ τὰς διὰ
 τῶν γυναικῶν ἡδονὰς διποκλίνει, καὶ ἄλλα τε
 δυσεβῆ τῆ δαρχαία δόξη σινάψαι, καὶ δὴ
 ὡς ὁ χριστὸς πρεπὸς μὲν τῆ γε φύσει τῆ οἰκία,
 ἐπιμελεία ἡ τῶν δρετῶν ἀνυπερβλήτω εἰς τὸ
 ἀπρεπτον ἀνυψωθῆναι· καὶ ὅτι μηδὲ φθέγγ-
 γοντο μὴ ἀκόιτο τὸ θεῖον, ἐπεὶ χεῖρες
 ἀν' αὐτῶ καὶ ἀκοαὶ συμπλαδῆσον· καὶ
 ἄλλα ἡ τοιαῦτα φησι αὐτὸν δυσεβῆ-
 σαι.

4. Οτι ὁ αἰτίος μὲν πρὸς ἡν λυδίαν ἀφικεῖτο, τ'
 κἀνδιδῶν καὶ ἀρριανόν τὰς ἐκκλησίαις ἐνιδρύσαι·
 ὃ ἡ προσηγμένους θεοδόσιος τ' ἀνδρῶν ἐκείνων

perduceretur. Proinde Aetius & Euno-
 mius qui Constantinopoli moraban-
 tur, sua negotia per se ipsi administra-
 runt. Et cum alia pro arbitrio suo con-
 stituerunt pro ut ipsis commodissimum
 videbatur, tum Episcopus sibi ordina-
 runt, ex quorum numero, Candidus
 quidem & Arrianus Ecclesiis Lydiæ &
 Joniæ præpositi sunt. Palæstinæ verò
 Episcopus factus est Theodulus ex Epi-
 scopo Chæretaporum. Jam verò Con-
 stantinopoli: Multi enim in ea urbe ab
 Eudoxio aliisque sectis deficientes, Aet-
 tii atque Eunomii adauxerant partem;
 primum Ecclesiæ suæ Episcopum ordi-
 narunt Pæmenium. Quod quidem
 factum, Eudoxium qui unitatis cum il-
 lis ineundæ spem hætenus fovemat,
 profus ipsi adversarium reddidit. Pæ-
 menio autem non multo post mortuo,
 Florentium in ejus locum substitue-
 runt. Lesbipræterea, cum ejus loci E-
 piscopus mortuus esset, Antistitem or-
 dinarunt Thallum. Galatiæ item quæ
 est juxta Pontum, & Cappadociæ Epi-
 scopum præfecerunt Euphronium, &
 Ciliciæ Julianum. Antiochiam verò
 Cælesyriæ haud multo post sua sponte
 se contulit Theophilus Indus. Præcipue
 quidem ut Euzoium excitaret ad ea
 quæ pro Aetio decreta fuerant, adim-
 plenda: sin minus, ut plebi quæ illic do-
 ctrinā ipsius amplectebatur, præesset.
 Utriusque autem Libyæ, & quotquot
 per universam Ægyptum dogmati
 ipsorum adhaerebant, cura pænes Ser-
 ram & Stephanum atque Heliodorum
 fterit. In his omnibus prædicandis nul-
 lum modum seivæ Philostorgius, tum
 eloquentiam eorum, tum vitæ sanctita-
 tem miris laudibus efferens.

3. Theodosium quendam Episco-
 pum memorat Philostorgius, ardentis-
 simum amatorem dogmatis Eunomia-
 norum: qui tamen ad lascivos mulie-
 rum amores descendit, & cum alia quæ-
 dam impia prisco dogmati adjecit,
 tum illud, Christum suapte quidem na-
 tura esse mutabilem, sed eximio quo-
 dam studio virtutum ad immutabilem
 statum evectum fuisse: Et quòd Deus
 neque loquatur neque audiat, alioqui
 manus ei auresque affingerentur. Alia
 quoque ejusdem modi ab illo impie
 asserta esse dicit.

4. Aetius quidem in Lydiam petre-
 xit, ut Candidum & Arrianum Ecclesiis
 ejus provinciæ præficeret. Prædict. au-
 tem Theodosius vitam hominū illorū

suæ ipsius reprehensionem fore veritatis, adversus Aetium inimicitias suscepit, tamen antea Epistolæ synodice contra Aetium subscribere recusasset: Sed tunc communicato consilio cum Phæbo, qui & ipse unus erat ex numero eorum qui Aetium condemnare noluerant: Amicum verò illum Theodosii effecerat, tum vetus consuetudo, tum similitudo vitæ flagitiosæ: ambo igitur adjuncto sibi Auxidiano, qui & ipse Episcopus erat perinde ac illi: adversus Aetium & Candidum infidias strunt. Aliisque præterea sex Episcopis in unum congregatis, facta synodo, litteras communi consilio ad Eudoxium & Marim direxerunt. In quibus ordinationem Aetii, velut illegitime factam inculcabant, & præcipue quòd ille post depositionem à Diaconatu, cum illi qui eum deposuerant, sententiam suam minime revocassent, ex eo gradu exturbatus, ad superiorem nihilominus gradum profuisset. Sed & Candidi atque Arriani ordinationes improbabant, utpote quæ citra communem consensum temere præsumptæ fuissent: Alias item quas Aetius celebraverat. Eudoxius verò cum hanc Epistolam libentissime accepisset, sacramenta quidem quibus Eunomio se se obstrinxerat, & litteras quas ad Euzoium scripserat, multasque & varias pollicitationes quibus fidem suam obligaverat, nullatenus in memoriam suam revocavit. Ad Theodosium autem eosque qui cum illo erant, rescripsit, incitans illos ad rem strenue exequendam, monensque ut in eos potius qui ordinationes fecerant, quam in illos qui susceperant, animadverterent.

5. Imperator Jovianus pristinum cultum restituit Ecclesiis, omni eas vexatione liberans quam Apostata Julianus ipsis intulerat. Revocavit etiam ab exilio quoscunque ille relegaverat, propterea quòd pietatem prodere noluisent. Quorum ex numero fuit Valentinianus, qui tum à Thebis Ægyptiis reversus est.

6. Candidus & Arrianus, qui propinqui erant Imperatoris Joviani, cum Edessæ morantem adierunt, & Athanasio Imperatoris benevolentiam sibi conciliare studenti obstiterunt. Imperator verò, ea quæ ab utraque parte dicta fuerant, ad commune iudicium rejecit, nullo manifesto indicio interim dato, utram in partem propenderet.

7. Eudoxius adversus Candidum &

τὸν Βίον ἐλέγχον τὴν δικαίαν ὑπόθεσιν
ἐχθρὰς καὶ δίστα) τῷ ἀεὶ, καὶ τοῖς γε
ἀναρχομένοις πέν. εἰς τὸν καθ' ἀπὸ τοῦ
εργραφῆσαι. ἀλλὰ τὰ γε φόβω κοινωτα
ν) εἰς τὴν καὶ εὐαγγέλιον ἐχθρὰν καὶ
ψηφίσα ἀδὲ ἀεὶ. φίλον δ' αὐτὸν παλαιὰ
συνήθεια ἐποιεῖ, καὶ τῆς ἐκ τῆς μετὰ
τὸ ἀπὸ ἀλλοτρίων. ἔτοι δὴ καὶ ἀνεξέ
ἐταιρεισάμενοι Ἰησοῖοι) δ' ἡ καὶ
ὡς περὶ κἀκεῖνοι κτ' δὴ ἔα ἀεὶ καὶ τῶν
διδόν συσκευάζον). καὶ δὴ καὶ ἑτέρας
Ἰησοῖοι) συναγγραμμένοι, καὶ συνή
κα δισανίτες, κοινῇ ψηφωγράμματα
διδόξιον καὶ μαρὶν διαπέμπον) τὸ γρά
μα, τὴν τε χρεσθόνιαν ἀεὶ πεκαλέει
περὶ τῆς μετὰ γερημυδίου, μάστιγὰ γε
μὲ τὴν καὶ ταίρεσιν τῆς διακονίας, τῶν καὶ
λόγιων αὐτὸν ἐλυσσάρων τὴν ψηφον, ὅ
καταελκόμενοι) ἐκείθεν ὁμοῦ καὶ πρὸς βα
μὸν ἀνεπήδησε μείζονα. ἔ μὴν καὶ τὰς
κἀνδιδόν χρεσθόνια ἀπεδοκίμαζεν, ὡς
εἰ τὴν κοινῇ νεώτερον εἰσας γνοῦμεν. ἀλλὰ
γὺ καὶ τὰς ἀλλὰς ἀς) ἀεὶ ἀεὶ ἐπέσει
το. δεξάμενοι) τὴν Ἰησοῖον ἀσμεῖοι
εὐδόξιοι), τῶν μὲν ὅρκων ἐς ἐνομίαν ὁμοῦ
σο, ἔ τῶν πρὸς ἐυζώνιον γεγραμμάτων, καὶ τῶν
πολλῶν αὐτῶν καὶ ποικίλων ὑποχρέσεων, τέτα
ἐδ' ἐν Ἰησοῖον ἐλάμβανεν. ἀνεγερθεὶς τὸ
τῆς ἀεὶ θεοδόξιον, ἐποστρωῶν αὐτὴν ἐς τὴν
πρῶτον, μάλλον δ' ὑπομείμενοι) χαρῆν
κτ' τῶν ἀδελφῶν, ἢ τῶν δεξαμένων τὰς
χρεσθόνιας.

1. Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἰωβιανὸς τὸν ἀρχαῖον
κόσμον διποκαθίστησιν ἐκκλησίαις, πᾶσι
αὐτὰς ἀπαλλάξας ἐπιπρῆας, ὅσων αὐτὰς ὁ
ποσάτης ἐπιπέεικεν. ἀνακαλέ) δ' καὶ ἐκ
κεῖνοι) τ' εὐσεβείας ἐ μεθιμύρας ἐφυγάει
σε τῶν καὶ ἐαλενιανὸς ἦν, διὰ τὴν αὐτῶν
αἰγυπίων ἀνακομιζόμενοι).

6. Ὅτι φησὶν οἱ ἀεὶ κἀνδιδόν καὶ ἀρριανὸν
αἰσθητοὺς ὄντας τῷ βασιλεῖ, πρὸς αὐτὸν
ἐδέσθη ἀδελφῶν), καὶ τῶν ἀθανασίω ἐξοικειω
σαδὲ τὸν βασιλεῖα ἀπεδάλλοντι ἐμποδῶν
σαν) πλὴν ὅ γε βασιλεὺς εἰς διάλειψιν κοινῇ
παρ' ἐκατέρω μέρος λεγόμενα ἀναδέμενοι)
ροπὴν ἐδέξεραις τῶς παρέρχεν Ἰησοῖον.

7. Ὅτι εὐδόξιοι) κἀκἀνδιδόν καὶ ἀρ
ριανὸν

ρίαν ἔπερξεν ἐν ζῳίων γραφῆ. ὃ ἢ ἠχθέθη μὲν. συμπαράλαβὼν δὲ καὶ ἐλπίδιον, ἀντιγράψας μεμφομένως τε τὴν συμβεβηκυῖαν ἀποχρέασθαι δὲ καὶ κείνον μάλλον ἀντιπαραινῶν τῆς τοιαύτης γράμης· ἐν ταυτῷ δ' ἡρέμα πῶς ἐπητιάζε τὴν μακρὰν ἀναβολὴν τῆς διομολογηθέντων ὑπερ᾽ αἰεὶς ἔννομίῳ.

8. Οὐλιώσιανός ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν κωνσταντινέπολιν ἀπαίρων, ἡγετονὸς ἐν ἀγκύρα, θάτερον τῆς ἐαυτοῦ παιδῶν ἑαρονιανόν, κομιδὴν νέον ὄντα, ἐπιφανέστατον δὲ πᾶσι ῥωμαίοις τῶν ἡμελίσσιμον δύναντα, ἀναγορεύσας ἐκείθεν τὴν (Φοδρόδατε χειμῶνος ἐπικειμένε, σὺ τῶν στρατῶν χωρεῖς ἐπὶ τὰ πρῶτα. καὶ πολλοὶ μὲν κ' ἐπὶ τὴν ἐδὸν διαφείρον)· αὐτὸς δ' ἐμὲν ἔστω ἡσυχίας, καὶ ἀλαμεινὰ τὰ δαδάσανα ἐν τῷ τῷ καὶ αὐσας σαθμῶ, καὶ τροφῆς μέλαγγον, ἐν οἰκῆμασί τινι ἀρίστικον αἰμένω καὶ ἀκλίνε) πρὸς ὑπὸν πρὸς δ' ἀναφείθη, ὡς ἀλέων ἐγένετο τῶν οἰκῆματι, νότις μὲν τῶν νεοχρίτων τοίχων ἀνεδίδου. ἡρέμα δ' ἐπὶ τῶν ῥινῶν πᾶσα δομένη, καὶ τὰς ἀναπνευστικὰς πόρους ἐπιφείθησα καὶ ἀποπνίγησα, διαφείρη τὸν βασιλέα, διανυσάσα ἐν τῇ βασιλείᾳ μῆνας ἑπτὰ δέκα. ἀλλ' ὁ μὲν τότε νεκρός, εἰς τὴν κωνσταντινέπολιν ἀγγεῖται. ὃ δ' ἐρῶν ἐκ τῆς καμν γεγωνός, ἡμερῶν διαχρομένων δώδεκα, τὸν ἐαυτοῦ παιδῶν ἀναγορεύσας βασιλέα. δαλιανὸς μὲν τῶν παλαιῶν, ἐν γαλατίας τὴν βεβηλὴν γράμμασιν εἰσηγησάμενος ἐν αὐτῇ ἡδὲ διά τε γῆρας καὶ τὸ τῶν χειμῶνος ὑπελείπει μὲν ἐστὶ στυφαλαμένε τῆς πρὸς τὴν σεκένδρα τε τῶν ἐπαρχῶν, ἑδρῶν τῶν τῶν στρατηγῶν καὶ γλαύφω, τῶν δομῆσι κωνσταντινέπολιν καὶ τῶν ἀσπίδος ἐποχέμενον τῆς βασιλείας προσλαβὲν κοινῶν εἰς τὴν βασιλείαν ἀξίεσθαι, τῆς χειρὸς μὴν σιγᾶν αὐτὸς ἐπιπέριπτε. ἀπέμαζεν καὶ βασιλικῶ τῶν φρονημάτων ἐφθ, βασιλεία μὴν ἐμὲ ποιῆν ἐξ ἰδιώτεσιν ὑμέτερα ψήφου τὸ κῦρος ἐπέειχεν. ἐκείθεν δ' ἐπὶ τὸ πρακτικόν σκοπεῖν καὶ διαβιβῆν, ἐπὶ τῶν βασιλευσμένων, τὰ δὲ βασιλευσθῆν ἡκείσε ὑπάρχον. ἐπιβὰς δὲ τῆς κωνσταντινέπολιν, κοινῶν μὲν τῆς βασιλείας, τὸν ἀδελφὸν ἐάλενα ποιῆται. συμπαράλαβὼν δ' αὐτὸν μέχρι σερμῆς, ἐπὶ τὴν ἑσπεραν ἀπαίρη. ἐν τῷ τῶν σερμῆν τὰ τῆς

A Arrianum litteras scripsit ad Euzoium. Euzoium verò, id quidem graviter tulit; Et adjuncto sibi Elpidio, rescripsit Eudoxio, partim reprehendens ejus consilium, partim eum contra exhortans, ut ipse potius ab ejusmodi sententia recederet. Simul etiam leniter eum incusabat, ob nimis diuturnam dilationem eorum quæ in gratiam Actii Euzonio jamdudum promiserat.

8. Imperator Jovianus Constantinopolim proficiscens, cum Ancyræm venisset, alterum ex filiis suis, Varonianum nomine, admodum puerum, Nobilissimum designavit. Exinde asperimo hyemis tempore ulterius cum exercitu profectus est, multis in itinere amissis. Ipse verò una cum iis qui superfuertant, venit Dadastrana. Cumque in statione quadam diversaretur, sumpto cibo, in cubiculo quodam recens calce illito decubuit, somni capiendæ causâ. Porro cum ignis accensus esset, ut tepor per cubiculum dispergeretur, humor quidam ex parietibus recens illitis exspirare cepit. Qui sensim per nares subingressus, respirandi meatus obstruens ac prafocans, Imperatorem extinxit, post exactos in imperio menses circiter decem. Et hujus quidem cadaver Constantinopolim delatum est. Exercitus verò cum Nicæam venisset, duodecim diebus elapsis Valentinianum Imperatorem renuntiavit: Cum Dacianus quidam Patricius id consilium per litteras suggessisset ex Galatia: illic enim, partim ob senectutem, partim ob hyemis asperitatem relictus fuerat. Secundus verò Prefectus prætorio, & Arinthæus magister militum, cum Dagalaifo Comite domesticorum operam suam ad id perficiendum contulissent. Cumq; exercitus statim post nuncupationem Augustam rogasset Imperatorem scuto impositum, ut confortem imperii sibi adjungeret, Imperator sublata manu, filere eos jussit. Nec ullatenus conterritus, imperiali constantia sic eos allocutus est. Vestri quidem arbitrii ac suffragii fuit, ut me ex privato Imperatorem crearetis. Deinceps verò quid faciendum sit dispicere ac disponere, non eorum qui imperio subjeçti sunt, sed Imperatoris officium est. Ingressus autem Constantinopolim, fratrem suum Valentem in consortium imperii adscivit, assumpto, que eo Sirmium usque, in Occidentis partes perrexit. Sirmii verò omnibus

ornamentis Imperii & quæcunq; ad reliquum cultum ac satellitium spectant cum fratre divisit, cum quidem Constantinopolim remisit, Orientis partem ei tradens quæcunq; sub ditione fuerat Constantii. Ipse verò reliquas duas ad Occasum sitas fortitus, totius Occidentis imperium obtinuit. Nec multo post Gratianum filium suum, adhuc adolescentem, cum ad imperium promovisset, ad morum suorum similitudinem formavit.

9. Hypatiam Theonis filiam ait Philostorgius, in Mathematicis disciplinis à patre institutam fuisse: Sed longe præstantiorem magistro suo extitisse, præsertim in Astronomia: & multis Mathematicas disciplinas tradidisse. Eandem tamen principatu Theodosii junioris ab homoufanis disceptam esse impius iste affirmat.

10. Valentis ac Valentiniani temporibus Philostorgium vixisse refert hic Scriptor, qui medicorum omnium præstantissimus fuit. Filios autem habuit Philagrium & Posidonium. Ex quibus Posidonium à se visum esse testatur, in arte medica excellentem. Hic tamen Posidonius falso asserbat, homines non dæmonum impulsu bacchari: sed malorum quorundam humorum redundantia id fieri. Neq; enim dæmonum vim ullam esse, quæ hominum genus vexaret. Floruit etiam iisdem temporibus Alexandriæ Magnus, qui eandem artem profitebatur.

11. Impius iste Scriptor licet invitus, Basilium M. & Gregorium Theologum sapientiæ causâ admiratur. Nazianzum verò patriam Gregorii, Nadiandum etiam nominat. Apollinarem tamen Laodicenum, quod quidem ad sacras litteras pertinet, utriq; anteponit. Ac Basilium quidem Apollinarem splendidior rem fuisse dicit in panegyricis. Gregorii verò si cum utroq; comparetur, magis fundata ad scribendum fuit oratio. Et Apollinarem quidem uberior fuit in dicendo; Basilium autem firmior.

12. Ait Philostorgius, non solum Basilium Magnum, verum etiam Apollinarem, scripsisse adversus Apologeticum Eunomii. Postea verò Eunomium quinque libris adversus Basilium decertasse. Hunc verò cum primum duntaxat librum legisset, gravi dolore percussus ex hac vitâ migrasse. Adeo hic Scriptor mendacium pluris facit quam veritatem.

Βασιλείας πρὸς αὐτὸν διανεμάμενος, ἔτασα εἰς κόσμον ἐπὶ τὴν ἀλλήν ἐτέλης θεωρητικῶν τὸν μὲν εἰς κωνσταντινοπολιν ἀποπέμψας τῆς εἰσίας μοῖραν ἔδωκεν ὅσης ὁ κωνσταντινῶν ἐπῆρχεν. αὐτὸς δὲ τὰς λοιπὰς δύο τὰς ἐξ ἑσῶν ἀποκληρωσάμενος, τῆς ἑσπερας ἐκαστὸν ἰδίως ἐπέσχετο. μετ' ἐπολύτῃ παιδείᾳ γράμματα ἐτι μερῶν ἐπιβίβασας τῆ βασιλείας, εἰς τὸν ἑαυτοῦ σωτήριον τρέπον.

9. Ὅτι οὐκ ἴσχυεν τὴν θείαν θεωρίαν ἀπολαύσειν ἕνεκα τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ. πολλὰ δὲ κρείττω γράμματα τῶν μαθητῶν, καὶ μάλιστα τῶν ἀσθενειῶν μαθητῶν, καὶ κατηχησάσας τὴν πολλῶν ἐν τῇ μαθηματικῇ. λέγει δ' ὁ δυναστεύς, θεοδόσιος ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ. διαπαράτησεν αὐτὸν γινώσκοντα τὸ ὁμοίον περὶ θεοδόσιον.

10. Ὅτι καὶ ἐγένετο ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων τῶν φιλοσόφων γράμματα, ὅς ἀείρας ἰατρικῶν ἐπῆρχεν, καὶ παιδείας φυσικῆς φιλομαθῶν τε καὶ ποσειδωνίων. θεοδόσιος δὲ τὸν ποσειδωνίον ἐκ τῆς ἰατρικῆς διαπέποιθα. λέγει δ' αὐτοῦ ὁμοίως ὁρθῶς, ἐκ τῶν δαιμόνων ἐπιπέσει οὐδὲν ἀνθρώπων ἐκβακχούσας, ὑγρῶν δὲ τῶν κακογυμνῶν τὸ πάθος ἐράζουσας. μή τ' ἔπειτα αὐτὸν ἰατρικῶν δαιμόνων ἀνθρώπων φύσιν ἐπερῶσασαν. εὐδοκίμῳ δὲ ἐμάχον ἐν ἀλεξάνδρειας τὴν αὐτῶν τέχνῳ μεταχειρίζομενον.

11. Ὅτι καὶ ἄκων ὁ δυναστεύς, βασιλεὺς τῶν μέγαν, ἐπὶ τὸν θεολόγον γρηγόριον, ὅπως φησὶ θαυμάσιον. ναδιανδρὸν δὲ καὶ λαζιανδρὸν ἐξονομάζει. τὸν μὲν τοι γε λαοδικίας ἀπολλινάριον, ὅσα γε εἰς τὴν ἰεράν μαθησιν ἐκαστὸν ἐπέσχετο. φησὶ δὲ ὡς βασιλεὺς μὲν ἀπολλινάριον λαμπροτέρως ἔτι. τῷ δὲ γρηγόριῳ καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξέταζομένη, μὲν βασιλεὺς συγγραφεὶς εἶχεν ὁ λόγος. καὶ μὲν εἰπεῖν ἀπολλινάριον μὴ ἀδρότερος, βασιλεὺς δὲ σαθερώτερος.

12. Ὅτι ἔμεινον τὸν μέγαν βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπολλινάριον λέγει πρὸς τὴν ἀπολογίαν ἐνομίαν ἀντιγράψαι. ἔτα πάλιν ἐνομίαν ἐν πέντε λόγοις συμπάσει τῆ βασιλείᾳ, ἐντυχῶν ἐκείνῳ τῷ πρώτῳ, καὶ βαρυθυμήσαντ' αὐτὸν τὸν βίον. ἔτασεν αὐτὸν τὸ ψῆδον τῆ πολλῆς τῆς ἀληθείας τιμῆς.

13. Οὐ τῶν εἰρημένων ἀγίων ἀνδρῶν βα-
 σιλίης καὶ γρηγορίου, ἀπειφανῶς καὶ ἀναίδω-
 κα (ἀνδρῶν)· μη γὰρ λέγειν ἀλλὰ ἀνδρῶν
 γενητῶν τὸν υἱόν, ἀλλ' ἐνοικῆσαι ἀνδράπων,
 καὶ ταύτη διαζυγῆσαι τὸν ἀπολλινάριον τῆς
 μοίρας ἀγίων. αἰτιάται δὲ κακῶν, ὅτι οἱ
 τοῖς εὐσεβέσι παρέχεν αἰτίαν, ἀλλ' εἰς ἑτέ-
 ρον ἀντὶ κατὰ σὺν εἰσαγὰς ἀπεδύω. λέγει
 δὲ τῶν ἄλλων, ὅτι τὴν τῶν σωματῶν ἀνά-
 στασι ἀπεκλήρυσεν.

14. Οὐ φησι, ἀπολλινάριος καὶ πορφύριος
 γράφας, ἐπὶ πολὺ κράειν τῶν ἠγωνισμένων
 εὐσεβῶν καὶ αὐτῶν. ἀλλὰ καὶ τῶν μεθοδίου καὶ
 τῆς ἀντὶ τῆς ὑποθέσεως ἀποδασμάτων.

15. Λέγει δ' ἔτι, ὅτι οἱ δὲ ὄψιν λαβὼν, τὸν
 ἀπολλινάριον ἐπίσκοπον εἶναι, καὶ τὸν εἰάτον
 ἐκ φυλῆς ὀρμάδος τῶν Φρυγῶν.

16. Ὅτι βαλεθριανὸν καὶ ἀλεξάνδρον τὴν κίσα-
 λιν λαχέειν ἀναγράφει παλαιά.

17. Ὅτι τῶν τῶν ὁμοσίων δοξαζῶν, θεό-
 δωροῦ καὶ φησι ἐκδηλότατον ἐγγόνος, τῆς
 ἐν θράκη ἐφορδύων ἠρακλείας. Ἐγώργιος δὲ
 ἀλεξάνδρος μὴν τὸ γένος, καὶ τῶν ἐκ φιλο-
 σοφίας ὀρμωμένων, τῆς δὲ τῆς συρίαν λαοδι-
 κείας ἐπιστάτων. δεύτερον μὲν ἀντὶ τῶν
 εὐσεβῶν γρηγόριος ἀντὶ, καὶ τῶν πηλῶν αἰ-
 δούσι καὶ πεταίος, καὶ δὲ καὶ βασιλείου, ἀλ-
 λά γὰρ καὶ μακεδόνιος ὁ κωνσταντινουπόλεως, ἔ-
 ὁ κωνσταντίνος ἐπίσκοπος ἐλδύσι· μετ' ὧν μα-
 ραθώνιος καὶ μαξιμῖνος τῆς ἐν κωνσταντινουπό-
 λεως ἐκκλησίας πρεσβύτεροι.

18. Ὅτι ἀπαλλάτων τὸν εὐνόμιον αἰτίω,
 εἰς μὴν ἰσχυρῶς ἀποδείξω καὶ εὐνομίαν τῶν
 πρὸς ἕκαστα ἀπαλήσεων, πρὸς οὗτοι αἰτίων.
 ἀτεχνῶς γὰρ φησι ἐπὶ τῆς γλώττης ἀκρας
 ἀπὸ ἀπάνια δοκεῖν ἀτρεῖα καὶ ἀσφρα-
 γία δὲ διδασκαλίας καὶ συμμελείας, καὶ τῶν
 πρὸς οὗτοι μαθησομένων μάλιστ' ἀρμοδιω-
 τάτω τὸν εὐνόμιον.

13. Eosdem sanctissimos viros, Basi-
 lium scilicet & Gregorium, apertè & im-
 pudenter calumniatur. Neque enim eos
 dicere filium hominem factum esse, sed
 in homine inhabitasse: Eamque ob cau-
 sam Apollinarem ab eorum partibus se
 se abjunctisse. Istum verò etiam accusat,
 non ob ea quorum causâ à piis omni-
 bus merito reprehensus est: sed in al-
 liud quoddam studium abreptum esse
 tradit. Inter alia autem dicit, eum re-
 surrectionem corporum negavisse.

14. Apollinaris in libris quos contra
 Porphyrium scripsit, ea quæ ab Euse-
 bio adversus eundem Porphyrium scri-
 pta sunt, longo intervallo superavit.
 Methodii quoque libros ejusdem ar-
 gumentum infra se reliquit.

15. Ait præterea, quod quidem ne-
 scio unde hauserit, Apollinarem Epi-
 scopum fuisse. Et Novatum ex Phry-
 gum gente originem duxisse.

16. Scribit Philostorgius Valentinia-
 no ac Valenti patriam fuisse Cibalim.

17. Inter eos qui similem secun-
 dum Substantiam Filium asserue-
 runt, celeberrimum ait fuisse Theo-
 dorum, Episcopum Heracleæ quæ
 est in Thracia, & Georgium Episco-
 pum Laodiceæ in Syria, Alexandri-
 num genere, qui prius Philosophiæ
 operam dederat. Ab his secundi fue-
 runt & ætate posteriores. Eustathius se-
 nex, apud vulgum venerabilis & ad per-
 suadendum idoneus. Basilius item &
 Macedonius Constantinopolis Episco-
 pus, & Eleusius Cyzici. Cumque his
 Marathonius & Maximinus, Con-
 stantinopolitana Ecclesiæ Presbyteri.

18. Eunomium cum Aetio compa-
 rans Philostorgius, quod quidem spe-
 ctat ad vim demonstrationum & ad
 singula respondendi promptam facul-
 tatem, Aetium anteponebat. Prorsus
 enim in primore ejus lingua cuncta si-
 mul conferta jacere videbantur. Quan-
 tum verò ad perspicuitatem in docen-
 do & ad concinnitatem, & ad dicendi
 genus discentibus aptissimum, Euno-
 mium præfert.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΝΝΑΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

1. Οὐ τῶν φιλοσοργίων ὁ ἐναὶ λόγος,
 αἰεὶ χερῶν ὑπερφυῆ ἔργα, εὐνομί-
 ας καὶ λεοντίου διαπλάθει καὶ δὲ καὶ κανδίδου
 καὶ εὐαργίου καὶ ἀρριανῆ καὶ φλορεντίου, καὶ μά-
 λιστα γε θεοφίλου τῆς ἰνδῆ, καὶ τῶν ἄλλων,

EX LIBRO NONO HISTORIÆ.

1. NONUS historiæ liber stupenda
 quedam Actii & Eunomii ac
 Leontii miracula continet, à Philostor-
 gio conficta: Candidi item & Evagrii
 & Arriani atque Florentii: præcipue ve-
 rò Theophili Indi, & aliorum quorun-
 dam, quos ejusdem impietatis furores

fervidiores cæteris ostentabat. Atque hæc cum fingeret Philostorgius, nullus cum sensus subiit absurditatis qui ipsum reprimeret.

2. Moses, ut ait Philostorgius, cum Jannem & Jambrem ulceribus divinitus infectis punisset, matrem quoque alterius eorum morti tradidit.

3. Valens, ut scribit Philostorgius, cum ex Illyrico Constantinopolim reversus esset Eudoxium præcipuo honore coluit. Cumq; Eudoxius ea quæ Eunomio promiserat, facile posset implere, voluntas tamen ei defuit. Sed & Euzoio opportunum similiter tempus aderat, quo executioni mandaret ea quæ in synodo Antiochiæ pro iisdem gesserat. Verum uterq; illorum, tantum abfuit ut memor esset pollicitationum. Quin potius Euzoio quidem conviciari cæpit iis quorum patrocinium susceperat, ut patet in Ecclesia per ludibrium appellans sectatores Aetii, & Theophilum Æthiopem: prorsus quasi non de religione ac fide ageretur, sed de colorum ac generis delectu. Eudoxius vero, ut alia in eos convicia intorsit, tum hæc nominatim in Ecclesia dixit. Equidem illos impios non voco, quod tamen illi cupiant audire, ne eorum defectio speciosum prætextum nata esse videatur. Sed pestes eos appello.

4. Aetius & Eunomius ab Eudoxio atq; Euzoio penitus sese abruptentes, Constantinopolim Florentio commiserunt. Et Aetius quidem relicta Constantinopoli in Lesbum navigavit. Ubi in agro quodam circa Mytilenem urbem vixit, eos qui ipsum adibant blandis sermonibus excipiens. Hunc autem agrum Julianus Imperator Aetio donaverat, suæ erga illum benevolentia monumentum. Eunomius vero Chalcedonem trajiciens, illic in hortu quodam muris maritimis proximo, quæ propria ipsius erat possessio, vitam egit, eorum qui ad ipsum accessissent, perinde ac Aetius, curam gerens. Neuter porro eorum peculiarem Ecclesiam texit. Verum hi qui ejusdem sectæ erant, eos velut communes patres atque antistites ducebant. Eunomius certe ex quo ab urbe Cyzico migraverat, toto deinceps vita suæ tempore, ne sacra quidem mytheria unquam celebravit: Quamvis Episcoporum ejusdem sectæ nullus esset, qui absque ejus sententia quidquam ex rebus Ecclesiasticis perageret.

ἄς ἡ αὐτὴ τῆς ἀσεβείας λύσα θερμοτέρως ἐπέδεικνυχε ταῦτα καὶ τὸ ἀπαθανάσει ἀναπλάθῃσι, ἔδεμία παρὼ αἰδῆσι τῆς ἀπίας ἀνακαφίβησα.

2. Οὐ μωσῆς Φησι ὅτι παρὶ τῶν ἰαμβρῶν ἐν ἔλκεσι κολασάμενος, καὶ τῆς βατρῆς τῶν μητέρα, πῶ θανάτω παρεπέμψατο.

3. Ὅτι ἀλῆς, Φησὶν, ἐν τῇ ἰλλυρικῇ οὐκ τὴν κωνσταντινέπολιν ἀφικόμενος, δια τῆς εἶχεν εὐδόξιον καὶ δυνάμει Θεομαχίας τῆς πρὸς εὐνόμιον ὑποχέσει πέρας ἐπιπέσει τὴν γνώμην οὐκ εἶχε συνίεχεσαν ὁ εὐδόξιος. ἀλλὰ καὶ ἐνζῶν παρὼ ὁ αὐτὸς κωνσταντινὴν διδὼς πρῶτῃν ἄπερ ἐν ἀνιοχίᾳ τῶν αὐτῶν στωδοτικῶς διεπράξατο. τοσούτῳ ἢ αὐτῶν ἐκάτερον ἐδέησε μνημῶν ἐχθρῶν, ὡς ὁ μὴ ἐνζῶν εἰς τὸ κακολογεῖν οὐκ ἀνδρας ὧν ὑπέστησεν, ἀπέρεπετο, ἐρανοβάσας, ἐπ' ἐκκλησίας ἐιρωνοῦμαι. ὅτι ἀμοιβὴ τὸν αἰτίον, αἰδίσιπῶν τε τὸν θεοφίλου δὲ ὑβριζῶν ὡς περὶ οὐκ ἐυσεβείας καὶ πίστεως τῶν ἀγῶνων ὄλην, ἀλλὰ χρωμάτων ἐκλογῆς καὶ γένεος ὁ ἢ εὐδόξιος ἀλλὰ τε καὶ αὐτῶν ἀπερρίπτε, καὶ ἐπ' ἐκκλησίας, ἀσεβείας μὴ αὐτῆς, Φησὶν, ἔ λέγω, ὅπερ θέλωσιν ἀεὶ εἶναι. μὴ δόξη εὐπροσώπως αὐτῶν ἢ ἀπίστας εἶναι. λοιμῶς μὲν τοὶ αὐτῆς λέγω.

4. Οὐ καὶ τὸ καρπερῶν Θεοφίλου αἰτίον καὶ εὐνόμιον, τῷ παρὶ εὐδόξιον διασάβη καὶ ἐνζῶν, τὴν μὴ κωνσταντινέπολιν φλωρεντίαν ἐφεῖσαν. αὐτῶν ἢ οὐ μὴ αἰτίος ἐπὶ τὴν λῆσεν ἀποπλεῖ. καὶ καὶ παρὶ μὴ μύλην ἐν ἀγρῷ τῆς διέτριβε, ὅτι ἀφικνεμένους λόγους δέξασθαι. δῶρον δ' ἡ ὁ ἀγρῶς ἰερωανῆς βασιλεως τῆς πρὸς αὐτὸν διαθήσεως σύμβολον. ὁ ἢ εὐνόμιος ἐπὶ τὴν καλχηδόνια διάγει, οὐ αὐτὴν κατὰ τὴν κῆπον, οὐκ εἰς κῆμα, πησιμζον τοῖς ἐπιθαλαπίοις τείχεσιν, ἐποιεῖσθαι διάλιαν, ἔδ' αὐτὸς τῷ παρὶ οὐσίῳ τὴν παρὶ νοιαν ἐλάτῃον στωεσάγων. ἔδ' ἔτερος δ' αὐτῶν ἐκκλησίας ἤρχεν ἀποπέμψας. ἀλλὰ κοινῆς αὐτῆς οἰομόδοξοι πατέρας ἦγον καὶ ἡγεμόνας. ὁ δὲ γε εὐνόμιος ἔδ' ἐκπεργίας ὅτι ἔκτυξεν μετῆσιν, ἔ μὲν ἐν εἰς ὅσον οὐκ εἶσιν, ἢ νῆφατ. καὶ τοὶ τῶν ὁμοδόξων ἀπιστοπῶν ἔδ' εἰς ἡ, ὅς τῆς ἐκείνης γνώμης χρωσῶν ἔδ' ἐν τῶν ἐκκλησιαστικῶν διεπράξατο.

5. Ὅτι πέτεται τὴ βασιλείας ἔτος δ'άλτης A
 Ἰπλάς, Ἰπὴ πέρας ἐς εἰς τευσε καθ' ὄν και-
 ρὸν καὶ προκόπιον τὴν τυραννίδα κατὰ και-
 σαίνων πόλιν ἐσκεύασατο ὃ ἡ προκόπιος εἶδεν,
 εἰς τὸ τὸ ἑλληνικὸν ἤνεθέρετο καὶ πολλοὶ
 ἀνεκινῶντο λογισμοὶ, τὴν βασιλείαν αὐτῷ πε-
 ριάσθαι, καὶ τὰς λογισμὰς καὶ λόγους διέ-
 φερον. διὰ τὸ τοῖωθιαν ἐβασιλεύσαντι, τὸ
 μεσοποταμίᾳ εἶδεν ἀποδοῦναι, καὶ πολλὰς ἐν
 ἑλλάδι πόλεις ἀμείψας, φεύγων τε μὲν
 τὴ γυναικὸς ἐκρυπόμενος, ὡς ἀπέριπτε πλά-
 τῶμα, τὸ ἔχον, φησιν, ἀναρρίπτει κύβον B
 καὶ τὴν καλχηδόνα κατὰ λαδῶν, ἐν τῷ τῷ ἐυ-
 νομῆ ἀγρῷ, τὸ πόλεως ἐξῶθεν διακρίμῳ,
 εἰς ἐπισημῶν τὸ δεσπότης, εἰς τὸν κατα-
 κρύπτει ἐκείθεν εἰς τὴν πόλιν διαφάρας, ἐκρε-
 τῆς ἀναμωλῆ τὴ βασιλείας γίνεται. εἶτα μὲν
 ἐπολυ χρόνον πολέμῳ συρράγεις ἐάλεντι,
 ἀποδοσιὰ τῶν αὐτῶν στρατηγῶν γομαρίας καὶ
 ἀγγελίας, ἢ πᾶσι, καὶ φεύγων κατὰ λαμβάνει
 τὴν νίκαιαν τῇ ἡεπαύειον διανοπείας ἐκείθεν
 ἀπαίρει, ὑπὸ Φλαυριλίας, ὃς φερεαρχὸν ὑπὸ
 αὐτῶν τὸ πόλεως καίεση, συλλαμβάνει, καὶ
 δεσμώτην αὐτὸν ὁ συλλαβῶν πρὸς ἐάλην ἀγρῶ C
 καὶ προκόπιον μὲν τὸ κεφαλῆς ἀπολέμεν,
 ἐπὶ μῆνας ἐξέμειωριδεῖς τὴ τυραννίδι. Φλω-
 ρελίᾳ ἡ εἰς ἡερεσεν ἢ ὡλήειον ἀποδοσιὰ,
 ἀλλὰ πρὸς διδῶσιν αὐτὸν ὁ στρατὸς κατ' ἐργὴν
 παλαιάν, διότι φερεων ἐκείθεν ὑπὸ προ-
 κοπίου τὴν νίκαιαν, πολλὰς αὐτῶν ἐκάκωσεν
 αἰεμένους τὰ ἐάλην.

6. Ὅτι προκόπιον ἐτι τὴ τυραννίδα ἐπο-
 χημένῳ, εὐνόμιον πρὸς αὐτὸν ἐν κυζικῷ
 διάγουσα πᾶσα γίνετο. ἡ ἡ ἀφίξις, λύσειν ἐ-
 πραίτητων ἐν δεσμοῖς ὑπὸ αὐτῶν κατεχομέ-
 νων. ὁ δεσμός ἡ τῶν ἐπίεξεν, ὅτι πρὸ ἐσερ-
 γοντὰ ἐάλην καὶ τῶν δεσμῶν συγγρῆς D
 ἐξεβιάσαντο τὸν εὐνόμιον τὴν πρεσβείαν ὑπὸ
 εἰδέν. ὃ ἡ ὑπελθῶν καὶ τὰς ἀνδρας λύσας,
 θάπην ἐπανήκεν ὑπὸ ἡ τὰς αὐτῶν χρόνος ἐ-
 ἀειπον ὃ τῆς νῆος πᾶσα τὴ προκοπίου σα-
 λῆς ἀρχῆν, διαβληθέντα πᾶσα τῶν ἐπιχω-
 ρίων τὰ ἐάλην αἰεῖσθ, εἰς κείσιν εἰλκε
 καὶ θάνατον ἀν βίαιον διεδέξατο τὴν διαβο-
 λην, εἰ μή τις ἀφικόμενος κατ' ἐκείνο και-
 ρὸ τῶν πᾶσα δυνάστευόντων προκοπίου,

5. Valens tertium Imperii sui annum
 ingressus, expeditionem adversus Per-
 fas suscepit. Quo quidem tempore
 Procopius quoque Constantinopoli ty-
 rannidem arripuit. Porro hic Procopi-
 us propinquitate generis conjunctus e-
 rat Juliano. Multaque hominum judicia
 de illo fiebant, quibus imperium ei de-
 ferebatur: Quæ quidem judicia crebris
 sermonibus evulgabantur. Quam ob
 rem Joviano ad imperium evecto, Pro-
 copius arrepta fuga, Melopotamiam
 reliquit, & unâ cum uxore se se occul-
 tans, variisque subinde commutatis lo-
 cis non sine ingenti difficultate ac mi-
 seria, errorum ac latebrarum pertæsus,
 tandem extremam, ut ajunt, aleam je-
 cit. Chalcedonem igitur profectus, in
 Eunomii agro qui extra urbem situs e-
 rat, absente tunc domino, delituit. Un-
 de cum trajecisset Constantinopolim,
 absque ulla cæde imperium occupavit.
 Nec multò post prælio cum Valente
 congressus, ducum suorum, Gomoarii
 & Agilonis, proditione superatus est:
 arreptaque fuga Nicæam se recepit. Po-
 stridie verò cum inde discedere medi-
 taretur, à Florentino cui urbis illius cus-
 todiam commiserat, comprehenditur,
 vincisque ad Valentem perducitur. Et
 Procopius quidem mox capite trunca-
 tus est, cum sex mensium spatio tyran-
 nidem exercuisset. Florentio verò, ne
 ad vitam quidem ipsius servandam suf-
 fecit proditio. Sed milites eum incen-
 dio tradiderunt, ob veterem simulta-
 tem ei infensi, propterea quod missus à
 Procopio ad custodiendam Nicæam,
 multos ipsorum male mulcasset, ut po-
 te qui Valentis partibus faverent.

6. Quo tempore Procopius adhuc
 tyrannidem exercebat, Eunomius ad
 eum Cyzici tum degentem venit. Por-
 rò adventus Eunomii, liberationem
 postulabat eorum qui à Procopio in
 vinculis detinebantur. Conjecti autem
 erant in vincula, eo quòd Valentis par-
 tes amplexi essent. Horum propinqui
 Eunomium cœgerant, ut hanc legati-
 onem obiret. Eunomius igitur hac le-
 gatione suscepta, cum viros illos custo-
 dia liberasset, statim reversus est. Sub
 idem tempus is qui à Procopio missus
 fuerat, ut infulam administraret, Aeti-
 tium quoque in judicium traxit, accu-
 satum ab incolis, quòd Valentis parti-
 bus faveret. Et violenta mors calumni-
 am haud dubie subsecuta esset, nisi
 quidam ex iis qui in aula Procopii

plurimum poterant, eo ipso tempore superveniens, Actium gladio subtraxisset. Etenim is qui missus fuerat à Procopio, cognatus erat Herenniani & Gerresiani. Hi autem fratres erant, & cum Eunomio versati fuerant, & unà cum illo accusati. Hic igitur pro ea qua præditus erat potestate, cum & iudici qui eos condemnaverat, minatus esset, & capitalem sententiam quæ in illos lata fuerat rescidisset, eos à criminibus objectis puros atque integros dimisit. Actius verò istis secum assumptis, Constantinopolim navigavit, atque ibi cum Eunomio ac Florentio vixit. Nec multo post discessit è vita, Eunomio os ei occludente, & oculos digitis suis comprimente, & reliqua quæ ad funus pertinent, unà cum ejusdem opinionis Sæctatoribus splendidissime procurante.

7. Dum Eudoxius Marcianopoli moraretur unà cum Valente, Clerus Ecclesiæ Constantinopolitanæ Eunomium ex urbe regia pellendum esse decrevit. Eunomius igitur Chalcedonem profectus, Eudoxio id quod acciderat, per litteras significavit. Hic verò, iis quæ scripta fuerant non modò commotus non est, verum etiam palàm ostendit, ægre ferre se quod graviora perpeffus non fuisset.

8. Quidam, ut ait Philostorgius, Eunomium calumniati sunt, quòd in agro suo Procopium occultasset, tyrannidem arripere meditantem. Quam calumniam, mortemque ob id intentatam, ægre admodum effugit Eunomius. Extul tamen missus est in Mauritaniam; Auxonio Præfecto prætoria hanc ei poenam interrogante. Et Eunomius quidem dum hyemis tempestas læviret, abductus est in exilium. Sed cum Murfam Illyrici urbem venisset, cujus urbis Episcopus erat Valens quidam, humaniter admodum exceptus est, & ab exilio revocatus: cum Valens Imperatorem adisset unà cum Domino Marcianopolis Episcopo, & Eunomii causam multo cum affectu exposuissent. Caterum Imperator post revocationem Eunomii, cum in conspectum suum admittere cupiebat. Verùm Eudoxius quibusdam artibus hunc egressum inhibuit. Post hæc verò Nicæam profectus ut Episcopum illic ordinaret, mortuus enim erat Eugenius urbis illius Episcopus: priusquam huic negotio finem imposuisset, abiit è

τόν αἰτίον ἔξίφες ἀρπάξῃ. καὶ γὰρ πρὸς τὸν ἀνὸν ὁ κάταπεμφθεὶς ἐν ποταμῷ ἔρριπεν, καὶ γερρῆσιαν, ἀδελφοὶ ἦσαν ἑταίροι, καὶ τῶ δὲ νομίῳ συνῆσαν τε καὶ συνδιέδοκον. ἡ τὴν ὄδῳ καὶ πολλῶν ἕξεσιαν καὶ τὸν κάταδικασάμενον αὐτὸς ἀπέλησας, καὶ τὴν αὐτὸς θανατιφόρον ἀνασωσάμενος. ἡ κατὰ τὰς δύο λυγρὰ τῶν ἑκκλησιῶν, ὅτι καὶ πῶς οὐ μετ' ἐαυτῶν συναλαδῶν, ἐπὶ τῆς κωνσταντινέπολις ἀπαύρῃ, καὶ ἐπὶ τῶν δυνάμειω τε καὶ φλωρενίω, καὶ μετ' ἐπολιῶν χριστιανῶν τελεθῆναι. δὲ νομίῳ τὸ τε σῶμα συνελθόν, καὶ οὐδὲν ὀφθαλμῶς τοῖς δακτύλοις ὄψεσθαι αὐτῶ, καί γε, καὶ τὴν ἀλλήν κηδείαν μετὰ τῶν ὁμοφρόνων τελεσάμενος πρὸς τὸ λαμπροτάτον.

7. Ὅτι καὶ μαρκιανέπολις διδοξίῳ συνδιέδοκον τῶν ἐαυτῶν, ὁ ἐν κωνσταντινέπολις κληρῶ, ψηφίζον τῶν αὐτῶν ἀπελαυνῆναι τὸν αἰτίον. ὁ δὲ τὴν καλχηθῆνα κάταλαβὴν, γράφει τὸ συνενεχθῆναι διδοξίῳ, ὁ δὲ ἐμὴν ὄψιν ἀπεσεύθη τοῖς γεγραμμένοις, ἀλλ' ὅτι μή καὶ μέγιστον παθῶν ὀδυραμένων ἐπεδεδύκοντο.

8. Ὅτι συκοφαντήσιν ἦσαν δόξον, ἐν τῶν οἰκίῳ ἀγρῷ κάτακρυψαί τὸν ποταμῷ τὴν τυραννίδα παλαμώμενον καὶ μάστιγι αὐτὸς τὰς διαβολὰς καὶ τὸν ἐκείθεν διενεχθῆναι θάνατον. ἡ ἑρρίπῃ δὲ ἐν εἰς τὴν μαυρεσίαν γῆν ἐπέμπε, αὐξονίῳ δὲ τῶν πραιποσίτων ἐπάρχῃ τὴν φυγὴν αὐτῶν ἐπιβαλόντων. ἀλλ' ὁ μὲν χριστιανῶν οὐκ ἐπήγετο, κατὰ μέτραν δὲ τῶν ἰλλυρίων φθάσας, ἡς ἐπίσκοπος ἐτύχων ἄνετις ἐαυτῶν, δεξιῶσώς τε τοῖς ἰλλυρίων λαῶν, καὶ τῆς ἰσπερῆας ἀνακομίσει. πρὸς τὸν βασιλέα πρὸς γεροντότως τῶν ἐαυτῶν σὺ δὲ δομνῶ τῆς μαρκιανέπολεως ὁ ἐπίσκοπος οὐκ ἦν. καὶ τὰ κατὰ αὐτὸν ὀδυραθῶς ἀναδιδαξάντων. ἡ ἔμπεσε ὁ βασιλεὺς, εἰς ὃν μετὰ τὴν ἀνάκλησιν δυνάμειω ἐλθεῖν ἀλλ' ὁ διδοξίῳ τέχνην τῶν θεῶν ἐπέχετο. μετὰ τὸ ὅτι εἰς νικαίαν ἀφικόμενος ἐπίσκοπον αὐτῆς καθύρυσται. ἐπὶ τῆς γὰρ ἀγρῶν ὁ τῶν ἐφορῶν πρὸς ἡ πέραις ἐπιθέσθαι τῆ βελῆ, τοῖς βίαι

ἐκλείπει· καὶ μετὰ γὰρ δὲ μὲν ἀφίλιθ' ἀπὸ Βερ-
 ροίας ἐν κωνσταντινουπόλει, ἀλλ' ἐκείθ' ἐκ βασι-
 λείας σιωδικῶν ὑποκλιναρῶν Ἰψφον.

9. Ὁπ φησὶν ἐν βορειοῦ, κώμῃ ἣ τ' ἰδου-
 τέρως καππαδοκίας τὸ χωρίον, πρεσβύτε-
 ρθ' ἀνύσιθ' ὠκί, ἡὲς μὴν τέσσαρας ἔχων,
 θυγατέρα ἣ μίαν, ἥς δὲ λάμπρος μὴ ἢ ὀνομα-
 σία. Φίλος ὀρίον ἣ γένοιτο τὸν ταῦτα γεγρα-
 φότα. ὃ ἣ ταύτης ἀνὴρ καρτέριθ' ὀνομα, τὴν
 ἀνομίαι δόξαν ἐπέμα. καὶ πείθει τὴν γυναί-
 κα πρὸς τὴν αὐτῆς μετὰ ἀξίας γνώμῃ καὶ
 ἡδὲν πατρὸς καὶ μητρὸς αὐτῆς τὸ ὁμοίσιον ἐ-
 σερῆν ἢ ἣ πεισθεῖσα, ἐδὴ ἀδελφὸς σιωε-
 φελκεῖ· εἴτα καὶ μέεθ' καὶ τὸν πατέρα καὶ
 ἐδὴ ἀλλὰς οἰκεῖας.

10. Ὁπ δημόφιλος φησὶν, ἐγκαθίστα τῆ
 κωνσταντινουπόλει ὑπὸ θεοδώρου μάλισα τῆ
 ἡρακλείας Ἐπισκοπῆς ἐδόκει ἡδὲν τὸ προνόμιον
 οὐκ ἔχον, τ' τοιαύτης ἱερωτικῆς ἐνεργείας·
 πολλοὶ ἣ παρῆνθ' ὄχλος, ἐν τῇ τῆ δημο-
 φίλι καὶ διδρυσί, ἀντὶ τῆ ΑΞΙΟΣ, ἀνεβό-
 ων τὸ ΑΝΑΞΙΟΣ.

11. Ὁπ μὲν ἀυξονίου μόδες θ' ἐπαρχθ'
 κατὰ σάς, καὶ ἀπεχθῶς, φησὶν, ἔχων πρὸς δι-
 νόμιον, ἐρημῶν αὐτῆς καλεθῆκασθ', ὡς τὰς
 ἐκκλησίας καὶ τὰς πόλεις ἐκταράσσονθ'
 καὶ εἰς ἀξίαν αὐτὸν φυγαδεύθ' τὴν νῆσον.

12. Ὅτι μάζακα τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο ἢ
 κασάρα, ἀπὸ μωσὸχ' Ἐκππαδοκῶν ἡμάρ-
 χος ἐλκυσσάμην τὸ ὄνομα. Ἐχρὸν ἣ πορδο-
 μῆς, καὶ παρῆκλῆσιν ἢ δὴ μάζακα πρὸς σ-
 ωμάσθαι.

13. Ὅτι πρὸ εὐνομίας φησὶν λιπὸνθ' τὴν
 κυζικον, ἐδὲς τῶς ἀνικαίεση Ἐπισκοπῆθ'·
 δημόφιλος ἣ σὺν δωροθέῳ καὶ ἰσιω ἀλλοῖς ἀ-
 φικόμενθ' ἐγκαθίστασθαι, ἐδὲν περαίνῃ ἢ δὴ
 νατ, διὰ τὸ τῆς ἐν αὐτῇ, τὸ καλ' ἐσίαν ὁμοιον
 ἐκ τῆς ἑλδουσίας διδασμάτων, τὴν δόξαν κρα-
 τίνωντας, πρεσβύτην εἰς τὸ ἀμείαθρον. δημο-
 φίλις ἣ τῆ σιω αὐτῶν τῶν κυζικίων ἀ-
 ναξάμδρων πρὸ κλῆσιν, καὶ τὸν ἀέτιον καὶ εὐνό-
 μιον ἀναξάμδρων τῶν τῶν ἢ πρὸ κλῆ-
 σιν, ἀνόμιον τε τὸν εὐνόμιον δημοσίαις καὶ λό-
 γοις καὶ γραμμασιν ἀνακηρυξάντων, καὶ τὴν
 πῆσιν αὐτῶν, καὶ δὴ καὶ τῆς πρὸς ἀδεχομῆρας

A vita. Demophilus vero à Berthea trans-
 latus est Constantinopolim, Imperato-
 re sententiam synodi comprobante.

9. Ait Philostorgius Borissi, qui vicus
 est secunda Cappadociae, Anyfium
 quendam presbyterum vixisse, qui
 quatuor habebat filios, filium verò u-
 nicam quæ Elampia dicebatur: ex qua
 natus est Philostorgius hujus historiæ
 Scriptor. Ejus autem vir Carterius no-
 mine, Eunomii sectam sequebatur. Is
 uxori suæ persuasit, ut ad opinionem su-
 am desisteret. Illa enim tam ex pater-
 no, quàm materno genere, consubstan-
 tialem patri Filium profitebatur. Mulier
 verò mariti persuasionibus in-
 ducta, fratres primum: exinde patrem
 ac reliquos paulatim propinquos suos
 in eandem sententiam pertraxit.

10. Demophilum, ut ait Philostorgi-
 us, in sede Constantinopolitana præci-
 pue collocavit Theodorus Episcopus
 Heracleæ. Hic enim præ cæteris con-
 secrationis hujus privilegium habere
 videbatur. Porro dum Demophilus in
 Episcopali sede collocaretur, multi ex
 populo qui tum aderant, non DIGNUS
 acclamarent, sed INDIGNUS.

11. Post Auxonium Modestus pro-
 motus Præfectus Prætorii, cum Euno-
 mio intentus esset, ut ait Philostorgius,
 indictâ causâ eum damnavit, ut qui Ec-
 clesiâ ac civitates perturbaret. & in in-
 sulam Naxum eum relegavit.

12. Cæsarea prius Mozoca nominata
 est, à Mosoch gentis Cappadocum
 Principe id nomen trahens. Progressu
 verò temporis per inflexionem Maza-
 ca appellata est.

13. Ex quo Eunomius Cyzicum reli-
 querat, nullus adhuc Episcopus ut scri-
 bit Philostorgius, in ejus locum fuerat
 subrogatus. Demophilus verò cum E-
 piscopi ordinandi causâ, unâ cum Do-
 rotheo aliisque Cyzicum venisset, nihil
 perficere potuit, propterea quod inco-
 læ illius urbis similem secundum sub-
 stantiam constantissime profiterentur,
 ex doctrina atque institutione Eleusii
 qui hanc opinionem confirmaverat.
 Sed cum Demophilus & qui cum illo
 erant, Cyzicenorum protestationem
 admisissent, & Aetium Eunomiumq;
 anathemate damnassent: id enim erat
 protestatio: Et Eunomium tum ora-
 tionibus, tum scriptis publice Ano-
 mæum appellassent, fidemque eor-
 um & cunctos qui eorum doctrinam
 amplecterentur, eidem anathemati

subjecissent, tandem Cyziceni ordina-
tionem admiserunt, neminem alium
ad Episcopatum promoveri passi, nisi
quem ipsorum suffragia praeulissent.
Ceterum is qui ordinatus est, illico cō-
substantialem Filiū palam praedicavit.

14. Mortuo Euzoio Antiochenfi E-
piscopo, Dorotheus ex Heraclea Thra-
ciae in ejus sedem translatus est. U-
trumque porro, tam Demophilum,
quam Dorotheum perstringit Philo-
storgius: hunc quidem vanissimum ap-
pellans: Demophilum verò miscere o-
mnia & confundere solitum, ac prae-
cipue Ecclesiastica dogmata. Adeo ut
quodam tempore, dum sermonem ha-
beret ad populum Constantinopoli, di-
xerit corpus Christi permixtum divi-
nitati penitus evanuisse, eo modo quo
lactis lictarius in universum maris ele-
mentum conjectus evanescit. Cete-
rum Demophilus ortus fuit ex urbe
Thessalonica, genere haud ignobili.
Idem Eunomianis admodum infensus,
gravissimis malis eos affecit.

15. Valentis temporibus, Gentilium
oracula iis qui ipsa consuluerant, calcu-
los quosdam dederunt, certis litteris
insignitos. Litterae inter se junctae, aliis
Theodosium, aliis Theodulum aut
Theodorum, sive alium quempiam de-
signate videbantur. Nam figurae litte-
rarum ad s usque progrediebantur,
Demonibus obliqua, ut solent, respon-
sa dantibus, in perniciem eorum qui fi-
dem illis habent, & ad effugium mali
eventus. Unde & Theodorus quidam
apud Syros in fraudem inductus, cum
tyrannidem invadere cepisset, statim
cum iis qui ipsum secuti fuerant, extin-
ctus est. Cum illis verò multos quoque
innocentes, Valens supplicio affecit,
eo quod ipsorum nomina ab his litteris
incipiebant.

16. Valentinianus Imperator moritur,
cum annos duodecim imperasset, &
Gratianum filium heredem imperii re-
liquit. Reliquit etiam duos alios libe-
ros, Gallam scilicet filiam, & Valentinia-
num juniorem quatuor circiter annos
natum. Quem illico tum mater Justina,
tum exercitus qui in Pannonia ce-
rat, Imperatorem crearunt. Et Gratia-
nus quidem hanc nuncupationē cum
didicisset, eo quod absque consensu i-
pse facta fuerat, non probavit. Quos-
dam etiam qui id tentare ausi fuerant,
supplicio affecit. Fratrem nihilominus
confortem imperii habere non renuit,
& patris erga eum vicem implevit.

Α αὐτῶν τὰ μαθήματα, ὑπὸ τὴν αὐτῶν
ποιουσαυδρων, ὑφίσαν τὴν χρυσοῦναι
τερῶν τὰ ταύτων ἐλθεῖν ἀναχωροῦναι
ὄν αὐτῶν αἱ ψῆφοι προσέτατον ὁ δὲ ἐχέ-
νηθεῖς, διθυς λαμπρῶς ἐκήρυξε τὸ οὐνοῦ

14. "Οτι τε δολήσασθαι ὁ δὲ ζῶναι τὸ
χίαις, ὁ δωρῶθρος ὁ δὲ ἡρακλείας τῆς θρακί-
αως μὴν τὸν ἐκείναις μεθίσα" θεῶν δια-
ρεῖ τὸν τε δημόφιλον καὶ δωρῶθρον ὁ συζη-
φεύς, τὸν μὴν ἀλαζονέσας τὸ λέγων, τὸν δὲ
μόφιλον φύρην τε πάντα καὶ συχρῆν ἀκρά-
σατον, καὶ μάλιστά γε τὰ ἐκκλησιαστικὰ δι-
B μαθῶν ὡς ἐπὶ δὲ κτ' κωνσταντίνου ἐκκλη-
σιαζοῦσα φάσαι, τὸ σῶμα εἶναι ἀνακρα-
θεότητι, εἰς τὸ ἀδηλότατον κερχωρηκέαι, οὐ-
πον καὶ γάλακτι ὁ ξένης τῶ παντὶ τ' θαλα-
σης ἐπέληθεῖς συστήματι, πατρὶς δὲ ἡν ἔτε-
σαλονίκη τῶ δημοφίλω, καὶ τὸ ἀλλο-
C σθ' ἀσημον κτ' ἢ τῶν λεγομένων δυνουμῶν
πολὺς ἔρρη τῶς κακώσσειν ὁ δημόφιλος.

15. "Οτι κτ' τὸς ἐαλένι ὁ χροῦς τῶν ἐλλο-
νικῶν χρησθεῖων τοῖς παρσιεῖσιν ἀνεδίδόναι
ψῆφοι κατὰ σῆλοι γραμμάσιν ἀσυνπῆμα-
να, τοῖς μὴν τὸν θεοδόσιον ἐδόξ' ἀηλῆν, τὸν
δὲ τὸν θεόδωρον, ἢ τὸν θεόδωρον, ἢ τινὰ ἀλλο-
C παρσιεῖσιν. μέγχε γὰρ τὰ δέλια τῶν γραμ-
μάτων ὁ τύποι παρσιεῖσιν, λοξῶς τῶν δαι-
μόνων, ὡς εἰώθασιν, ἐπ' ὀλέθρω τῶν παρσι-
μῶν, καὶ ἀναχωρήσθαι τὸν δαίμονα τῶν ἀ-
αρρήσθ' ποιημένων· διὸ καὶ θεοδωρῶς τις πα-
ρασυρεῖς τῆ ἀπάτη, καὶ τυραννίδ' ἐπέταται
D ἀξάμεναι, θάσῃον σὺν τοῖς ἐπομένοις ἀ-
πώλετο μεθ' ὧν καὶ τῶν ἀναίλιων ἐκκλησίαις ἀ-
κας ἐάλης ἀπήτησεν, ὅτι πρὸς αὐτοῖς ἡ δόξα τῶ
ὀνόματι ὁ δὲ ἐμείων τῶν γραμμάτων ἀνι-
νάσκειτο.

16. "Οι ἐαλένιμανός τελευτῶν, βασιλεύσας ἐ-
τη δυοκαίδεκα καὶ κληρονόμον τ' ἀεχθῆς γε-
ανὸν τὸν παῖδα κατὰ αἰετῆς κατέλιπε ὁ δὲ ἐτε-
δύο παῖδας γάλλαν τε θυλάεσα, καὶ ἐαλένι-
ανὸν, ἔπειτα πρῶτον ὄτα ἐτη. ὄν αὐτῶν καὶ ἡ με-
τη ἰεσῖνα, καὶ ὁ κτ' παμονίαν ἐρατῶς βασιλεί-
ποιεῖ, γεαλιανός μὲν τοι γε τὴν ἀνατορευσιν μα-
θῶν, ὅτι μὴ διὰ γνώμης αὐτῆς γέγονεν, ἐκείνη-
σεν, ἀλλὰ καὶ τινὰς τῶν αὐτῆς νεώτερον ἀνι-
κολάσασθ' ὁ μὲν ἐσερξῆς τὸν ἀδελφὸν ἐχέει βα-
σιλεύσασθαι, καὶ πατρὸς αὐτῶν τὰς δυνάμεις.

17. Οτι ④ πέραν τῆ Ἰσθμοῦ σκύθαι, τῶν ἄλλων ἀντιπάλων ἀπὸ τῆ Ἰσθμοῦ ἀνάστασις γε-
 γόνασι, καὶ πρὸς τὴν Ῥωμαίων γῆν πρὸς Φι-
 λλιαν ἐπέσπειραν. εἰς δ' ἂν ④ ἔνοι, ἐς ④
 παλαμοὶ νεότεροι ἐπὶ νόμαζον, ἔπειτα τὰ ἐ-
 παία καλωκῆμένοι ὄρη, ἐξ ὧν ὁ τάναις εἰς τὴν
 μακρότιδα λίμνην κατασπυρῆται τὸ ῥεῖ-
 θρον ἐκδιδῶσιν. ④ δὲ γε σκύθαι μέγιστα
 εὐχόμενοι δὲ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῶν Ῥω-
 μαίοις, εἰς τὸ λησδύειν ἐτραύποντο. εἶτα καὶ
 πόλεμον ἀκήρυκτον εἴλοντο. ἐλάτῃς ἵ ταῦτα
 πεπευσμένοι, ἐξ ἀνιοχίας ἀπαίρη. καὶ κῆ-
 κωνσανθίνης πόλιν γεγωνῶς ἐπὶ θρακίῳ ἐλα-
 νῆ. καὶ μάχην συμπλακῆς τοῖς βαρβάροις,
 καὶ πολλὰς ἀποδαλῶν, ἀνά κρατῶν Φα-
 γῆ. καὶ πάσης συζυγείας ἀμηχανία καὶ ἀπο-
 ρεία, ἐν τῇ τῶν κῆ ἀγρῶς οἰκημάτων χόρον
 φέρουσι, σὺν ὀλίγοις τοῖς ἐπομένοις κατα-
 κρῦπῆ ἑαυτῶν. ④ ἵ βαρβάροι καταδιώκον-
 τες, ὡς περὶ τὰ ἄλλα τῶν ἐν ποσίν, ἔτω καὶ τὸ
 οἰκημα πρὸς δαπάνην ἐτίθειλο. ἐδεμίαν
 παρὰ τῆ βασιλείας λαβόντες Ἰσπανίαν.
 ἀλλ' ὁ μὴν ἔτιως ἠφάνισαι, τὸ πλείον τε καὶ
 κρατίστον τῆς Ῥωμαϊκῆς δαχῆς σωμαποκει-
 ραίρηται. ④ ἵ βαρβάροι πᾶσαν ἀδελφῶς τὴν
 θρακίαν ἐληίζοντο, φερίτηρας ἀνὶ ἀγόν-
 τῶ. ὁ ἵ γαλιανὸς ἐκόψατο μὴν τὸν θεῖον
 ἐδρήνητε δὲ τὴν Ῥωμαίων συμφορὰν θεοδό-
 σιον ἵ βασιλεία χειροτονήσας, εἰς τὴν τῆ θεῖα
 βασιλείαν ἀναπέμψῃ. ὁ ἵ θεοδόσιος τὰς
 ἰσπανίας μὴν εἶχε πατρίδα, ἀς νῦν ἰσπανίας
 καλεῖται, τῆ δὲ ἀνὶ τῶν ῥεσπῶν ἰσθμοῦ πόλιμα
 τὴν ἀπὸ τῆ Ἰσθμοῦ ἐκνικήσασιν ἵνομασίαν.

18. Οτι τελθλήσασιν θεοδέλα τῆ ἀπὸ
 γαριλάπων. τῆ παλαμίνης δ' ἔδει ἐπεσκοπέ.
 ④ ἀμφὶ τὸν εὐνόμιον, καρτίειον αὐτῆ χειρο-
 τονήσῃ τῆ ἵθαίτην τελειωθέντι ἰωάννην ἀν-
 τικαθιστάσῃ καὶ σὺν αὐτῆ ἀπὸ κωνστανθίνης πό-
 λεως ἀνὶ τῆ εὐνόμιος. ἔ ἀρριανὸς καὶ εὐφρο-
 νιος ἐπὶ τὴν εὐάν ἀφικνεῖσθαι, ὡς ἐκέλευε τὸν τε
 ἰελιανὸν ἐκ τῆς κιλικίας ἀξοίτες, καὶ θεοφίλον
 τὸν ἰσθμὸν ἐν τῇ ἀνιοχίᾳ καταληψόμενοι, καὶ
 τὰ τῆς ἀλλῆς ἐώας κατασπυρῆται.

19. Οτι θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς καὶ σέρμιον
 τοῖς βαρβάροις συμβαλῶν. ἐκεῖ γὰρ ἀνὶ τῆ
 λαβῆν τὴν δαχῆν τῆ χειρίας ἀπαίτησῃς παρ-
 γένειο. καὶ νικήσας μάχην, ἐκεῖθεν λαμπρῶς ἐπὶ

17. Scythæ qui trans Istrum positi
 sunt ab Hunnis bello appetiti, & sedi-
 bus suis expulsi, in Romanorum ditio-
 nem specie amicitia trajecerunt. Por-
 ro Hunni, iidem videntur esse qui ab
 antiquis Neuri vocabantur, ad Ripæos
 montes siti, ex quibus ortus Tanais flu-
 vius, in Mæotidem paludem aquas suas
 evolvit. Scythæ verò in Romanorum
 solum transgressi, cum initio moderate
 se gessissent erga Romanos, tandem ad
 latrocinandum conversi sunt, ac dein-
 de bellum iis intulerunt, nullo prius
 missio qui bellum indiceret. Quæ cum
 accepisset Valens, statim Antiochia
 digressus est. Cumq; venisset Constan-
 tinopolim, in Thraciam perrexit. Ubi
 prælio congressus cum Barbaris, mul-
 tisque suorum amissis, contento cursu
 fugam arripuit. Ultima tandem neces-
 sitate oppressus, & ad inopiam consilii
 redactus, in agresti quadam casa qua
 scænum conditum erat, unâ cum paucis
 qui ipsum sequebantur, sese occultavit.
 At Barbari qui eum persequebantur,
 tum obvia quæque, tum tugurium illud
 incenderunt, nihil penitus de Impera-
 tore suspicati. Et Valens quidem hunc
 in modum sublatus est, numerosissima
 ac fortissima Romani Imperii parte si-
 mul amissa. Barbari verò universam
 Thraciam absque ullo deinceps metu
 pervastarunt, duce Frigigerno. Porro
 Gratianus patrum quidem suum lu-
 xit, & Romanorum calamitatem de-
 flevit. Theodosium verò cum Impera-
 ratorem renuntiasset, ad regendum
 patrum imperium misit. Hic Theodo-
 sius patriam habuit Hispaniam, quæ
 nunc Iberia appellatur: Ibero scilicet
 fluvio qui per eam fluit, priorem appel-
 lationem abolente.

18. Mortuo Theodulo Chæretapensi,
 qui Palaestina erat Episcopus, Eunomius
 Carterium in ejus locum ordinavit.
 Qui cum brevi postea ex hac luce mi-
 grasset, Joannes in ejus locum subroga-
 tus est. Cum hoc Joanne idem Euno-
 mius & Arianus atq; Euphronius, reli-
 cta Constantinopoli, in Orientem pro-
 fecti sunt, ut & Julianum ex Cilicia il-
 luc adducerent, & Theophilum In-
 dum Antiochiæ convenirent, & totius
 Orientis statum ordinarent.

19. Theodosius Imperator juxta ur-
 bem Sirmium congressus cum barbaris:
 eo enim simul atq; imperium accepit,
 utilitate publica id exigente, pro-
 fectus fuerat: victis prælio Barbaris,

exinde Constantinopolitanam urbem cum ingenti pompa ingressus est. Et Homousianus quidem Ecclesiarum curam commisit. Arianos vero & Eunomianos urbe expulit. Ex quorum numero fuit etiam Demophilus; Qui cum eiectus fuisset, ad civitatem suam Berthream se contulit. Hypatius quoque Nicæa expulsus, Cyrum Syria ex qua erat oriundus se recepit. Sed & Dorotheus Antiochiâ eiectus, in Thraciam unde originem ducebat, demigravit. Alii denique in alia dispersi sunt loca.

EX LIBRO DECIMO HISTORIAE.

DOROTHEUS quidem, uti supra dictum est, Antiochiâ est expulsus. Presbyteri vero ejusdem urbis Asterius & Crispinus, & reliquis Clerus, collecto Concilio, cui nonnulli etiam ex vicinis Episcopis interfuerunt, ad Eunomium eosque, qui cum illo erant miserunt, communionem eorum postulantes. Hi vero per litteras responderunt, non alia conditione sese illos suscepturos esse, quam si damnationis sententiam in Aetium ejusque scripta olim latam rescidissent, sed & vitæ eorum emendationem requirebant. Quibusdam enim haud puris actibus erant contaminati. At illi, tum quidem conditionem oblatam non admiserunt. Postea vero eò usque progressi sunt, ut & Eunomium & eos qui cum illo erant, in Ecclesia profcinderent, *καὶ καταλύσας* eos vocantes, plenosque desperationis ac vesaniæ, eò quòd scilicet hujusmodi conditionem ipsis ferre ausi fuissent.

2. Arium impietatis ipforum antesignanum accusat Philostorgius, quòd hujus universi Deum ex multis partibus compositum esse dixerit. Ait enim Arium asseruisse, Deum non quantum est, comprehendere posse, sed in quantum uniuscujusque vis comprehendere valet. Eundem quoque sensisse, Deum neque substantiam esse, neque hypostasim, neque aliud quidquam eorum quæ de illo dicuntur. Sed & Ariminensem synodum & Constantinopolitanam eadem asserere. Quæ unigeniti generationem omnibus ignotissimam esse definivit, ei soli qui generavit, cognitionem ejus generationis attribuens. Hæc est autem ipsa synodus quæ Aetium condemnavit.

3. Ariani similitudinem unigeniti

Α τὴν κωνσταντινέπολιν ἀνεισι. καὶ τοῖς μὲν τοῖς ὁμοόμοσιον Φρονησῖ, τῷ ἐκκλησιῶν ἐπιπέσει τὴν Ἰπμέλειαν. ἀρειανὸς δὲ καὶ εὐνομιαν ἀπελαύνει τῆς πόλεως, ὡν εἰς ἡν καὶ ὁ δὲ φιλοφίλων ἀπελαθεῖς δὲ, τὴν ἑαυτοῦ πόλιν καταλαμβάνει τὴν βέρροϊαν καὶ ὑπατίου τῆς νικαίας διποδιωχθεῖς, πρὸς τὴν ἡμιτομένω κέρει τὴν ἐν σειρά παραγίνεσθαι. ἀλλὰ καὶ δωροθεῖ τῆς ἀντιοχίας ἀπελαθεῖ τὴν βεράκιω, ὅθεν ἐγεγονόσ, κατέλαβεν. καὶ ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθεν διεσπάρησαν.

EK ΤΗΣ ΔΕΚΑΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

1. ΟΤΙ δωροθεῖ μὴν ὡς ἐρήθη τῆς ἀντιοχίας ἠλάθη. ④ ἢ ταύτης πρὸς βύτερον ἀσέει καὶ κελσῶν, καὶ τὸ ἀλλοπλήρωμα σινεδριάσαντες, συμπροσέβησαν αὐτοῖς καὶ τιμῶν τῶν περὶ πόλεων ἐπιστάτων, πέμπουσι πρὸς εὐδὸ ἀμφιτόν ἐννομιαν τὴν κοινονίαν αὐτῶν ἐπιζητήτες. ④ ἢ ἀντιπισέλλεσι, μὴ ἄλλως αὐτοῖς καταδέξασθαι εἰ μὴ τὴν ἐπ' ἀεῖω καὶ τοῖς αὐτοῖς συλλεγεμασι καταχερθῶν διποψήφισσῶν ἐπιδὲ καὶ διακάταρσιν ἀπήτην τὴν βίαν. σινεδύροισι καὶ τισιν ἐκαταροῖς διαλήμασιν. ④ ἢ τότε μὲν τὴν πρὸς κλησὶν ἐπαρῶσαν χρόνω δ' ὑστερον, καὶ εἰς τὸ κακίον ἐπ' ἐκκλησίας, τὸν τε εὐνόμιον καὶ εὐδὸ σὺν αὐτῷ πρὸς ἐκκλησίαν, μελεωρολογίας αὐτοῖς κατέβησαν, καὶ πλήρεις ἀπονοίας καὶ σκαϊότητος, ἀντ' ὧν αὐτοῖς τοιαῦτα πρὸς τένειν ἐγνωσαν.

2. Οὗ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν τῆς ἀσέειας ἀρειον ὁ συγγραφοῦς διαβάλλει, ὡς πωλομειδῆ καὶ πολυσύνθετον λέγοντα τὸν θεὸν τῶν ὁμοίων. ἔγωγε ὅσον ἐστὶν ὁ θεὸς καταλαμβάνει κινεῖσθαι, ἀλλ' ὅσον ἢ ἐκάστω δυνάμει πρὸς κατέληψιν ἐρῶσαι καὶ μὴτε ἢ ἕσταν αὐτῶν εἶναι δογματίζων, μὴ τε ὑπόστασιν, μὴτε ἄλλο μὴδ' ἂν ὀνομάζεσθαι καὶ τὴν ἐν ἀρεμῶν ἢ σύνδοσιν, καὶ τὴν ἐν κωνσταντινέπολιν, τὰ αὐτῶν δοξάζων, ἢ πρὸς τὴν τῆς μονογενεῖς γενέσεως ἀγνωσῶσιν πᾶσιν ἀπέφηνε, τῷ γνησίων μόνων τὴν γνώσιν αὐτοῖς πρὸς ἐκκλήσιν αὐτῶν δ' ἡ κατὰ δικασαμένη καὶ τὸν ἀείον.

3. ΟΤΙ οἱ ἐξ ἄλλων τὴν πρὸς τὸν πατέρα

reliqua corporis membra plena decoris ac venustatis describit. Sermones quoque qui ex ejus ore profuebant, margaritis comparat: Quamvis paulò post balbum illum fuisse vel invitus fateatur. Nec illum pudet, balbutiem ad summam gratiam atque elegantiam extollere. Ad hæc vitiliginem quæ faciem ejus quasi notis quibusdam ac vibicibus distinxerat, ornamentum quoddam corpori attulisse asserit. Porro et si libros ejus omnes divinis offerat laudibus, Epistolas tamen reliquis ejusdem operibus multum præstare affirmat.

7. Mortua Placidia conjugæ, Theodosius Imperator uxorem duxit Galiam, sororem quidem Valentiniani Junioris, filiam verò Magni Valentiniani & Justinæ Augustæ. Porro hæc Justina Arianam hæresin sequebatur. Ex Galia Theodosius filiam suscepit, nomine Placidiam.

8. Theodosius apud Thessalonicam copiis suis cum Valentiniano conjunctis, contra Maximum tyrannum profectus est. Maximus enim cum Græciani Imperium occupasset, Valentiniani quoque ditionem sibi adjungere conabatur. Mittunt igitur Imperatores contra Tyrannum, Magistros militum Timasium & Richomerem; Promotum item & Arbogastem. Qui cum ex improvviso supervenissent, cum repente ex folio deturbant, & Imperii insignibus exuunt, ac privato habitu indutum Imperatoribus obtulerunt. Tunc Maximus capite truncatus est, cum per annos quinque Tyrannidem exercuisset.

9. Post victoriam de Maximo relatam, & post adventum Theodosii in urbem Romam, cum Imperator illinc digressurus esset, sidus quoddam novum atque inusitatum in cælo visum est: quod quidem maximas calamitates orbi terrarum nuntiabat. Apparuit verò primum media nocte, juxta luciferum, in ipso circulo qui Zodiacus dicitur. Magnum porro erat ac splendidum id sidus, nec multo inferius lucifero. Postea verò concursus astrorum undique ad illud factus est: instar apum examinis quæ circa regem suum in orbem denfantur. Exinde veluti mutua collisione cogente, omnium astrorum lux in unam flammam commixta effulfit, & ancipitis gladii, magni ac terribilis figuram expressit. Et ex aliis quidem sideribus quæ in illud

Α τὸ Ἰχθύμα καὶ τὰ μέρη εἰς τὸ ἐν περὶ ἑσπερίων τοῖς λόγοις ἐξωραϊζέει. καὶ ἐστὶν ἐκ τῶν ἑσπερίων λόγος, μαργαρίτων ἰσοκρίτους. καὶ περὶ παρρησιῶν, τσαυτῶν αὐτῶν τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν θέλον σιωπολογεῖ. ἐστὶν τὴν τσαυτῶν ἀπαιχνοὺς εἰς πολλὰ ἀποσεμνῶν γλαφυροῦσθα. ἀλλὰ καὶ ἐστὶν ἀλφειὸς οἰτο παρρησιῶν αὐτῶν καλεμάσζον τε καὶ κατέσειον, καὶ μονεμποιεῖν τῶ σώματι διαλέειν. ἐστὶν ἰχθύμα αὐτῶν πάντας ἀποστειλάζων, διαφέρει τῶν ἄλλων ἐπὶ μάλλον λέγει τὰς ἐπιστολάς.

7. Οὐ πλακιδίας ἀποβίωσης, ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ ταύτης ἀνῆγε γάλλαν ἀγέλαι γυναικά, ἀδελφῶν μὴν τῶ νεωτέρου ἐαλεινῶν. τῶ βασιλείως, θυγατέρα ἢ τῶ μεγάλα. καὶ αὐτῶν ἰεστὴ ἐγένετο. αὐτῶν δὲ τὰ δόξαι ἐστὶν γη. ἐξ αὐτῆς δὲ τῶ θεοδοσίῳ, καὶ ἢ θυγατέρα πλακιδία τίκεται.

8. Ὅτι θεοδόσιος καὶ θεσσαλονικῶν τῶ ἐαλεινῶν ἀποστειλάζων, ἐστὶν ἀλφειὸς καὶ μαξίμος τῶ τυράννου. καὶ γὰρ ὁ τυράννος τῶ γλαφυροῦσθα κατέσειον ἀποβίωσης, διανοεῖτο παρρησιῶν καὶ τὴν ἐαλεινῶν. ἐκπέμπουσι ἢ βασιλεῖς καὶ αὐτῶν τιμάσιον, καὶ ρυγμῶν. καὶ παρρησιῶν, καὶ ἀποβίωσης, ἐστὶν ἐαλεινῶν. ἐστὶν ἀλφειὸς αὐτῶν ἀποβίωσης, καὶ τῶ τῆς βασιλείας ἀποβίωσης ἀποβίωσης, καὶ τοῖς βασιλεῖσι καὶ ἰδιώτησι παρρησιῶν. καὶ αὐτῶν μαξίμος τῶ κεφαλῆς ἀποβίωσης, τυραννίδας πᾶσι τὰ σύμπαντα ἔστη.

9. Οὐ μὲν τὴν καὶ μαξίμος νίκη, καὶ τῶ ἐπὶ ῥώμην ἐπάνοδον, ἐξελάνθη αὐτῆς μελλοῦσθα τῶ βασιλείως, ἀσπὴ κατὰ τὸν ἐρατοῦ ἀποβίωσης ἀποβίωσης καὶ ἀπῆσθα. μεγάλα δὲ ἀποβίωσης καὶ ἀποβίωσης τῶ οἰκισμένη γηροῦσθα. ἐστὶν ἀποβίωσης. ἐξελάνθη δὲ πᾶσιον κατὰ μελλοῦσθα νύκτας πλησίον τῶ ἐωσφόρος, καὶ αὐτῶν δὴ τὸν κατέσειον ζωδιακῶν κύκλου. μέγας δὲ καὶ ἐκπέσειον ταῖς μαρμαρυγαῖς. ἐστὶν ἀποβίωσης τῶ ἐωσφόρος λειπόμην. ἐστὶν ἀποβίωσης πανταχόθεν ἀσπῶν ἐπὶ αὐτῶν ἀποβίωσης ἐγένετο. εἰκάσαι ἀποβίωσης μελλοῦσθα τὸν ἡγέμνον ζωδιακῶν, τὸ θίαμα. καὶ αὐτῶν οἰονεῖ τῶ ἀποβίωσης ἀποβίωσης βίασπῶν τὸ τῶ ἀποβίωσης ἀποβίωσης εἰς μίαν τινὰ σύγκρασθα ἀνελάμπε φλόγα.

καὶ μαχάρας ἀντικρυς ἀμφήκας μετέωλκας καὶ φοβεράς ἀπέβλεσαν εἶδος, πληκτικῆς ἐξωλαζομένης. Ἰὼν μὲν ἄλλων ἀπάντων ἀσέρων εἰς τὸ μετὰ πεσόντων, τῆσδε ἑνὸς ἧ καὶ μόνου τῆσδε πρώτου θεωρηθέντος, ἐν τῆσδε ῥίχης πνὸς ἠλαίς τῶ παντὶ γήματι ὑποφανομένης, ἧ οἷε τὸ πᾶν τῆσδε ἀσέρον ἧ δὲ πικρῆσδε σέλας· ὡς ἀνέκλυχεν ἰνὸς θρυαλλίδος τῆσδε φλοῶσδε, ὡς ὕψος ἐξαρομένης· τὸ μὲν φανέν· ἔτω ἧσδε ἀσέρον παρεῖχεν ἠὲν θεαν. ἧ κινήσεισδε ἧσδε πᾶσι παρήλαπεν ἀσέρον δρόμον· τὴν γὰρ ἀρχὴν ἧσδε εἶρησδε Φανίωσδε, καὶ τῆσδε κινήσεισδε ποισάμενος, σιτανίεσδε μὲν τῶσδε πρώτῳ τῶσδε φόρῳ, καὶ συκαίεσδε ἧσδε ἐπὶ τῶσδε καὶ ὀλίγον διεσδε ἀμύρος, ἧσδε πᾶσι ἀρκίεσδε ἀνήσδε, ὡς ἧσδε ἀρκίεσδε πρὸς δὲ τῆσδε φλοῶσδε εἶπεν, τὴν ἰδίαν πορείαν ποισέμενος· τὴν μὲν τῆσδε κοινῶσδε ἀσέρον τὴν ἰδίαν εἶχε ἧσδε ἄλλοισδε καθ' ἧσδε ἀγνοίεσδε πορευόμενος. ἧσδε πᾶσι σαράκον τῆσδε ἡμέρας τῆσδε ἰδίας ἀπὸσδε πορείας ἐπιελεμένης, εἰς μέσῳ τῶσδε μετέωλκῳ ἀρκίον ἐνέβαλε, καὶ τῶσδε μεσαίωσδε ἀνίησδε τὰ τελευτάια φανείσδε, ἀπὸσδε τῶσδε ἀπὸσδε ἧσδε ταῦτα ἧσδε μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἧσδε ἀσέρον ἀσέρον ἐξίφοσδε ἧσδε τῶσδε δῆσδε ἀσέρον.

10. Οὐκ ἔσδε πορφυρίεσδε φησὶ καὶ ἧσδε ὁσδε συγγραφοῦσδε ἧσδε χριστιανῶσδε ἀγῶνας κατὰσδε τῶσδε.

11. Οὐ καθ' ἧσδε χρόνῳσδε ὁσδε μαχάροσδε φόροσδε ἀσέρον ἐφανῆσδε, καὶ σῶμασδε ἀνθρώπων ὡσδε φθῆσδε δύο· ἧσδε μὲν ἐν τῆσδε σειράσδε, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν εἰς μέεσδεσδε ἐκείνων· θάτερον ἧσδε ἐν αἰὲσδεσδε πῆσδε, εἰς ἀπὸσδε βραχυτήσδε κατὰσδε ἧσδε. ὁ μὲν ἐν σῶροσδε πείλασδε πῆσδε ἧσδε μέεσδεσδεσδε καὶ σσιταμὴν ἧσδε φερεσδε ἧσδε κηνη, καίτοι τῶσδε ποδῶσδε ἀπὸσδε πρὸσδε τὸ ἄλλο τῶσδε σῶμασδε μὴ σιμομολογῆσδε τῶσδε ὕψοσδε ἀλλ' εἰσδεσδεσδε πρὸσδε τὸ βλαισὸν ὑποκαμπίομένησδε ἀντῶνιοσδε ἧσδε ἀνθρώπων τῶσδε ὄνομασδε ὡσδε αἰὲσδεσδε πῆσδε κατὰσδε βραχυτέσδε, ὡσδε μὴ δ' ἀχαρείσδεσδε τῶσδε ἐν τοῖσδε κλαίεσδεσδε πῆσδε δῆσδεσδε ἐκμῆσδεσδεσδε, καὶ συνασδεσδεσδε ἐν αὐτῶσδε πρὸσδε ἐρεσδε ἐκείνεσδεσδε τῶσδε ἧσδε ἀσέρον ὡσδεσδεσδε, ὡσδε ἧσδε φρονησδεσδε ἐν τῶσδε ἀνθρώπων, ἧσδε ἐν τῶσδε βραχυτήσδε κατὰσδε λαπτομένησδε. καὶ γὰρ καὶ τὸ φθῆσδε μασδε ἀμῶσδεσδε ἧσδε, καὶ ἧσδε ἧσδε πᾶσι εἶχον ὡσδεσδε τὴν γλυναιότησδε. ἐκάτεροσδε ἧσδε τῶσδε εἶρημένῳσδε τοῖσδε σδε συγγραφέωσδε χρόνοισδε ἐν κημῶσδεσδεσδε καὶ ἐθῶσδεσδε μῆσδεσδε τὸν βίον· ὁ μὲν γὰρ μέγιστοσδεσδε εἶκοσι πέντεσδε διεξίωσδε ἧσδε ἀπεβίωσδε.

Astrum conflata erant, lux emicans, ensis speciem præferebat. Unus verò ille qui primus apparuerat, instar scapuli supradictæ figuræ videbatur, aut instar radicis cujusdam quæ universam apparentis astri lucem ex se gignebat; flammâ, velut ex ellychnio cujusdam lucernæ, sursum provolante. Et astrum quidem quod tunc apparuit, adeò novum atq; admirabile spectaculum præbuit. Motus verò à reliquo stellarum cursu longe diversus fuit. Nam cum inde unde diximus, apparere ac moveri cœpisset, initio quidem oriebatur & occidebat unâ cum Lucifero, postea verò paulatim recedens, ac Septentrionem ascendebat, sensim ac lente progrediens, & oblique tanquam ad lævam; respectu quidem intuentium, proprium cursum instituens: communem verò circuitionem eandem habuit quam reliquæ stellæ juxtâ quas ambulabat. Cæterum cum proprium cursum quadraginta dierum spatio complevisset, in mediam majorem urfam se conjecit: & in ipso ejus meditullio postremum visum, ibidem extinctum est. Neq; verò hoc solum, sed multa quoque alia admiranda de hoc sidere gladii speciem referente scribit Philostorgius.

10. Ait Philostorgius, se quoque contra Porphyrium scripsisse pro Christianis.

11. Eodem tempore quo sidus illud ensiferum apparuit, visa sunt etiam duo corpora humana: alterum quidem in Syria, humanæ staturæ proceritatem multum excedens: alterum verò in Ægypto, incredibilis brevitatis. Syrus quidem staturâ erat quinque cubitorum altitudinis, adjecto insuper palmo: quamvis pedes reliquæ totius corporis proceritati minime responderent. Sed introsum retorti variique essent. Nomen huic erat Antonio. Ægyptius verò in tantam contractus erat brevitatem, ut inclusas in caveis perdices non invenisset imitaretur, utque perdices cum illo ad rixam usque colluderent. Quod verò admirabilius est, inerat ei prudentia, brevitatem corporis nullatenus imminuta. Nam neque voce erat rudi, & sermones vim intelligendi quâ præstabat, satis declarabant. Uterque porro eorum hominum vixit temporibus Philostorgii, nec ita citò ex hac luce migravit. Nam procerus quidem ille, post annum ætatis quintum ac vicesimum abiit è vita.

Minimus alter, ab hoc vitæ spatio non multum abfuit. Multa quoque alia prodigia hoc loco refert Philostorgius, quæ vel iisdem temporibus quibus supra memorata prodigia, vel Superiori memoria acciderant.

12. Jejunium quarta & sexta feriaz, non in sola carniū abstinentia positū esse ait Philostorgius: sed canonibus definitum esse, ne quidquam omnino cibi ad vesperam usque sumatur. Nam de Eudoxio quodam ejusdem hæresis sectatore, qui gradu quidem Presbyter erat, orbatus autem genitalibus, ita scribit. Adeo autem jejunandi studiosus fuit, ut toto vitæ tempore non modo eos dies qui ex præcepto memoriam Passionibus Dominicæ servant.....

De sunt quatuor folia.

EX LIBRO UNDECIMO HISTORIÆ deest initium.

urfs ac leonibus uteretur. Annum ætatis agens vicelimum, vita simul atque imperio & ferarum venationibus privatus est. Porro iracundiæ erat immodicæ. Idque præcipue causam ei mortis præbuit. Nam cum aliquando in palatio cum Arbogaste colloqueretur, verbisque illius ad iram excitatus esset, adversus Magistrum militum gladium stringere aggressus est. Prohibitus vero: nam satelles ejus gladium extrahere conatus fuerat, eum represit: tum quidem Arbogastē ab ea suspicione removere verbis conatus est. Verum ille ex verbis principis consilium ipsius certius deprehendit, in apertam lucem prolatum. Interroganti enim, quanam fuisset tanti impetus causâ, respondit Valentinianus, manus sibi metipsum illaturum se esse, propterea quod Imperator cum esset, nihil eorum quæ volebat, agere sineretur. Arbogastes vero, tum quidem nihil amplius curiose percontatus est. Postea vero Vicennæ in Gallia, cum eum pransum, & meridiano tempore in deserto quodâ palatii loco cum quibusdam scurris labra in fluvium mergentem vidisset, satellites quosdam in eum misit. Qui manuum vi ac mentis feritate miserum strangularunt, cum nullus ex ministris Imperatoris adefset. Eo enim tempore universi ad prandium perrexerant. Cæterum, ne quis illi co cedis auctores requireret, hi qui

Α ὁ δ' ἐλάχιστος, ὅσον ὀλίγω καὶ τέττονι ἔπιμα-
νιστοῦ πολλά ἢ ἑτέρα τέρατα, τὰ ἰδιωτικῶν
ρηθμῶσι ὁμόχρηνα, τὰ ἢ καὶ παρεγγρημ-
να, ταῖς ἰσοερίαις αὐτῶν καταγράψουσιν.

12. Ὅπτι τετράδ' ἢ ἑξασκιδίης τιμω-
σεῖαν, ὁ φιλοσόργος φησὶν ὅτι ἐν μὲν τῷ
κρεῖον δόποχῇ ἀπειροειδέως, ἀλλὰ καὶ τοῦ μὲν
τροφῆς ὁλως ἀπίεας μέχρι τ' ἰσσεύας, καὶ
νίσεως λέγει γὰρ περὶ τινος διδοξίης, σωματι-
σιώτα μὴν, προσεβύλετο τὴν τάξιν, ἐν δὲ τῷ
νεῖ τῷ δὲ ὦν ἠδιαδοχῇ τῶν γῆρας, τοιαύτην
σδιλικὸς ἴεσσει ἴω, ὡς ἔπαρ ὅλον μὲν ἔχει
νον, μὴ μόνον τὰς κτ' διατάξιν τῶν μνημῶν
κυριακῶν πάσης φερέσας,.....

Λείπη τέτταρα φύλλα.

EK THΣ ENΔEKA THΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ἀρκτῶν καὶ λεόντων χερσῶν αὐτῶν τῶν
τῶν δόχῆς, καὶ τῶν ἐπι τοῖς θηρίοις ἀδελῶν, ἐπι-
σον δὲ τῶν γῆρας διανύσσει τὸν ἀπεφθάρ-
τω ἢ τὸν θυμὸν ἀκράτωρ, ὁ καὶ μάλα τὸ
τῶν αὐτῶν ἐξεδιδοῦεν. διαλεγόμενον γὰρ
πῶς κατὰ τὸ παλάτιον τῶν ἀρβαστῶν, ἐπέσει
αὐτὸν ὁ λόγιος πρὸς ὀργὴν ἀνέσσει, ἐπιφθῶ-
ν ὤρμησε κατὰ τὸν ἄρβαστῶν καλιπυρί-
ου, ὁ γὰρ δορυφορὸς ἐπέχει ἐπὶ τῷ ἐπιφθῶ-
ν ἐπέβαλλετ, κατὰ τὸ παρὸν λόγιος μὲν ἐπα-
ρεῖτο τὸ ὑπόνοιαν τὸν ἀρβαστῶν ἀπαγοῦν, ὁ
ἢ διὰ τῶν λόγων τῶν ὑπόνοιαν αὐτῶν μάλα
ἀρεν εἰς ἀκρίβειαν μεδίσαν μὲν γῆρας, καὶ
γὰρ ἐπὶ τῶν ἀντὶ τὸ σαύτης ὀρμῆς τὴν αὐτῶν
ἐαυτὸν διαχρήσασθαι ἐαλενιμανὸς ὑπερμνη-
στο, διότι βασιλεύων, ἐδ' ἐν ὧν ἂν βέλαισθε πᾶσι
D ται. ὁ δὲ ἀρβαστῶν ἐδ' ἐν πλεον τότε παλι-
παραμονήσας, ὑπερῶν ἐν βιέννητις γαλιίας
ἠελεσηκότα τὸν βασιλεῖα, καὶ μεσοσῆς ἡμέρας
κατὰ τὰ ἔρημα τῶν βασιλείων, ἐπὶ τὸν πό-
μον τῆ χεῖλ' οἷς ἐματῶσπεδῶν καλιπυ-
μῶν θεασάμενος, πέμπει πᾶσι καὶ αὐτῶν
ἴσα πᾶσι ὦν. ὁ δὲ τὸν δέλαιον χερσῶν ἰσθῆ
γνώμης δόποπνίγασιν ἀγριότησιν, ἐδ' ἐν
ἴσπερ μὲν τῶ βασιλεῖ τινος παρῶν
ὁ γὰρ καμῆς ἀυσεῖν δῆριαν μετεπέμπετο
ἢ μὲν τοῖ γε τῶν δόποπνίξαντες, ἢ αὐτῶν

ὁ πατριάρχης πρὸς ζήτησιν ἵνα χωρήσωσι τῶν
ἐργασαμένων, τὸ ἡμίθειον αὐτῶν τῶν ἀρχι-
ερέων τρεῖς ἄλλοις ἀναρῶσιν, ὡς δὲ
αὐτῶν γε τῆ ὀικεία γνώμη ἀπαγορεύει.

2. Οὐ μὲν ἀργάστως τὸν ἑαλενλιανὸν ἀνελεῖν,
ἐπεὶ τὸ γὰρ αὐτὸν βασιλεὺς ἀπεκάλυσε,
βαρβαρὸν γὰρ αὐτὸν ὀφυσάμενον· ἀγέ-
μιον πνα, μάχιρον τὴν ἀξίαν, ἑλλωα ἢ τὸ
σέας, βασιλεὺς ῥωμαίων καὶ δις ἡσὶ μαθῶν
ἢ ταῦτα Θεοδοσίῳ· θάλασσον τῶν παίδων
ἀγορίω τὸν βασιλεὺς πατριάρχῃ σέφανον· ἐν
ὄλω ἢ τῶ γὰρ τῶν τὸν πόλεμον αὐ-
τὸς ὄξαρῆς ἢ ἢρ· κὲ ὑποφάνοι· ἐκτρα-
τῶν κὲ τῶν τυραννῶν καὶ ταῖς ἀλπεισιν πρὸς
βαλῶν, ἐνεγάτησεν αὐτῶν πρὸς Θεοδοσίῳ. συμ-
πλακῆσθαι ἢ τῶν τυραννῶν κὲ τὸν πόσαμόν· ὑψυ-
χρῆν ὑδρε ἀπὸ τῶν ἐπινομιαν ποιῆν· καὶ
μάχης καρτερῆς γηρομένης, καὶ πολλῶν ἐ-
κατέρωθεν ἀπολλυμένων, ὅμως ἡ νίκη τὸν τυ-
ραννον μυσσάφῃσα, τὴν ἐνομον βασιλείαν
συνδικεῶσθαι συλλαμβάνει· τοῖνον ὁ τυραν-
νον, καὶ τὴν κεφαλῆς ἀποτέμεν· ὁ μὲν τοὶ ἀρ-
εαγῆστως ἀπογνῶς, ἢ πῆπῃσων ἀναυρεῖ ἐαυτὸν
τῶν ξίφῃ. μὲν ἢ ταῦτα πατριάρχῃσιν ὁ βασι-
λεὺς ἐν μεδιολάνῳ μέσῃ πῆπῃ τὸν ἐαυτῶν
παῖδα ὀνώσειον, καὶ τὴν ἐσπῆραν ἐγχαίρει
πάσαν. μὲν ἢ τὴν κὲ τῶν τυραννῶν νίκῃ, τῆ τῶ
ὑδρε νόσῳ κρατήσῃς, τελευτῶν τὸν βίον. βα-
σιλευσας δέκα καὶ ἐξ ἔτη. ἐν ὄλοις δὲ βασι-
λευσας ὑψηλῶς ἢ βίος καλῶν ἔσας τέρμο-
νας· ἐπὶ τε γὰρ νίκῃσιν λαμπραῖς, καὶ μοναρ-
χῆσας ῥωμαίων καὶ δυοῶν βασιλείων πατέρα
ἐαυτὸν ἐπέδων, καὶ τῶν τοῖς ἀσασίαςον πα-
πέμφας τὴν βασιλείαν, καὶ πῆ τὴν ἐαυτῶν
κλίνης ἐυδαμονέσῃσιν πατριάρχῃ τὸν βίον, ἢ
θερμῶ μοι δοκῶ κὲ τῶν εἰδῶλων ζῆλε ἢ το
γέρας ἐξενεγκῶν. ταῦτα λέγων ὁ δυοσεθῆς
πατριάρχῃσιν ἐσσεῖσας τῶν Θεοδοσίῳ, ὀκαίχυνε·
κωμῶδῆν αὐτὸν ἐπὶ ἀκρῆσιν βίον κὲ τρυφῆς
ἀμετρίῃ, δὲ ἢν αὐτὸν ἀλῶναι γράφῃ καὶ τῶν
ὑδρε νοσήματι.

3. Οὐ μὲν ἀκαδίῳ μὲν ἰπ' ἀνατολῆς ῥεφίν·
πατριάρχῃσιν κὲ ἢ τὴν δύσιν τῶν ὀνωρίῳ.
τὴν αὐτὴν ὀσελίχων τῶν διέσωζεν. ἐκάτε-
ρον γὰρ αὐτῶν, ἐκατέρω τῶν Θεοδοσίῳ παίδων
τὸ τὴν βασιλείας γῆμα καὶ τὸ ὄνομα νέμειν

A eum strangulaverant, sudarium ipsius,
instar laquei, collo ejus circumligan-
tes, eum suspenderunt, ut sua sponte
gulam sibi ipse fregisse videretur.

2. Occiso Valentiniano Arbogastes,
cum genus ab Imperio ipsum exclude-
ret: Patre enim barbaro natus erat: Eu-
genium quendam, dignitate quidem
magistrum, religione autem paganum,
Imperatorem renuntiavit. Quibus
compertis Theodosius, alteri quidem
ex filiis Honorio Imperatoriam coro-
nam imposuit. Ipse vero ea quae ad bel-
lum erant necessaria, tota hyeme praeparavit. Appetente autem Vere, adver-
sus tyrannum expeditionem suscepit.
Cumque ad Alpes venisset, eas prodi-
tione occupavit: Et congressus cum ty-
ranno juxta fluvium qui Frigidus co-
gnominatur, acri praelio commisso, &
quamplurimis utrinque caesis, tandem
victoria tyrannum averlata, legitimum
Imperatorem coronavit. Captus igitur
tyrannus & capite truncatus est. Arbo-
gastes vero omni spe abjecta, gladio
suo incumbens, mortem sibi concivit.
Posthaec Imperator Mediolanum in-
gressus, Honorium filium suum evoca-
vit, eique totius Occidentis Imperium
tradidit. Post relatum autem de tyran-
no victoriam, Theodosius aquae inter-
cutis morbo correptus vitam finivit,
cum regnasset annis sexdecim. Porro
quamdiu imperavit, ad summum hu-
mane felicitatis pervenit fastigium.
Nam & ob victorias illustris, & totius
Imperii Romani Monarchiam obti-
nens, & duorum Imperatorum se se vi-
dens patrem, & Imperium illis firmum
ac seditionis expers relinquens, in suo
denique lecto felicissima morte subla-
tus est; zeli sui quo adversus simula-
chorum cultum exarsit, hanc mercede-
dem, ut mihi quidem videtur, referens.
D Haec cum de Theodosio dicat impius
Philostorgius ipsum tamen non pudet,
ob intemperantiae vitam & ob immodi-
cas delicias eundem traducere: eaque
ex causa morbum aquae intercutis con-
traxisse illum dicit.

3. In Orientis quidem partibus Ru-
finus apud Arcadium summam potesta-
tem obtinebat: In Occidente autem
Stilicho apud Honorium eundem obti-
nebat locum. Uterque enim istorum, im-
perii nomen ac specie penes utrumque
filiorum Theodosii remanere facile pal-
sus, robur Imperii penes se retinuit: Al-

ter sub Magistri militum, alter sub Praefecti appellatione Imperatori suo imperans. Neuter porro illorum eo loco quem apud principes suos obtinebat, contentus fuit. Nam Rufinus quidem etiam Imperatorium nomen ad se ipsum trahere omni arte studebat. Stilichovero filio suo Eucherio imperium vindicare nitetur. Sed Rufinum milites qui una cum Theodosio ad bellum adversus tyrannum profecti erant, Roma reversi, in loco qui Tribunal dicitur, ad ipsos Imperatoris pedes gladiis contrucidarunt: tum quod ipsis id mandatum fuerat à Stilichone: tum quod derideri se à Rufino deprehenderant. Ceterum eo ipso die interfectus est, quo ii qui delectum militum agebant, quo Astrologi illū purpurā tantum non induerant. Porro Rufinus procero corpore, & virilis animi fuit, ut scribit Philostorgius. Solertiā verò ejus, tū oculorū motus, tū linguæ facundia declarabat. Contra verò Arcadius, brevis statura, & habitu corporis tenuis, & virib' infirm', & colore niger fuit. Mentis quoque infirmitas, tum ex ejus sermonibus, tum ex conniventibus oculis apparebat, qui dormientium more clausi, ægre admodum aperiebantur. Quæ quidem res Rufinum deceperunt: quasi exercitus primo statim aspectu, ipsum quidem Imperatorem libentissimè creaturus, Arcadium verò abjecturus esset. Porro milites cum Rufino caput amputasset, lapidem ori ejus immiserunt: hastæque infixum circumferentes, quaquaversum discurrere cœperunt. Dexteram quoque ejusdem præcisam gestantes, per singulas officinas urbis circumtulērunt, hæc addentes, Date stipem infatigabili. Magnamque auri vim hujusmodi postulatione collegerunt. Hic enim qui caput illud videbant, tanquam ob jucundum ipsis spectaculum libenti animo aurum largiebantur. Ac Rufini quidem ambitio & imperandi cupiditas hunc exitum sortita est. Stilichonem quoque ob insidias Honorio struētas, ut Philostorgius ait, exercit' acceptā ab Imperatore tessera, unā cum conjurationis locis interfecit.

4. Post eadem Rufini Eutropius Eunuchus, servili genere ortus, cum in palatium irrepisset, & ad dignitatem Præpositi evectus esset, præfenti tamen fortuna minime contentus fuit. Sed quoniā genitiliū abscessio eū ab imperio submovebat, perfluasit Imperatori, ut

Αε παλαιόμυθον, τὸ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἰστορίαν καὶ γλώσσης εἶχεν, ἐν ὑπαρχαίᾳ περὶ γοεῖα βασιλεύων τῆ βασιλεύσῃ. ἔπειτα ἐπὶ αὐτῶν οἷς ὑπέχετο τῷ βασιλεῖ νομα εἰς αὐτὸν μετέλκινε τέκνα ζεν' ὅσα ἔχοντο. ἢ τὰ αὐτῶν παιδὶ δι' ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς βασιλείας ἀφαιρούμενος. ἀλλὰ τὸν μὲν ἐξέφινον ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν κομιδὴ εἰς στρατὸν, οἱ τὴν Θεοδοσίω καὶ τῷ τερσίαντι σιωπῶντες ἐλάσαντο, ἐν τῷ λεγόμενῳ τριβενάλιῳ, πρὸς αὐτοῖς τοῖς βασιλεῦσι ποσὶ, τῆς μαχαίρας κατέκοψαντο τὸν μὲν ἐχόντες ἐπιτολὰς παρὰ Σελίχωνος ἔξεργασατο. τὸ δὲ καὶ διότι μνηστῆρον αὐτοῖς ἐπεφύρατο καὶ κατ' ἐκείνῳ ἀπερίγραπτον ἡμέραν τῆ ζωῆς, καθ' ἡμέραν ἐστράτευον μετὰ τὸν ἀλεργίδα αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀλασθῆς ἀμύνης δὲ, φησὶ, ὁ ἐξέφινον ἡμῶν καὶ ἀφαιρούμενος καὶ τὴν σύνεσιν αὐτῶν ὁφθαλμῶν κινήσας ἐδήλην, καὶ τῶν λόγων ἡτοιμασθέντα ἢ δὲ κατὰ τὸν βραχὺς τῶν μεγάλων, καὶ κατὰ τὴν ἔξιν, καὶ ἀδρανῆς τὴν ἰσχῶν, καὶ τὸ χροῖμα μέλας καὶ τὴν τῆς ἡλικίας ἡλικίας ἐτελοῦσι δὲ τὸν ἰσχυρὸν, καὶ τῶν ὁφθαλμῶν φησὶ, ὑπὸ τῶν τε καὶ δυσαναφροσῶν αὐτοῖς ἀφαιρούμενα κατέκοψαν. ἀπὸ τῶν ἐξέφινον ἡμῶν πάντα, ὡς ἐξ αὐτῆς μόνης τῆς ὑψέως ἰστῶντος αὐτὸν μὴ αἰρήσει) χαίρων βασιλεῖα, διπλοσκόπασεν) ἢ τὸν δὲ κατὰ τὸν τὴν μὲν τοῦ κεφαλῆν ἐξέφινον τεμόντες, τῶν σωματῶν ἰσχυρῶν ἐξέφινον ἐπὶ καμάκῃ δὲ ἀναρήσαντες, πᾶσι ταχὺ ἀφαιρούμενος καὶ τὴν δεξιάν ὡς αὐτῶν τεμόντες, ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις τῆς πόλεως ἀφαιρούμενος, ὅτε τὰ ἀπλήσω, λέγοντες καὶ πᾶσι χρυσίον ἡ αἰτήσις ἡρανίσαι, ὅτι γὰρ ἔπειτα κατὰ τὸν μὲν θεάματι πρὸς τὸ χρυσίον αἰσθητῶν ἀνιδίδουσαν. ἀλλ' ὁ μὲν ἐξέφινον τῆ βασιλείας ἐξέφινον εἰς τὸ ἀφαιρούμενος καὶ τὸν σῶμα ἡμῶν, ὡς ἐστὶ λέγει, ἔπειτα ἡμῶν καὶ τῶν σῶμα ἡμῶν, αὐτὸν τε καὶ ἐδουλοῦσαν αὐτῶν ὅτ' ὁ σῶμα ἡμῶν βασιλείας δεξιάν ἡμῶν στρατὸν διπλοσκόπασεν.

4. Ὅτι ἀπὸ τῶν φησὶ μὲν ἐξέφινον, ἐν δὲ τῶν ἀπλήσω) εἰς τὰ βασιλεία παρὰ τῶν καὶ τὴν τῶν πρᾶσι τῶν τιμῶν ἀναεῖς τοῖς παρᾶ τῶν οὐκ ἠγάπησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν αὐτὸν ἡμῶν τῶν ἀλεργίδος ἀπεσέρχεται, περὶ βασιλείας

σιλέα, παύειν τε αυτον, & υπατον αναγα-
 ρειν. & λυλοιπον παληρ ο ευνοχος βασιλειως,
 ο μηδ ε τ τυχοντα παιδα φθνα διναμυθ.

5. Ολιφισιν ευρεπιος παρσα ηη καυσα-
 ρειω την ρεφινε διαδεξαμενω δερχλω, ευνο-
 μιον εκ των δακορρηων εψητυανα μελαση-
 σαι, υπο των εκει μονασιων τηρησόμενον. βα-
 σκαίων γδ αυτω τε κλέεε, εδ ε τον νεκρον αυτω
 ταφης τυχεν της μητρε διδασκαλε συνεχω-
 ρε, καιτοι πολλα πολλων δεησειων. αλλα
 και τας βιβλεε αυτω δημοσιουε γραμμασι
 αφαιρειωδ διεξαλαο.

6. Οτι φησιν δεκαδιε ο βασιλευε μη-
 θανασον ε παρρε, θυλαερα βαυδανου αγε-
 γυναικα ο ε, βαρβαρου μην λυτο γενοε, στρα-
 τηγια εη την εσπεριαν διαπεσεφασ το ε γυ-
 ναιον, εκη την ε ανδρρε διεκειλονωθειαν, αλλ
 ενλω αυτη ε βαρβαρικε θερεσεε ερε ολιγον
 αυτη ε θυλαεραε ηδη πα δεκαδιω δυο, παλ-
 χεριαν ε δεκαδιαν ε γεναιο. υερον ε η μα-
 ειναν, και υον επετεκε θεοδωσιον. τοτε δ εν
 των δυο παιδων μηηεε εσα, ωρε ευροπιε
 πευβερεδαισα, ωε ε απειλω αυτη επενεγ-
 κειν, των βασιλειων θαηον λοπεμψαδε ωε
 ερεν ακαλισαμενη τα παιδια δια χειρεε
 εκαεραε, παρσερεε) τω ανδρει. η κωκυσα
 τεαμα, η τα βρεφη παρθεωμενη, δακρυων
 ηφει λιβαδαε, και ταλλα εποει οσα γυνη
 φλεγμαινεσα, γυναικεια τεχη παρρε το
 παθηλικωτερον εφελκυσαιε τον ανδρα. τω ε
 δεκαδιω οικιοε τε των παιδων εισηε, εκ της
 παρρε την μηηεεα συμπαφειεε βαυικανομε-
 νων, ε οργη ανηφθη. η δη τοτε τοιε τεθυμοιε
 ε το δι αυτων εμβελθειε των λογων ο δεκα-
 διοε βασιλευε λω. εθεν αυλικα τον ευρεπιον
 τιμηεε απασηε παειδυε, η τον πλετον αφαι-
 ρειται, η ειε κυπερον την ηησον φυγαδδωε. με
 ε πολυ ορε των απενεκαλων και αυτω γρα-
 φλω, ωε οπαον υπαλιοε εγεγονε, βοσκημασιν
 απεχεησαο, οιε εδ ενι των αλλων εζηω, μη
 οπι γε μονω βασιλει, με ε απεμπιοε απο κυπε-
 ρηε και η σινωεδειε κη το καλεμυρον πανυ-
 χιοε και θεαδελιωε, αυελιανουε δ ο υπαρχε
 ηεερεοιε εν ταιε δερχαιε εψηφανων δερχον-
 των διεσποπεν τα καληγορεμενα αιτιαε
 ο ευρεπιε αλεε, την κεφαλω αφαιρει).
 αλλ ο μλω φιλεε ορηε ταυτα παει ευρεπιε

A ipsum Patricium & Consulem renun-
 tiaret. Itaque Eunuchus, qui ne vilem
 quidem filium gignere poterat, pater
 deinceps Imperatoris fuit.

5. Eutropius, ut ait Philostorgius,
 Celsario qui post Rufinum praefecturam
 praetorii administrabat, mandavit, ut
 Eunomium ex agro Dacoreno Tyana
 transferret, à Monachis qui illic erant
 servandum. Invidens quippe Eunomii
 gloriae, ne cadaver quidem ejus comu-
 ne cum magistro sepulchrum sortiri
 permisit, idque licet plurimi id enixe fla-
 gitassent. Sed & libros ejusdem Euno-
 mii, publicis edictis jussit aboleri.

B 6. Arcadius Imperator, post patris
 obitum filiam Baudonis duxit uxorem,
 Erat autem Baudo natione Barbarus, &
 Magisterio militum in Occidentis par-
 tibus perfunctus fuerat. Porro mulier,
 longe à viri desidia ac fœcordia dista-
 bat. Inerat enim ei nonnihil barbari-
 cæ audaciæ. Susceperat jam ex ea Ar-
 cadius filias duas, Pulcheriam & Ar-
 cadium. Postmodum verò Marinam quo-
 que & Theodosium filium ex ea sustu-
 lit. Tunc igitur cum duorum tantum
 liberorum parens esset, ab Eutropio
 contumeliâ affecta: minatus enim ei
 fuerat Eutropius, se palatio eam pro-
 pediem ejectionum esse, liberos suos
 ambabus ulnis complexa, sicut erat,
 ad maritum accessit: & lamentans si-
 mul ac liberos prærendens, lachryma-
 rum imbrem profudit. Alia item adje-
 cit, quæ mulieres iratæ muliebri arte
 facere solent, quibus mariti animum ad
 miserationem vehementius concitent:
 Tum verò Arcadius, & miseratione
 infantium commotus est, qui naturali
 quodam impulsu unâ cum matre ejula-
 bant; & irâ exarsit. Ac tum demum
 Arcadius, ira cum inflammante & ver-
 borum vigorem ei suggerente, Impe-
 rator apparuit. Statim igitur Eutropi-
 um omni dignitate exuit, opesq; ei ad-
 emit, & in Cyprum insulam cum rele-
 gavit. Nec multo post, cum nonnulli
 eum accusassent, quòd consul factus
 ornamentis iis usus esset, quibus nemi-
 ni præter Imperatorem uti licebat, ex
 Cypro revocatus est. Cumque Judices
 Pantichio confedissent, Aurelianus ve-
 rò Præfectus prætorio, & alii qui præci-
 puos Magistratus gerebant ad exercen-
 dam quæstionem constituti essent, Eu-
 tropius convictus criminis ejus accu-
 sabatur, capite pœnas dedit. Et Philo-
 storgius quidè de Eutropio ista scribit.

Alii verò alias causas referunt, ob quas A Eutropius dignitate nudatus ac relegatus, & postremò capite multatus est.

7. Ait Philostorgius, sua adhuc ætate tantam hominum luem extitisse, quanta nunquam superiori memoria extiterat. Atq; hoc ait portendisse stel- lam quæ instar gladii apparuerat. Neq; enim militares copix tantum, ut superi- oribus bellis consumptæ sunt: Neq; in parte aliqua orbis terrarum calamita- tes substituerunt. Verùm ejuscun- que conditionis homines interierunt: & cum universa Europa, tum Asia non minima pars funditus periit. Africa præterea magna pars, ac præcipue ea quæ Romanis parebat. Nam & Barba- ricus ensis maximam hominum multi- tudinem delevit: Et pestilentia ac fam- es, & agrestium ferarum greges si- mul incubuerunt. Ad hæc terræ motus gravissimi, urbes ac domos à funda- mentis ipsis evertentes, in exitium in- evitabile projecerunt. Hiatus quoque terræ in quibusdam locis ruptæ ac dehi- scentis, subitanè sepulchrum incolis præbuit. Aquarum item è cælo caden- tium diluvia quibusdam in locis: alibi verò siccitates flammæ, & ignis tur- bines cœlitus immissi, multiplicem at- que intolerabilem intulerunt calamita- tem. Sed & grando, lapide manum im- plente major, multis in locis decidit. Deprehensa enim est alicubi, quæ octo librarum, ut vocant, pondus æquaret. Nivium præterea vis & frigoris imma- nitas, eos quos alia calamitas non præ- ripuerat, corripuens, vitâ privavit, Dei indignationem manifeste denuntians. Verùm singula commemorare, huma- nis viribus majus videtur.

8. Hunni qui Scythiam quæ trans Istrum sita est occupaverant prius ac devastarant, postea amnem gelu con- strictum trajicientes, in Romanorum ditionem irruerunt, & per univer- sam Thraciam diffusi, totam Europam depopulati sunt. Hunni autem Ori- entales, trajecto amne Tanai, in Orientis provincias effusi, per majorem Arme- niam in Regionem quæ Melitine dicitur, irruerunt. Exinde Euphratensem aggressi, ad Cælesyriam usque pen- etrarunt: & percursâ Ciliciâ, incredi- bilem hominum cædem perpetrarunt. Mazices præterea & Autoriani, qui in- ter Africam ac Libyam sedes habent, ab Orientali quidem ipsorum plaga Li- byam devastarunt, & Ægypti haud exiguam partem simul oppresserunt.

λέγει ἕτεροι δὲ ἄλλας αἰτίας, καὶ τὸ αὐτοῦ λυθνηματῆς ἀρχῆς, καὶ τῆς ὑπερβολῆς, ἡ δὴ καὶ τὸ θανάτου ἀνισορροπία.

7. Οὐ φησὶ καὶ οὐδ' ἐπ' ἐμὲ γενημένους χρόνος τοσαύτη φθορὰ γέγονεν ἀνθρώπων, ὅτι ἔδει χρόνος δὲ αἰῶνος ἔγωγε. καὶ ταύτην ἀρὰ τὸν ξιφίαν σημαίνον ἀστὲρα ἐγὼ μόνον ὠνομάχισμον, ὡς περὶ πάλαι καὶ οὐδ' ἐμπροσθέντα παλαιῶν, ἀπανηλώθη, ἐδ' ἐν μερὶ γῆς τὰ παλαιὰ συνέστη. ἀλλὰ πάντα μὴν διεφθάρθησαν γῆς πᾶσα δ' ἀπόλωλεν ἡ ἐυρωπαϊκὴ τῆς αἰτίας ἐκ τῆς ὀλίγης μοῖρας συνδιεφθάρη ἀλλὰ καὶ τὸ λιγυρὸν πολλή, ἔμαλιστα γε ὅση ῥωμαίοις ὑπὸ τῆς βαρβαρικῆς μὴν γὰρ τῆς φθορᾶς πλεονέκτητον εἰργάσειτο μάχισμα. λιμός τε καὶ λοιμὸς καὶ θηρίων ἀγέλιων ἀγέλαια συνεπέλειψαν. σαρκομοῖτε δὲ αἰσιοὶ πόλεις καὶ οἰκίας ἀνασώσωσιν βάρων, εἰς τὸ ἀφυκλότατον τὸν ὄλεθρον ἐκπέφισαν. καὶ χάσμα ἅ τ' ἡ γῆς ἐναχρόδι τοῖς ἀποτορῶν ὑπορρηγνυμένης, τὰ φος ἡ ἀνισορροπία διέσπασε. Ἰπικλυσομοῖτε τ' ἔξ ἀέρος ὑδάτων, καὶ ἄλλης ἀνχυμοὶ φλογώδεις, προσέτερον ἔσιν οἷς ἐμβαλλόμενοι, παικίλον τε τὸ δάκρυ ἐποίησαν ἔκ ἀφορήτων καὶ δὴ καὶ χάλαια μύζων ἢ καὶ χερμάδα πολλὰ χερσὶν κατέσπαστο. ἀχει γὰρ καὶ ὀλίγῳ τῷ λεγομένῳ λυγρῷ ἔλκυσσα βαρῆς, ὡς φησὶ καὶ Ἰσχυροῦσιν ἡ χυμὸς ὅτι πλεῖθος καὶ κρυμῶν ὑπερβολῆς, ἐς ἀλλήλην πληγὴν ἕσπερα ἠήρπασε, τὰς τὰς καὶ ἀλαμῶν ἔλκυσσας εἰς ἐξέλανον, καὶ σαφῶς τὴν θείαν ἀνεκήρυκτον ἀνανάκησιν ἐκαθ' ἑκάστον ἐπέδειξεν, ὑπὲρ πᾶσαν ἀνθρώπων ἂν εἴη δύναμις.

8. Ὅτι τῷ ἔνῳν φησὶν οἱ μὲν, τ' ἔστιν ἡ ἐκασχυρίας τὴν πολλὴν χερσὸς ἀμφοῖ καὶ διαφθορὰν ἔτι πρότερον, ἐπειὶ αὖτε τὸν ποταμὸν διαβάντες, ἀθρόως εἰς τὴν ῥώμην εἰσῆλθασαν καὶ καὶ πᾶσαν ἀναχθέντες τὴν θράκην, ὅλην τὴν ἐυρώπην ἐληήσαντο. ὅτι πρὸς ἡλίον ἀνίστασθαι τὸν τάναιν ποταμὸν διαβάντες, ἐκ τῆς εἰσῆλθασαν ἔσθεντες, δι' ἀρμυρίας μεγάλης εἰς τὴν καὶ ἐκ μείνην μελιτινῶν κατέρραγονσαν. ἐκ ταύτης δὲ εὐφρασιαν τε ἐπέθεσαν, καὶ μετὰ τὸ καὶ σαρκομοῖτε ἤλασαν. ἐκ τῆς κιλικίας καὶ ἀσσυρίων, φόνον ἀνθρώπων εἰργάσαντο ἀνισορροπία ἔμῳνον ὅτι, ἀλλὰ καὶ μάζικες καὶ ἀυτοριανοὶ μετὰ ξυρὸν λιβύης ἐκ ἀφρων οὐλοῖ ἐμῳσαι καὶ μὲν τὸ ἐσθλῶν ἀνθρώπων κλίμα τὴν λιβύην ἐξέπρημωσαν, καὶ τὴν αἰγυπτικὴν μοῖραν ἐκείνην ἔλασαν.

συνδύλεσαν. ἄφροισ τε ἐμβαλόντες κτ' δυό-
 μων ἡλίον, τὰ ᾤραπλήσια ἔδρασαν. ἀλλ'
 ἐπὶ τῆσι πᾶσι ἔπεριβίβιδος ἀνὴρ σκυθῆς
 μὴ γένῃ, τῶν νυῦ ἐπικαλεμένων γότθων,
 πλείεα γὰρ ἔδιδόρα τῶν ἐσὶ τῶν σκυθῶν
 γένῃ, ὅστι δὴ δύναμιν βαρβαρικὴν ἔχων, κτ'
 Φρυγίας ἐν τῇ νακωλείᾳ καθεζόμενος, κτ'
 κόμητος ἔχων τιμῶν, ἐν Φιλίας εἰς ἔχθραν
 Ῥωμαίων ἀπορραγείς, ἀπ' αὐτῆς νακωλείας
 δρεξάμενος, πλείεας τε πόλεις τῆς Φρυγίας
 ἄλλας, καὶ πολὺν φόνον ἀνθρώπων εἰργάσατο.
 ἐφ' ὃν γαίνας ὁ στρατηγὸς ἐκπεμφθεὶς, Βάρ-
 βαρος δ' ἐν ἑαυτοῦ, πρὸς δὲ τὴν νίκην, τὰ ἴσα
 κτ' αὐτοῦ Ῥωμαίους δρεξάσαι διανοέμενος. ἐκεί-
 πει ὁ τε περὶ βίβιδος ὡς δὴ τὸν γαίναν διαφυ-
 γῶν, τὴν τε πησιδίαν κτ' τὴν παμφυλίαν ἐπιὼν
 κατελυμήνατο. εἶτα πολλὰς ἔαυτοῦ πρῶτε-
 ρον δουλωρίας τε ἔισαυρικαῖς μάχαις ᾤει-
 θεωθεὶς τὴν ἰσχυρὴν ἐπὶ τὸν ἑλλησποντον δια-
 σῶσεν. κτ' ἡγεμονίας ἐπὶ τὴν θρακίαν, κτ'
 πολὺν διαφείρεται. γαίνας δ' ἐπὶ τὴν περὶ θρο-
 σίαν ἐν τῇ Ἑσθρατῆ (Χημέλι πρὸς τὴν κων-
 σταντινέου ἐπανελθῶν, εἰς μελέτω ἦκε
 ταυτῶν ᾤρασησάσθαι. ἐρανία δὲ τῆς ἐνοπλοῦς
 ἐπιφανείας δύναμις, καὶ ὅτι ἐπιβαλεῖν ὄρ-
 μηθείας τῇ πράξει δεμαλώσασα, τὴν μὲν
 πόλιν τῆς ἀλώσεως ρύσαι, ἐκείνας δ' Ἐφρα-
 θείας, ταῖς ἀνθρώπων ἐκδίδωσι, καὶ φό-
 νος αὐτῶν ἱερῶν πολὺς. ὁ γαίνας εἰς τοσούτον
 κατέστη δέος, ὡς αὐτὴν ἀνυκλῶς ἐπεχέσθαι, μετ'
 ὅσων ἠδύνατο ὅτι ἐπὶ τῶν πυλῶν βιασάμε-
 νος, ὅτι ἐλαύνει τὴν πόλεως. ἐπὶ δ' ἠθρακῆ ὅτι
 ἐρήμιος, καὶ ἔτε παρέχον τι τῶν ἐπὶ τῆς δειῶν ἰσ-
 δυνατῆ, ἔτε φθορὰν ἄλλῳ ἐνεργεῖν, ἐπὶ
 χερρόνησον ὁ γαίνας σελείας (Χηδείας δια-
 νοέμενος ἐπὶ τὴν Ἀσίαν διαπερασεῖσθαι. δια-
 γνωθεῖσθαι τῇ βασιλείᾳ τῆς αὐτῆς διανοίας,
 πᾶσι περὶ στρατηγὸς καὶ αὐτῆς φραγίτας,
 γότθος μὲν τὸ γένος, ἕλλην δ' τὴν δόξαν,
 πιστὸς δ' ἐν Ῥωμαίοις, κτ' τὰ πολέμια κρατί-
 σθαι. ὅστι ἐν ᾧ γαίνας προέπεμπε τὸν ἴσ-
 αὐτῆς στρατηγὸν ταῖς (Χηδείας διαπερασεῖσθαι,
 νίτη σὺλω συμπλέκει) ταύταις, κτ' ἐν Ἑσθ-
 ρα πάλιν τὰς συμπλέοντας ταῖς σχεδίαις
 διαφείρεται. ὅτι γαίνας τὰ κατ' ἐαυτὸν ἴσ-
 γνῆς, εἰς τὰ τῆς θρακῆς ἀνωτέρω φθῆσθαι, καὶ
 τῶν ἐναντῶν ἐ πολλὰ διαφύγεισθαι χερόν

A Ab occidentali autem plaga Afros ag-
 gressi, simili clade affecerunt. Præter
 hos omnes Barbaros, Trigibildus quo-
 que, vir natione Scythia, ex iis qui nunc
 Gothi nominantur: horum enim Scy-
 tharum gentes sunt numero plurimæ
 ac discrepantes: hic igitur cum Barba-
 rorum copias circa se haberet, & Na-
 colia in Phrygia resideret, Comitum di-
 gnitate decoratus; ex amico repente
 hostis Romanorum efficitur. Et ab
 ipsa exorsus Nacolia, plurimas Phry-
 giæ urbes occupavit, magnamq; homi-
 num stragem fecit. Contra hunc mis-
 sus Gaina Magister militum, ipse quo-
 que natione Barbarus, victoriam pro-
 didit, cum & ipse paria adversus Roma-
 nos moliretur. Exinde Trigibildus,
 quasi Gainam fugiens, in Pisidiam ac
 Pamphyliam invasit, easque depopula-
 tus est. Dein variis locorum difficul-
 tatibus & Isauricis præliis attritus, tan-
 dem in Hellepontum evasit. Unde
 cum in Thraciam trajecisset, non mul-
 to post extinctus est. At Gaina post
 prodicionem cum Magistri militum
 dignitate reversus Constantinopolim,
 eam occupare conatus est. Verum ce-
 lestis quidam exercitus, conspectus ab
 iis qui rem executioni mandare ag-
 gressi erant, cum eos perterritisset, ur-
 bem quidem expugnationis periculo
 liberavit: illos verò deprehenso, ho-
 minum vindictæ tradidit. Ingens itaq;
 eorum cædes perpetrata est. Gaina
 verò tanto metu percussus fuit, ut sta-
 tim nocte superveniente, cum iis quos
 colligere potuit, portarum custodes vi-
 facta perumpens, ex urbe egressus sit.
 Quoniam verò Thracia penitus vasta-
 ta erat, ac neque necessariorum quid-
 quam præbere, neque aliam depræda-
 tionem sustinere jam poterat, Gaina
 in Cherronesum trajecit, ratibus inde
 in Asiam transfretate cogitans. Quod
 quidem ejus consilium cum Imperator
 didicisset, missus est contra illum
 Fravita Magister militiæ, Gothus qui-
 dem natione, sed religione paganus:
 fidus autem Romanis, & rei militaris
 peritissimus. Hic igitur, dum Gaina
 exercitum suum in oppositam conti-
 nentem ratibus trajiceret, navibus at-
 matis in eas invecus, levi negotio eun-
 ctos, qui illis vehabantur, confecit.
 Quare Gaina nullam sibi spem relictam
 videns, in superiora Thraciæ loca au-
 fugit. Nec multo post Hunni quidam
 impetu facto eum interfecerunt: ca-

putque eius sale conditum Constanti-
 nopolim perlatum est. Præter has ca-
 lamitates, Isaurorum gens varias cla-
 des intulit Romanis. Nam ad Solis qui-
 dem Ortum Ciliciam percurfarunt, &
 finitimam Syriam, non eam solum quæ
 Cæle dicitur, sed & eam quæ ad Persas
 usq; pertingit. Ad Japigem autem &
 Thraciam ventos, Pamphyliam inva-
 serunt, & Lyciam populati sunt. Cy-
 prum quoq; insulam vastarunt: Lycao-
 nas item ac Pifidas in servitutem abdu-
 xerunt. Cumq; Cappadocas sedibus
 suis expulissent & captivos egissent, ad
 Pontum usque progressi sunt & atro-
 cius quàm reliqui Barbari in captivos
 sævierunt.

EX LIBRO DUODECIMO HISTORIÆ.

I. PHILOSTORGIIUS cùm ob alia
 multa Stiliconem graviter per-
 stringit, tùm affectatæ tyrannidis reum
 fuisse scribit. Refert etiam quomodo
 Olympius quidam Magister, gladium
 qui adversus Imperatorem stricctus erat
 in palatio, manu sua corripiens, se-
 ipsum quidem læserit, Imperatorem
 verò servavit, eiq; ad occidendum Sti-
 liconem qui tunc Ravennæ moraba-
 tur, operam ac ministerium suum com-
 modaverit. Alii hunc non Olympium,
 sed Olympiodorum nominant: Nec
 Imperatori suppetias cum tulisse di-
 cunt, sed Stiliconi bene de se merito
 infidias struxisse, eumque affectatæ ty-
 rannidis falsò accusasse. Nec Magi-
 strum eo tempore adhuc fuisse scri-
 bunt, sed post injustam Stiliconis cæ-
 dem, eam dignitatem præmii loco ac-
 cepisse. Eundem tamen hæud mul-
 to post fustibus interfectum, nefariæ
 cædis pœnas pependisse Stiliconi.

2. Iisdem temporibus Alaricus, na-
 tione Gothus, circa superiores Thraciæ
 partes collecto exercitu, in Achaiam
 irrupit, & Athenas cepit: Macedonas
 quoque & finitimos Dalmatas popula-
 tus est. Illyricum præterea invalit, &
 Alpes transgressus, in Italiam intravit,
 à Stilicone, qui tunc adhuc superstes
 erat, evocatus, ut ait Philostorgius,
 qui quidem Alpium etiam claustra ei
 referavit. Omne enim infidiarum ge-
 nus adversus Imperatorem struxisse ait
 Stiliconem, nec ob id saltem reveri-
 tum esse quòd generum illum haberet,
 data illi in matrimonium filia; sed po-
 tionem ei præbuisse, qua procreanda

A ἐπελθόντες, αὐτὸν ἀναυρῶσι καὶ ἠκεφαλὰ τα-
 ριχθῶντες, εἰς κωνσταντινέπολιν ἐκομίσθη
 χωεῖς ἢ τῶν εἰρημένων κακῶν, ὅτι ἰσχυρῶς
 γένθη, παλιόδαπερ ἐπὶ νημεν ὀλέθρου, ἡγε-
 μῶν ῥήλιον ἀνιχθῶσα, τὴν τε κιλικίαν καὶ
 δαμον, καὶ τὴν ὁμορρον συείαν. ἐπὶ τῶν
 μόνων, ἀλλὰ ἔτι τὴν ἄλλω μέχρι πρὸς αὐτὸν
 ἀφοκομένω. καὶ ἢ ἰάπυγα ἀνεμον κ. θρα-
 κίαν, παμφυλίαν τε ἐπίλθον, καὶ λυκίαν
 διέφθειρον. κῆρσον τε τὴν ἠῶσον καί αὖτε
 ψάμθροι, λυκαονάς τε καὶ πισιδάας ἠχμα-
 λώτισαν καὶ κατωπαδόνας τὸ πλείστον ἀνα-
 σήσαντες, ἀχρὶ ἔτι ἐπὶ τὸν πόρον διεκινδύνω-
 σαν. καὶ τῶν ἄλλων βαρβάρων τὰ χεῖρα
 ὄνυ ἀλικομένους ἔτοι διεθέρ.

EΚ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑ ΤΗΣ
 ἰσορίας.

I. ΟΤΙ φιλοσόργιος, καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς
 σελίχωνος κατατέχων, καὶ τυραν-
 δος ἐνοχον γράφη. καὶ ὡς οὐλύμπιος τὴν τῶν
 μαγίσρων, φερέμθρον καὶ τῶν βασιλέων ἐν
 τῶ παλατίῳ τὸ ξίφος ἀνιχθῶσα τῇ χειρὶ,
 ἐαυτὸν μὴ ἐλυμνήατο, τὸν βασιλέα ἢ διεθέρ-
 σε. καὶ σωεργὸς αὐτῶν καί εἰς τὴν αὐτῶν
 ἔρεσην σελίχωνος, καὶ τὴν ῥαβενναν διαβέβη-
 τῶ. ἄλλοι ἢ οὐκ οὐλύμπιον, ἀλλ' οὐλύμπιο-
 θωρον φασίν. ἐδ' ἐπαμύναται τῶ βασιλεῖ ἀλλ'
 ἔπιβελθῶσαι τῶ ἐυεργέτη σελίχωνι, καὶ ἐστὶν
 ῥαυνίδα συκοφανήσαι αὐτὸν καὶ ἐδ' ἐμειρη-
 σθον τῆνικαῦτα εἶναι, ἀλλ' ὅσῃ ἔρεσην οὐκ αὐ-
 δικον τῶ σελίχωνος φόνον, ἐπαθλον τῶν ἀ-
 ξίαν λαβῶν. ἀλλ' ὄσῃ εἰς μακροῖν καὶ αὐτῶν
 ῥοπάλοις ἀναγεθῆναι, τῆς μισθονίας τῶ
 δίκου δπολίσει τῶ σελίχωνι.

D 2. Οὐκ ἔδν ἀερεμθμένους χεῖρας ἀνα-
 ριχος γόθθος τὸ γένθη, περὶ τα τῆς θεαίας
 ἀνω μίση δύναμιν ἀθεοσίας, ἐπὶ ἠλθε τῇ ἐν-
 λαδί, καὶ τὰς ἀθήνας εἰλε, καὶ μακεδόνιας καὶ
 ὄνυ ἀερεσεχέας δαλμάτας ἐληπίσατ. ἐπὶ τῶν
 θεῶν καὶ τὴν ἰλλυρίδα, καὶ τὰς ἀλπερ διαβέβη-
 τὰς ἰταλίαις ἐνέβαλε σελίχωνι δὲ ὡς ὄνυ
 λέγῃ, ζῶνι μείαπεμπιος λω, ὅς αὐτῶν καὶ τὰς
 τῶ ἀλπεων πύλας δίνουζε. καὶ γδ' ἐπὶ τῶ
 λας πάσας σελίχωνα καὶ βασιλέας παλα-
 μάδ, καὶ μὴδ' ὅτι γαμπερὸν αὐτὸν εἶχε ἐπὶ
 βυλατεῖ δυσωπέωδ, ἀλλὰ καὶ φάρμακον αὐτῶ

ἀγωνίας ἐγκεράσαδ. ἐλελήθη δὲ ἡ ἄρα ἕαν-
 τόν, ἐν τῷ παρὰ ἄρην τὸν ὑὸν δι' ἡμέλειον ἀνακη-
 ρυξὲν ὡς ἀνόμως βασιλέα, τὸν ἀπόγονον τῆς
 καὶ διαδοχῆ καὶ θεσμὸν βασιλείας ποροε-
 θεύων καὶ ζημιέμεν. ἔτω δὲ κατὰ Φωρον
 καὶ ἀδῆα τὴν τυραννίδα πρὸς ἐνεργεῖν τὸν σελί-
 χωνα λέγει, ἅς καὶ νόμισμα, μορφής ληπέ-
 σης μόνης, κόψασθ.

3. Οἱ σελίχων ἀνηρηθῆς, 4 συνόντες
 βάρβαροι τὸν ἐκείνους παῖδα λαβόντες, τὴν
 ταχίστην ὄχοντ' καὶ τῇ ῥώμῃ πλιτσίασαν-
 τες, τὸν μὲν ἐφέσαν εἰς πνα τῶν αὐτῶν ἰσ-
 ρὸν κατὰ Φυγεῖν ὅτι τὰ τῆς πόλεως πέριξ
 ἐπόρθεν, τῶν μὲν τῷ σελίχωνι τιμωρῶν-
 τες, τῶν δὲ λιμῶ πιεζόμενοι. ἐπεὶ δὲ παρὰ
 ὄψεως γράμμα, κρεῖττον τῆς ἀστυίας γηρό-
 μενον, ἀναίρει τὸν δι' ἡμέλειον, διὰ ταῦτα
 συμμιξάντες 4 βάρβαροι ἀλαρίχων, εἰς
 τὸν πρὸς ῥωμαίους αὐτὸν ἐξορμῶσι πόλε-
 μον ὃ ἡ θαπὸν καλαλαμδανὲ τὸν πόρτον
 μέγιστον ἢ ἑστὶ κέρειον ῥώμης, λιμέσι πρὸς
 ἀσηραφομα, καὶ εἰς πόλεως μικρῶς
 ὡς ἀνόμως μέγιστον. ἐν τῷ τῷ ὄδη-
 μοσι ἅπας σίτ' καὶ παλαιόν ἐδ' ἐτα-
 μιδέσθ' ἐλὼν δὲ ῥῶρὸν τὸν πόρτον, καὶ τῇ σι-
 τοδείᾳ, ἢ ταῖς ἀλλαις μηχαναῖς πολιορκή-
 σας τὴν ῥώμην καὶ κρεῖττον αἰρεῖ καὶ ἡ-
 φισαμύων τῶν ῥωμαίων τῶν ἄνδρῶν ἀ-
 λάρικ' ἐνεδίδε. ἀτταλον αὐτοῖς ἀναγο-
 ρεῖ βασιλέα. ἑστὶ δὲ ἰὼν μὲν ἦν τὸ γῆ-
 ἔλιν ἢ τὴν δόξαν, τῆς αὐτῆς δὲ πόλεως ἔ-
 παρχ'. ἑστὶ δὲ λοιπὸν μὲν τὴν ἀναγόρεθωσιν,
 τὸ λείψανον τῶν ῥωμαίων, ὅπως ὁ λιμός αὐ-
 τοῖς καὶ ἡ ἀλληλοφονία ὑπελείπεθ, τσοφὴν
 αὐτοῖς κομίζεν ἀπὸ τῆς πόρτος ἐφίσιω. εἶτα
 τὸν ἀτταλον λαβὼν, καὶ σελίχων ἡγήμα
 πληθῶν αὐτῶν, ἐπὶ τὴν ῥαβενναν κατ' ὄνω-
 ρεῖ σελίχων καὶ κελδὲ ἀτταλ' τὸν ὄνωρειον,
 τὸν ἰδιώτην ἀνδελφῶς βίον, καὶ τῶν τῶ σῶ-
 μαθ' ἀκρότητων τῇ ἀπειτομῇ τὴν τῶ ὄλε
 ῥασην ὠνήσαδ. σάρ' δὲ, ὅς μὲν σελί-
 χωνα τὴν σελίχωνι δέχτην ὄνωρὲς δέδωκό-
 τ' εἶχε, συμβαλὼν ἀλαρίχων, κρα-
 τει τῇ μάχῃ, καὶ τῆς ῥαβέννης ἀποδιδώκει.
 ὃ δὲ τὸν πόρτον καταλαβὼν, ἀποδύει μὲν
 τῆς βασιλείας τὸν ἀτταλον 4 μὲν Φασί,

folobis facultas adimeretur, neq; illud
 animadvertit, se dum Eucherium filiū
 Imperatorem contra jus fasq; renuncia-
 re studeret, nepotem cui successio-
 nis jure Imperium debebatur, ante adul-
 tum florem succidere ac perdere. Por-
 ro Stiliconem adeo manifeste ac sine
 ullo metu tyrannidem exercuisse scri-
 bit, ut etiam nummos percuteret, in
 quibus præter ipsi^o effigie nihil decrat.

3. Interfecto Stilicone, Barbari qui
 unā cum illo erant, assumpto ejus filio
 statim abscesserunt. Cumque Romam
 appropinquassent, huic quidem per-
 miserunt, ut in templum quoddam,
 B quod jure Atyli fruebatur, confugeret.
 Ipsi verò cuncta quæ circa urbem erant
 vastarunt: tum ut Stiliconem ulciscerentur,
 tum quòd fame pressi erant. U-
 bi verò litteræ ab Honorio missæ jure
 Atyli potentiores, Eucherium mor-
 te mulctarunt, post hæc Barbari Ala-
 rico juncti, eum ad expugnandam ur-
 bem Romam incitarunt. Hic verò con-
 festim Portum occupavit. Id autem est
 maximum navale urbis Romæ, tribus
 portibus constans, & in parvæ urbis
 magnitudinem extensum. Illic etiam
 annonæ publicæ juxta veterem consue-
 tudinem erat recondita. Cùm igitur A-
 larius Portum levi negotio occupas-
 set, urbem Romam tum annonæ pe-
 nuria, tum reliquis machinamentis ex-
 pugnavit. Et Romanis decernentibus:
 Id enim illis Alarius permiserat: Attal-
 um Imperatorem renuntiavit: Ottus
 hic erat ex minore Asia: religione qui-
 dem paganus, dignitate verò Præfectus
 urbis Romæ. Post nuncupationem Im-
 peratoris Attali, Alarius permisit de-
 inceps reliquis populi Romani, his sci-
 licet quos famæ & humanorum corpo-
 rum comestio reliquos fecerat, ut
 annonam sibi ex portu conveherent.
 Assumpto deinde Attalo, Magistri mi-
 litum munere eidem fungens, Raven-
 nam adversus Honorium cum exercitu
 proficiscitur. Inter hæc Attalus manda-
 vit Honorio, ut privatam potius vitam
 eligeret, & extremorum membrorum
 abscissione totius corporis salutem re-
 dimeret. Sarus verò, cui post Stiliconis
 necem Honorius magistræ rei mi-
 litaris contulerat, initio adversus Alari-
 cum prælio, eum superavit, & ab urbe
 Ravenna longius fugavit. Tum verò A-
 larius occupato portu, Attalum Im-
 perio exiit: sive quòd accusatus fuerat,
 Xxx iij

ὁ Ἰλιανός ἔχθη τὴν κλήσιν καὶ εἰς λίπαρον τὴν Aei abscidit, quorum alter quidem pollex, alter verò index vocatur. Eumque in insulam Liparam relegavit, nullo alio supplicio eum afficiens, immo cuncta ad vitam necessaria ei subministrans.

6. Κατὰ ἧτας αὐτὰς χρόνους ἰωβιανός τε ἐπανέστη, εἰς Φθορὰν ἀπέστη, καὶ Σεβαστιανός ἀδελφός αὐτῶν τοῖς ἰσοῖς ἐποφθαλμησας, τὴν ἰσλίω ἔδωκε δίκην. ὁ δὲ Ἡρακλιανός μιμησάμενος τάτας, ἔπειρωτὰ τὴν τύχης γέλω Ἰπιδίας, διηλεεσέρον ἐγενετὴν κατὰ εὐφροσύνην, τῆς θείας ἐμφανῶς Ἰπικηρυτῆσης. εἰδὲ ἀκόσμητον εἶναι, εἰδὲ χαίρει τοῖς τυραννῶσιν ἀλλοῖς ὁ κατὰ θεσμὸν βασιλευσὶ ἀρμόζει, τάτω καὶ αὐτὴ συμπαράταίε).

7. Ὅτι τελευτήσασιν Ἰσραηλῆες, διὰ δόχου τὴν ἰσλίω κομιθῆ νέος ὦν Θεοδοσίος ὁ παῖς ἀναδείκνυται σὺν ἰσλίω δὲ αὐτῶν καὶ πικηρυτῆσι ἀδελφῶν, τὰς βασιλικὰς σημεῖωσας ὑπερέβηθη καὶ διδύκασα.

8. Ὅτι Θεοδοσίος τὴν ἡλικίαν ἡλικίας Ἰπιδίας ἐκκότῃ, καὶ ἔμηνος ἰσλίω εἰς ἔνενα Ἰπιδία δέκατη διαβαίνοντι, καὶ ὁ γδ ὅλων τῶν ἡμέρας ὄραν, ὁ ἡλιος ἔτω βαθείως ἐκλείπει, ὡς ἔα σέρας ἀναλάμψαι καὶ ἀνυχμός ἔτω τὸ πάθος συνείπει, ὡς πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ζώων ἀστυνήθη Φθορὰν πάντων ἔφρασε. ἐκλείποντι τῶν ἡλιω, φεγγῆτι κατὰ τὸν ἔραν ὡς ἀνὴρ κῶνς ἔμα παρὰ δόμενον, ὅτινες ἔξ ἀμαθίας ἀστέρα κομήτω ἐκάλαν καὶ γδ ὦν ἐκείνη ἔδεικνυται, εἰδὲν ἰσλίω κομήτας παρὰ σήμερον. ἔτε γδ τὸ φεγγῆτι εἰς κόμην ἐπέβαινε, ἔτε ἀστέρα ὅλος ἔωκε ἀλλοῖον λύχης πῆς μεγάλη φλόξ ὑπῆρχε καὶ ἑαυτὴν ὀρωμένη, μηδενὸς ἀστέρος Ἰπιδίας αὐτῶν μορφῶν ἰσοπερεχούσιν, ἀλλὰ γδ καὶ τῆς κινήσεως παρήλλαττε. Ἐγδ κινήσεως ὅτι ὁ ἡλιος κατὰ ἰσημερίαν ἀνίσταται, ἐκείθεν τὸν κῆτι ἔρασε ἀστέρα τελαγμῶν ἐχάρον ἀστέρα ἰσοπερεχούσιν ἡμέρα πῆς εἰσὶν ὡς ὁρνούμενοι ἐπὶ δυσμας, ἐπεὶ ἡ διήμερος τὸν ἔραν, ἀφανὴς ἰσλίω, πλείους τε ὄρων μνητῶν ἔξανυδῆσε αὐτῶν τὴν πορείαν ἢ ἡ κορυφῆ ἔφρασε, νῦν μὴν εἰς μήκος μετὰ ὡς ἰσλίω, ὡς ἐκείνην τῶν ἔκωνος λόγους νῦν ἰσοπερεχούσιν μετῶν συνετέλλετο, καὶ ἀλλὰ ἡ παρὰ ἑρα ἰσλίω θεαματῶν, δι' ὧν τῶ

Aei abscidit, quorum alter quidem pollex, alter verò index vocatur. Eumque in insulam Liparam relegavit, nullo alio supplicio eum afficiens, immo cuncta ad vitam necessaria ei subministrans.

6. Per idem tempus Jovianus adversus Imperatorem rebellavit, ac brevi oppressus est. Sebastianus quoque ejus frater, cum paria affectasset, pares etiam pœnas persolvit. Heraclianus verò horum velaniam imitatus, & ad majus adhuc fortunæ ludibrium evehctus, illustriorem exitum fortitus est: divina providentia aperte proclamante, nihil se inordinatum relinquere, nec tyrannis delectari. Sed qui legitimum Imperatorem defendunt, iis se quoque auxilium præbere.

7. Mortuo Arcadio Theodosius ejus filius, admodum puer, Orientalis imperii successor declaratur, debebat cum eo in Palatio Pulcheria ejus soror, Imperiales subscriptiones administrans ac dirigens.

8. Cum Theodosius adolescentiæ annos jam ingressus esset, die XIX. mensis Julii, circa octavam diei horam Sol tantopere defecit, ut stellæ quoque visæ fuerint: tantaque siccitas hunc Solis defectum secuta est, ut multorum hominum ac brutorum animalium infusæ mortalitas ubique terrarum grassata sit. Porro eò ipso tempore quo Sol defecit, fulgor quidam in cælo apparuit, conii similitudinem referens, quem nonnulli præ impericia cometam vocant. In iis enim quæ fulgor ille nobis ostendit, nihil erat simile cometæ. Nam neque in comam definebat lux illa, neque ullam omnino stellæ speciem præferebat. Sed velut lampadis cujusdam ingens flamma per se ipsam subsistens videbatur, nullâ subteus stellâ ellychnii speciem præferente. Sed & motus ejus longe diversus fuit à motu cometarum. Mota enim primum ab ortu solis æquinoctiali, inde ultimam stellam in cauda Ursæ sitam transgressa, paulatim ad occasum processit. Postquam verò univertum cælum permensa est, tandem disparuit, cum cursus ejus plus quam quatuor menses durasset. Porro ejus vertex, nunc quidem in magnam longitudinem acuebatur; adeo ut conii modum ac mensuram excederet, nunc verò ad conii mensuram redibat. Alias præterea prodigiosas species oculis subjecit, quæ à vulgari signorū na-

θεῖον ἔπι παιδείᾳ τῶν ἀνθρώπων, τὰ τοιαῦτα ἔργα
 νον. τὴν γὰρ ἑρπυδρὸν βάλασαν, ῥαῖον δὲ ἀθρόο
 διασῆσαι, νότω βιαίῳ καὶ ἰσχυρῶν μασιώσας
 καὶ συναθίστας, ἔτω δὲ ἔσπασεν, τῆ δὲ νότῃ φύσιν
 μηδεμίαν δυνάμειν τοιαύτης ἐκαστοῦ
 μένης, ἀλλὰ τῆς ἀνωθεν ῥοπῆς ὑπεφυῶς ἀν-
 παρρησιασμένης πρὸς τὸ οἰκεῖον βέλγημα· καὶ
 ῥαῖος δὲ ἵππῳ ἐκ πέτρας ναμάτων πλήθη-
 σα παρῆχε. καὶ ἰορδάνῃ ῥεῖθρα κατὰ ἴσους
 κέπησαν, ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν ταῦτα δρᾶν ἐν-
 δυναμέσας, ἔξ ἧς πλάσσει μετὰ πλάτῃν ἕκαστον
 τῶν δημιουργημάτων πρὸς τὸ ἀνὲθελον χρεῖαν,
 πολλῶν καὶ ἀκόλυτον ἐχούσῃ τὴν ἐξουσίαν.

11. Οὐ μὲν θάνατον εὐδοξίῳ, ὃς τῆς ἐν κων-
 σταντινῆ πόλει εὐνομιανῆς σωμαγωγῆς ὑπήρχε,
 λεκιανὸς ἀνικαθίς αἰα. παῖς δὲ ἀδελφῆς εὐ-
 νομίας. τῆτον δὲ φασιν εἰς φιλαργυρίαν τε καὶ
 τὰ συγγενῆ καλοῦσθαι ἀπὸ πάσης, καὶ τὴν ἐπὶ
 αὐτῆς ὑφορώμενον δίκην, ἀπορρίπτει μὲν τὴν
 ἀλλῆς εὐνομιανῶν μοίρας. ἰδίας δὲ συμμο-
 είας δεχόμενον ἐαυτὸν ἀναδείξει, καὶ συμ-
 τάγματι δὲ ἐκὼν ἀκαφρονίῃ ἀρξάμενος πάν-
 των τῶν ἐπιτήρητων τε καὶ ποιητῶν πάσης
 κατὰ πλοσμένων πρὸς αὐτὸν ἀπερρηκτότων.

12. Οὐκ ὀλίγος ὁ βασιλεὺς κωνσταντῖνον τὸν
 εὐδοξίῳ καὶ τιμῶν ἔκδοσιν εἰς τὸ τῆς βασι-
 λείας προσλαμβάνει σκῆπτρον. ἠδὲ καὶ παῖδα
 ἑλληνιστῶν τὸν πλακιδίαν ἀπὸ γενναίου
 ὡς καὶ τὴν τῆς ἐπιφανῆς ἀπὸ πατρὸς οὐκ ὀλίγος
 ἀξίαν. αἱ δὲ τῆς κωνσταντῆς εἰκόνας, ὡς ἐστὶν ἰω-
 τοῖς ἀρῆσι παρελθόντων εἰς βασιλείαν πρὸς τὴν
 ἀναπεμπομένη πρὸς τὴν ἐξουσίαν. ἀλλ' ὅγε θεο-
 δόσιος ἐκ δευτέρου μὲν τὴν ἀναρρήσιν, ἐκ παρῆ-
 ἴστο ταύτας· ἔδῃ κωνσταντῆς ἀσασκασαζο-
 μένω διὰ τὴν ὑδρὸν ἐπὶ πόλεμον, καὶ τῆς ζωῆς
 καὶ τῶν φρονιδῶν ἐπιστάς ὁ θάνατος τὴν ἀπαλ-
 λαγῶν παρέχῃ, βασιλεύσασθαι μῆνας ἕξ.

13. Οὐκ ὀλίγος ὁ βασιλεὺς θεοδόσιος
 τὸ δέκατον, καὶ ὀλίγος τὸ πεντακάδεκατον, αὐτὸς
 ὀλίγος ὑδρὸν τελευτᾷ. καὶ ἰωάννης τυραννίδι
 ἐπιτέμενος, διαπεσομένη πρὸς θεοδόσιον.
 ἀπὸ αὐτῆς δὲ τῆς πεσομένης γεγενημένης, καὶ
 πρὸς τὴν ὑδρὸν ἐπέβη, ἄλλος ἀλλαχῆ καὶ τὴν
 πεσομένην ἀφύγη προσέμιθησαν. τὴν μὲν τοι-
 ωτακιδίαν τὸν τρίτον ἑλληνιστῶν. μὲν
 γὰρ κωνσταντῆς θάνατον, πρὸς τὸ βυζάντιον
 ἀνεκομίσθησαν. ἀποστέλλει πρὸς θεοσαλονί-

A rebus usum esse ad emendationem ge-
 neris humani. Nam & rubrum mare
 cum facile posset subito discindere,
 Austro violento prius illud verberans
 atq; impellens, ita demum divisit: non
 quod ulla hujusmodi virtus in Austro
 insita sit à natura: sed quod divina vis
 ad voluntatem suam exequendam eo
 usafuerit. Sed & virga percutiens, fon-
 tes aquarum elicit ex petra. Et Jor-
 danis fluenta lepram sanarunt: Non
 quod eorum natura ista operari valeat,
 sed quia Creator singulas creaturas ad
 eum quem voluerit usum transmutan-
 di, plenam atque omnimodam habet
 potestatem.

11. Post mortem Eudoxii qui Con-
 B stantinopoli Eunomianorum sectæ
 præfuerat, Lucianus fororis Eunomii
 filius in ejus locum substituitur. Hunc
 portò ajunt, cum in avaritiam & cogna-
 ta vitia prolapsus esset, pœnamq; ob id
 metueret, à reliquorum quidem Euno-
 mianorum sectâ sese abruptisse: propriè
 verò factionis principem extitisse, nec
 contemnendâ multitudini præfuisse,
 cum improbi omnes & diversis vitiis
 implicati ad eum confluisissent.

12. Honorius Imperator Constan-
 tium Magistrum militum ob affinitatis
 honorem ad consortium Imperii ad-
 scivit, cum Placidia Valentinianum ei
 filium jam peperisset. Cui quidem Val-
 entiniano Honorius Nobilissimi di-
 gnitatem tribuit. Constantii igitur
 imagines, ut moris erat eorum qui re-
 cens ad imperium promoti erant, mis-
 sæ sunt in Orientem. Sed Theodosius,
 cum nuncupationem augustam Con-
 stantii improbaret, imagines ejus non
 admisit. Cumq; Constantius ob hanc
 contumeliam sese ad bellum pararet,
 mors superveniens, vitâ simul & curis
 eum liberavit, cum imperasset men-
 sibus sex.

13. Consulatu Imperatoris Theodo-
 sii decimo & Honorii tertio decimo,
 idem Honorius aquæ intercutis mor-
 bo interiit. Joannes verò cum tyranni-
 dem arripuisset, Legationem misit ad
 Theodosium. Sed re infecta, Legati
 insuper contumelia affecti, alius aliò
 per Propontidem relegati sunt. Placi-
 diam verò & Valentinianum Tertium,
 qui post obitum Honorii Byzantium
 profugerant, Theodosius Thessaloni-
 cam misit. Illic patrii suo Cæsaris di-
 gnitatem concessit, & Ardaburio Ma-
 gistro militum ejusq; filio Aspari, belli

adversus Tyrannum administrationem A
 commisit. Hi Placidiam & Valentinia-
 num secum ducentes, cum Panno-
 niam & Illyricum pertransissent Salo-
 nas urbem Dalmatiae vi ceperunt. Post
 hac Ardaburius quidem cum navali-
 bus copiis contra tyrannum profectus
 est. Aspar vero assumptis secum eque-
 stribus copiis, & impressionis inopite
 celeritate suspicionem preveniens,
 Aquileiam urbem maximam occupa-
 vit, Placidia & Valentiniano ipsum comi-
 tantibus. Et hic quidem maximam
 civitatem absque ullo negotio cepit.
 Ardaburium vero violentus quidam
 ventus excipiens, una cum duabus tri-
 remibus in manus tyranni detulit. Ille
 de sedere incundo cogitans, Ardabu-
 rium humaniter excepit. Qui cum
 maxima libertate frueretur, ductores
 tyranni qui jam ad defectionem pro-
 pensis erant, contra tyrannum anima-
 vit. Simul Aspari filio per literas signi-
 ficavit, ut tanquam ad paratam victo-
 riam adesset. Qui cum celeriter ad-
 ventasset una cum equestribus copiis,
 conferto levi praelio captus est Joan-
 nes, proditione eorum qui circa ipsum
 erant, & Aquileiam ad Placidiam &
 Valentinianum deducitur. Illic dex-
 tramaui prius amputata, postea etiam
 capite truncatus est, cum per unum ac
 dimidium annum tyrannidem exer-
 cuisset. Tum vero Theodosius Valen-
 tinianum Romam missum, Imperato-
 rem renunciavit.

14. Actius unus ex ducibus Joannis
 tyranni, tertio post ejus obitum die su-
 pervenit, Barbaros adducens merce-
 de conductos, ad sexaginta fere homi-
 num millia. Commissoque interiptum
 & Asparis exercitum praelio, multi ex
 utraque parte ceciderunt. Posthac
 Actius foedus iniiit cum Placidia & Val-
 entinianio, & Comitibus dignitatem ac-
 cepit. Barbari vero auro accepto, iram
 atque arma deposuerunt, & obsidibus
 datis fideque vicissim accepta in pro-
 prias sedes reverti sunt.

Finis Excerptorum Ecclesiastica historia
 Philostorgii.

κλυ θεοδοσιου. κακει την τε καισαρος αξιω-
 τω ανεψια παλατισην, αρδαβεριου πατρα-
 τηγω, κη τε τετραυρω απασε την κη τε τυραν-
 νου στρατηγιαν ελχεισας. οι δη κη συνεπαρη-
 μδροι πλακιδιαν τε κη εαλεινιανον, ες τετυ-
 παγονας κη οδω ιλλυεις διελασ αλλε, τας
 σαλωνας πολιν της δαλματίας αναρρεσιν κα-
 τα κρετ. ουδωθεν ο μην αρδαβεριου κη τε
 σολω κη τε τυραννου χωρεε. ο η απασε την ι-
 πικην δυναμιν σωμαλαθων, κη τε ταχυ τ
 B εφιδε κλεψας τας αιδησες, της ακυλιας
 μεγαλης πολεις εκρατης γινε, συνωκω
 απω εαλεινιανου κη πλακιδιας. αλλ ο μην
 ετω την μεγαλην αταλαπρωως παρασι-
 σατ. τον δε αρδαβεριον βιαιον απολαειν
 τωδωμα, συνωκω ενερεμεις τε ηρεσιν ες γη-
 ρου αγω τε τυραννου. ο η παρως σπονδας α-
 ρων, φιληνθρωπως ενεχερηλο τω αρδαβεριου
 κη πολλης ετωσ απολαων της αδεας, οδω
 υποστρηγος τε τυραννου, ηδη κη αυλωσ υπο-
 κεινημενες, την επηβελω κρησιν την κη τε
 τυραννου. κη σημαίνε απασε τω παιδι απω-
 χρεατ, ως εφ ετοιμω τω κη ορθω μαλι. ο η
 C θα ηον συνωκω ιπω οτη στρατω παλατιωσιν, οη
 κη μαχης τινος συρραγεις, συλλαμει-
 νειαι ο ιωάννης τω των αμφ αυλον παρδοσιας
 κη παρως πλακιδιαν κη εαλεινιανον ες
 ακυλιαν εκπεμπε. κακει την δεξιαν
 παρδιασηθεις, ετα κη της κεφαλης απο-
 τεμνειαι, ενα τυραννισας επη τω ημισφ ου-
 αυτον. τότε κη βασιλεια ο θεοδοσιου τον εα-
 λεινιανον αποσειλας αναγορδω.

14. Ου αετιος ο υποστρηγος ιωάννης τε
 τυραννου, μη τε εις ημερας της εκεινης τελεθης
 βαρβαρος αγων μισθωτες ες ες χιλιαδας
 παλατιωσαι κη συμπλοκης αυτη τε κη των
 D παρδοσιων απασε γεγημηεντες, φονος εκα-
 ρωθεν ερρηη πολυς. επετα σπονδας ο αετιος
 τιθειαι παρως πλακιδιαν ε εαλεινιανον κη
 την τε κομητος αξιαν λαμβανει. κη οι βαρ-
 βαροι χευσω καλα θεμεδροι την οργλην κη τα
 οπλα, ο μηρως τε δοντες, κη τα πισαλαθει-
 τες, ες τα οικεια ηδη απεχωρησαν.

Τελου των εκλογων ε παρηνου βιβλιου τ
 εκκλησιαστικης ιστοριας φιλοστοργιου.

SUPPLEMENTA PHILOSTORGIANA.

De Josepho, Phlegonte & Dione, ex Suida in voce Φλέγων.

Τούτοι Φλέγωνος φησι Φιλοστόργιος ἰσχυρότατοι καὶ ἑδὴ ἰσθαίως συμπεσόσια διὰ πλείονος ἐπέξελεθῆν τὰ πλάτους. Φλέγωνος καὶ δίωνος βραχέως ἐπιμνησθῆντων, καὶ παρενηκλυ ἀνὰ τὰ ἰδίε λόγους ποισαμένων ἐπεὶ τῶν γε εἰς εὐσεβείαν ἔ τὴν ἀλλω ἀρετῶν ἐλκόντων, καὶ ὅτοι καὶ καὶ ἑδὴ δέκνυται παρθενοτικῶς, ὅνπερ καὶ ἐκείνοι τρέπον. τὸν ἀντίον μὲν ἂν ὁ ἰώσηπτος, καὶ δευδοκίτι ἴσως καὶ ἐνλαβεμένω ὡς μὴ παρσηκρῶσειεν ἔλλησι.

PHILOSTORGIUS ait, ea quæ circa Judæos acciderunt, pluribus & copiosius executum esse Iustum: Phlegontem verò & Dionem breviter meminisse, eaq; velut obiter historiae suæ indidisse. Cæterum eorum quæ ad pietatem aliasque virtutes ducunt, neque ille curam ullo modo gessisse dignoscitur, quemadmodum neque hi: Contrà verò Josephus & reformidanti similis est caventique, ne Græcos offendat.

De Eusebio Nicomediensi, & Theophilo Indo. Ex uno è sex prioribus libris, referente Photio in Bibl. N. XL.

Ἐν τερασίοις ἔ βίω εὐσεβίου τῆς νικομηδείας, ὃν καὶ μέγαν δοκῶ καλεῖται, καὶ θεόφιλον τὸν ἰσθὲν καὶ ἄλλως πλείονος ἔξαιεθ.

Quod verò ad miracula attinet vitamque, Eusebium Nicomediæ (quem & Magnum appellat) & Theophilum Indum, aliosque plures extollit.

De his qui ab Ario steterunt in Synodo Nicæna, ex Niceta in Thesauro orthodox. fid. lib. 5. c. 7. in fin.

Cæterum (ut Philostorgius primo Historiæ suæ libro author est) ab Ario in Synodo Nicæna steterunt hi, quorum nomina subsequuntur Episcopi. Ex superiore quidem Libya Sentianus Boreæ, Dachius Beronices, secundus Theuchirorum, Zopyrus Barces, Secundus alius Ptolemaidis, Theon Marmaricæ: Ex Thebis Aegyptiis Melitius: ex Palestina Patrophylus Scythopoleos, Eusebius Cæsariensis qui Pamphyli dictus est; Ex Phœnicia Paulinus Tyri, Amphion Sigedonis: Ex Cilicia Narcissus Irenopoleos, Athanasius Anazarbi, Tarcodimatus Aegon: ex Cappadocia Leontius, Longianus & Eulalius: ex Ponto, Basilus Amasia, Melitius Sebastopoleos: ex Bithynia, Theognis Nicææ, Maris Chalcedonis, Eusebius Nicomediæ, Magnus quidem cognomine, qui Luciano Martyri familiaris fuerat, miraculisque clarus, ut qui vel maxime, ex quo etiam Magni cognomen adeptus erat.

De Subscriptionum varietate in Concilio Nicæno, ex Niceta in Thesauro orthodoxæ fidei, lib. 5. c. 8.

Philostorgius, sub finem libri primi, author est, eorum qui Nicænae fidei subscripserant, alios quidem è chirographorum suorum regione ἑμοσιῶν dictionem adscripsisse, alios vero ab Eusebio instructos blasphemam ἑμοσιῶν vocem loco ἑμοσιῶν supposuisse, præter Secundum & Theonam, qui etiam una cum Ario ejusque presbyteris in Illyricum relegati sunt.

De Pœnitentia quorundam Arianorum, quod Concilio Nicæno subscripserint, quod refert Nicetas in Thef. orth. fid. lib. 5. c. 8.

Philostorgius initio libri secundi scribit, Eusebium, Theognin & Marin, eorum quæ subscripserant pœnitentia ductos ad Imperatorem venisse, hisque apud eum verbis usos: *iniqui, Imperator, in eo fuimus, quod tui metu percussi impietati subscripsimus.* Ex quo

factum sit, ut Imperator excaudescens eos in Galatias seu Gallias occidentales relegaret, & Arianos sua quemque patria excedere iusserit.

De Paulino Ep. Antiocheno facto, quod refert Nicetas in Thefauro orthodoxæ fidei, lib. 5. c. 9.

Solus Philostorgius libro Historiarum secundo, *Paulinum Tyro Antiochiam transfugum (in locum Eusebii) auctor est.

De Actio & Eunomio, ex uno è sex prioribus ejus libris, referente Photio in Biblioth. N. XL.

Extollit verò in sermonibus maxime Actium & Eunomium, falso asserens, eos solos repurgasse pietatis dogmata tempore contaminata.

Ἐξαίετ' ὃ, ὃν μὴν λόγοις μάλιστα αἰετὸν καὶ εὐνόμιον, μόνος ἀνακαθάραι τὰ τῆς εὐσεβείας δόγματα ἰσχυρόνως συγκεχωρημένα τερατοδύμῳ.

De Acacio Casarea Pal. Ep. apud Photium in Bibl. N. XL.

Reprehendit verò Acacii maxime Casarea Palæstinæ Episcopi vim dicendi intolerabilem & veritatem inexpugnabilem, quibus eum artibus oppressisse ait præ omnibus tam eos qui idem sentire viderentur, odio tamen quodam divisos, quam contraria in religione sentientes.

Καίησοεῖ ὃ ἀκακίᾳ μάλιστα Ἐκαστασίας τῆς καὶ παλαιῶν ἐπισκοπήσαντος δευτέρου τε ἀνυπέβλητον καὶ κακουργίαν ἀμαχον, μετ' αὐτῶν καὶ πάντων φησὶ καλίστου τῶν τε ὁμοφρόνων δόξων, εἰς ἔχθραν δέ τινά καλίστων, καὶ τῶν τὰναντία θρησκουσίων.

De Actio ex Photii Biblioth. N. XL.

Narrandi porro initium fecit ab Aritii in hæresin studio & initio, ad Actii impiissimi revocationem usque. Hic verò Actius à cohereticis ipsis, quod ipsos impietate superaret, ut hic ipsemet etiam invitatus narrat, diaconatu submotus: ab impiissimo verò Juliano revocatus & humanissime exceptus fuit.

Ἴσοεῖ ὃ ἀπὸ τ' ἀρεῖς παρὰ τὴν αἵρεσιν αὐτοῦ δὴς τε καὶ ἀρεῖς, μέχρι τ' αἰετὸν τῶν εὐσεβείων ἀνακλήσεως. ἔτ' ὃ ἀεὶ παρὰ αὐτῶν μὲν τῶν σωματιστῶν, διὰ τὸ κακίαν ὑπεβάλλεσθαι τῆς εὐσεβείας, ὡς αὐτὸς οὐκ ἀκακίαν καὶ μὴ βλαβήμονος ἴσοεῖ, τῆς διακονίας καὶ θηρέσθαι. ὑπὸ ὃ τῆς εὐσεβείας ἰουλιανὸς ἀνεκλήθη τε καὶ φιλοφρόνως ἐδέξατο.

De Basilio ex Photii Bibl. N. XL.

Basilio verò Magno calumniam texere ausus est, quâ illustriorem cum reddidit. Vim enim & venustatem sermonis in concionibus, ipsa rei evidentia fateri coactus est. Temerarium tamen ipsum homo futilis appellat nec in refutando exercitatum, eò quod, ut ait, Eunomii libris respondere ausus est.

Βασίλειος ὃ τῆς μεγάλης ἐπεχείρησεν ὑφ' αὐτῶν μῶμον, δι' ἑλαμπρότερον εἰδείξε. τὴν μὲν ἰσχυρὰ καὶ τὸ κάλλος τῆς ἐν τοῖς πανηγύρεσιν ὁμιλίας ὑπ' αὐτῆς τῆς τῶν πραγμάτων ἐπεργείας ἐκείαδην συμφέρεισθαι θρασυῶς αὐτὸν ὁ δειλαῖος ἀποκαλεῖ, καὶ ἀνίλογον λόγων ἀπειρεῖν, ὅτι φησιν, ἀπεθλμπεῖ εὐνομίᾳ ταῖς συγγραφαῖς ἀνίλογα.

De Leontio Ep. Tripolis, apud Suidam in λεόντι.

Hunc verò Leontium sibi vindicat improbus Philostorgius in libro velut consentientem Arianæ suæ improbitati.

Τὸν τοιῶτον λεόντιον προσαλεξέσθαι ὁ κακὸφρων φιλοσόργιος ἐν τῇ βίβλῳ αὐτῆς, ὡς ὁμόφρονα τ' ἀρετικῆς αὐτῆς κακοφροσύνης.

profanum) dicitur, plurimum hi proferant: & sacrarum Scripturarum, quæcunque ad lectionem & promptam memoriam conferebant, magnam notitiam habebant, & inter eos maxime Apollinarius: Hic enim Hebraicam etiam linguam intelligere poterat. Quin & unusquisque eorum in suo singuli genere plurimum stylo valebant. Apollinarius scilicet dicendi genere quod commentationibus & aptissimum longe præstabat. Basilius verò in genere pænegyrico splendidissimus erat. At Gregorii cum utroque comparati oratio, sublimiorem in scriptione locum obtinuit. Etenim Apollinario erat uberior in dicendo: Basilio verò gravior. Cum autem isti tantâ dicendi & scribendi facultate præditi essent, non minus etiam mores præ se tulerunt ad alliciendam ad sui spectaculum multitudinē aptos: adeo ut eos quibus conspicerentur, & apud quos verba facerent, & quæcunque scripta ederent, omninò pertraherent in sui communionem, quotquot qui quavis istarum rationum facile capi poterant.

καλεῖται παιδείας. Ἡ πᾶσι τοῖς προσληλυθόσιν καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν ὁμοίως εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν ἀπόχρησιν μετὰ πολλῶν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν. καὶ μάλιστα τῶν ἀγίων ὀδοπολιταίων τῶν Ἰουδαίων καὶ ἑσπερίων διαλέκει ἐπαίειν οἷός τε ἦν. καὶ μὴ συνήθειον ἕκαστος εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον ἦν ικανώτατος. τῶν δὲ γε δοκίμων αἰῶν τῶν ὑπομνημάτων ἐδιδόχετο λέξεως, μακρῶν αἰετῶν εἶχε βασιλικῶν ἰπανηγυριστικῶν ἀμφοτέρων, τὰ δὲ γρηγοριῶν παρὰ ἀμφοτέρους ἐξέδιδασκετο μείζω βάσιν εἰς συγγραφῶν εἶχεν ὁ λόγος ἦν εἰπεῖν, δοκίμων αἰετῶν μὴ ἀδρότερος. βασιλικῶν ἰσχυρότερος. τοσαύτης ἰσχύος τῶν λέγων καὶ γραφῶν διωόμενος ἕσπετος καὶ ἡσπετος ἀνδρες παρέργον τὴν τῶν πολλῶν θείαν ἐπαγωγὴν ὡς καὶ οἱ ὁρώμενοι, καὶ οἱ ἐλεγον καὶ ὅποσα γραφῶν διεδίδωσαν, διὰ πάντων ἦσαν εἰς τὴν ἐαυτῶν κωνίαν τὰς καὶ ὁπῆν ἀγίων διχρησέσθαι ἀλλήλους διωόμενος.

FRAGMENTA PHILOSTORGII.

Ex Suida in voce ἀγαπήδος.

A G A P E T U S Synadorum Episcopus quem multis laudibus exornat Eusebius Pamphili, & miracula ejus inusitata commemorat atque insolita: montes ac fluvios alium in locū translatos: mortuos ad vitam suscitatos. Ait etiam Imperatorem Maximinum, eum adhuc militem, utpote Christianum, interficere voluisse, propterea quod comperisset multos, Operum quæ ab Agapeto fiebant admiratione captos, relicto Gentilium cultu ad Christianam fidem transire.

A Γ α π η ῶ δ ος ἐπίσκοπος συνάδων ὁ ἐπέπαινετο πολλῶν πῆρε. διέδοξε ὁπωπιῶν καὶ θαυμάτων αὐτοῦ ἐξ αἰσίων μνήμων ποιῆσαι ὁρῶν μέγας ἀσφεί, καὶ πῶσα μὲν, καὶ νεκρῶν γέρας καὶ ὅτι σεβασίω τῶν ὄντων ἡσπετῶν μὲν ὡς χριστιανὸν δπορτείνει, διὰ τῶν τῶν θανόντων πολλὰ τὰ παρὰ αὐτοῦ τελεῖται. περὶ γὰρ ἀγίων. Vide Philost. lib. 2. in cap. 2.

Ex Suida in voce αἰτίου.

Aetius Magister Eunomii, ortus ex urbe Syriæ Antiochiâ, parentibus egenis ac vilissimis. Pater ejus cohortali militiæ adscriptus, cum adversâ fortunâ usque esset, fato functus est relicto isto admodum puero, qui ad summam egestatem redactus, aurificinâ exercere instituit, &

Ἄετιος ἐξ ἀντιοχείας τῆς συρίας διδασκαλῶν δνομίου, ἀπὸ πενήτων καὶ ἀποπτῶν γένου τυγχάνων ὁ δὲ πάλην αἰτῶν τῶν ἐσπερίων δυσπραγέσθαι ἐνελεγεμῶν γινόμενος, ἐτεθνήκει, κομιδὴ παιδῶν τῶν ἀφείκων αὐτοῦ εἰς ἕχρατον ἀπορίας ἦσαν, ἐπὶ γένου

σοχοίαν ἐχώρησεν, ἀκροῦσθε τε ἐγγύετο. ἐπεὶ
 ὅτι φύσις αὐτῶν μὲν ὄντων ὠρεῖτο μαθημά-
 των, πρὸς λογικὰς θεωρίας ἐτρέπετο καὶ δὴ-
 τα συγγίνῃ Παυλίῳ, δὲ ἴσθι δὲ τὸ τυρὸς εἰς
 ἀντιόχειαν ἀφικομῆν ἐπὶ καὶ εὐκωνσανίνας
 χροῖας. τῆς ἡμετέρας, πολλῶν ἑπὶ τῆς
 φωνῆ τ' ἀσεβείας τῶν ῥαμίλων εἰς τὰς πρὸς
 εὐκωνσανίνας ἀφορμὰς ἐκίνησε, καὶ ἐκ' ἑαυτοῦ
 ἠδὲ τοῖς πολλοῖς ἰσθι. ἐπεὶ ὅτι Παυλῶν ἐτεθνή-
 κει, ἀλάλως τείτε καὶ εἰκοσὶ ἔτη τῶν ἡμετέ-
 ρων ἐχρησάτο τὸν ἱερόν, πολλοὶ τῶν ὑποδ' ἀ-
 νειεῖς ἐλεγχόμενοι, δὲ τὸν ποισάμενοι πρὸς
 ἀνδρὸς δημουργῶν ἑνὸς κατὰ κράτος ἐλαύ-
 νειος, συσανίνας ἐξήλασαν αὐτὸν τῆς ἀντιόχει-
 ας ἐξελθεῖς ὅτι, εἰς ἀνάστατον ἀφικνεῖται.
 ὅτι, ἠδὲ τὰ γίγναται δυνάμειος πάσης πηπά-
 μῃ, μείζους αἰετῶν διδουμένων ἀφορμῆν
 εἰς ἐφερε εὐκωνσανίνας ὅτι, ἐδὲ ἐπαύετο, εὐκων-
 μὴν διελέγχων φάλλως ὅτι ἀμπεχόμεν καὶ
 ὡς ἐτυχεζῶν.

ad summam hujus artis perfectionem
 evasit. Sed quoniam ejus indoles ad al-
 tiores disciplinas aspirabat, ad Logicæ
 studia animum applicuit. Ac primum
 quidem auditor fuit Paulini, qui paulo
 ante ex urbe Tyro Antiochiam transla-
 tus fuerat, Constantino etiam tum Im-
 perium gubernante. Hunc dum audi-
 ret Aetius, non mediocrem vim inge-
 nii ostendebat, in quæstionibus adver-
 sus eos quibuscum disputabat: Jamque
 ejus impetus à plerisque haudquaquam
 sustineri poterat. Mortuo deinde Pau-
 lino, cum Eulalius tertio ac vicesimo
 loco post Apostolos sedem Antioche-
 nam regendam suscepisset, multi ex iis
 qui ab Aetio convicti fuerant, ægrè fe-
 rentes, quod ab opifice & adolescente
 victi ac profligati essent, conspiratione
 facta, cum Antiochiâ expulerunt. Eje-
 ctus igitur Aetius Anazarbum se con-
 tulit. Cumque vim omnem ac faculta-
 tem brevi admodum tempore perce-
 pisset, majores semper edebat fructus,
 quam erant elementa atque institutio-
 nes quas ab aliis acceperat. Interim
 verò reprehendere alios & confutare
 non desistebar: ipse vili pallio tectus,
 & tenui ac pauperrimo utens victu, *Vide
 Philost. lib. 3. cap. 15.*

Ex Suida in voce αὐξένιου.

Αὐξένιου μωφικεσίας Ἐπίσκοπος ὅς ἐστι
 τῶν ὁμολογητῶν ὀνομαζομένων ἰσθι ἐκ τῶν
 ἑπὶ φανῶς τῆ βασιλείας Λικίνου Σεβασταμέ-
 νων, τῶν ὑπογραφεῶν τῆς ἡμετέρας, ἐξ δὲ
 ἡμετέρας ῥωμαῖοι καλεῖται τὸ ὅτι τῆς ὁμολογί-
 ας, τοῖον δὲ γέγονεν εἰδῶν ἰσθι ἐπὶ τῆς βα-
 σιλικῆς ἐστίας αὐτῆς, κελῶν τε ὑδατοῦ, καὶ ἐπὶ
 αὐτῆς διονύσιος ἀγαλμα, καὶ ἀμμελῶν μετὰ
 ἀλλήλων κελῶν, καὶ σκιερῶν ἑπὶ τῆς ἡμετέρας
 μετὰ τὸν ἀπαντῶν τόπον ἐργαζομένη, ἐν ταῦ-
 τα ὀλκίνοι καὶ πρὸς φασίαν ἀπαγογῆς ἀφι-
 κόμενοι, ἑτε αὐξένιου αὐτῶν καὶ ἄλλων πολ-
 λῶν ἐκ τῆς θεραπείας παρεπομένων, εἰς τὴν ἀμ-
 πελον ἀνιδῶν, ἐθεάσατο βότρω ὠραῖον τινα
 καὶ μέγαν, τῶν κλημάτων ἀπαιρούμενον ἑπὶ τὸν
 πρὸς ἑταῖρον τῶν αὐξένιου τεμείν ὅτι αὐτῶν τὸ
 πρὸς ἑπὶ τῆς ἡμετέρας ἰσθι ἀναξυρήσων αὐτῶν μαχαί-
 ριον ἀφελόμενοι, ἑτε με μὴ δὲ ἐν ὑποδόμενος
 ὅτι ἐν Λικίνου πρὸς αὐτὸν, ἑτε τοῖον τὸν βότρω
 ἑπὶ πρὸς τοῖς δὲ διονύσιος ποσὶν ὅτι, μὴ ὀβασι-
 λῶ ἀπεκρίνατο χριστιανὸς γυεῖμι κακῶν.

Auxentius Episcopus Mopsuestiæ,
 unus ex Confessoribus. Fuit hic ex nu-
 mero eorum qui in palatio Imperato-
 ris Licinii splendide militabant, ejus
 scilicet exceptor quos Romani Nota-
 rios vocant. Porro ejus confessio hu-
 jusmodi fuit. In quodam atrio Imperia-
 lis Palatii, erat fons, & supra fontem
 Bacchi statua, & magna circumquaque
 vitis quæ univèrsum illum locum tectū
 atque opacum efficiebat. Eò cum Li-
 cinius avocandi animi causâ venisset,
 tum Auxentio ipso, tum aliis pluribus
 ex ejus palatio ipsum sectantibus: in vi-
 tem oculos conjiciens, uvam quandam
 conspexit inusitatae magnitudinis ac
 venustatis, ex palmitibus dependentē.
 Hanc Auxentio jussit, ut abscinderet.
 Ille statim arrepto cultro quem femi-
 nalibus appensum gestabat, uvam ex-
 secuit nihil suspicatus. Tunc Licinius
 ad eum conversus: Pone, inquit, hanc
 uvam ad pedes Bacchi. Ad hæc Au-
 xentius, nequaquam, ὁ Imperator, re-
 spondit; Christianus enim sum. Quo
 audito Licinius dixit; Abi igitur solu-

tus militiâ. Duorum enim alterum abs te fieri necesse est. Tum verò Auxentius nihil cunctatus balteum deposuit, atque ut erat discinctus, libenti animo è palatio excessit. Nec multo post Episcopi eum Mopsuestiæ Antistitem ordinarunt. Hujus frater natu minor fuit Theodorus, vir qui Athenis Rhetoricam didicerat. Qui quidem & ipse postea Episcopatum Tarsensem sortitus est. Etenim Aetius cum antea ipse per se, & Eunomium ipsum & alios qui majoris meriti erant, docere solitus esset, postquam Eunomium ad docendi munus promovit, eum deinceps magistrum pro se ac doctorem esse voluit, tum aliorum, tum eorum præcipue qui perfectiore doctrinâ & institutione indigebant. Nam ipse quidem ad principia atque elementa aliis tradenda præstantissimus erat. Eunomium verò ad elementa quæ tradita fuerant, excolenda ac promovenda, & ad interpretandum perspicue simul atque magnificè, longè illo præstantior habebatur. *Vide Philost. in lib. 5. cap. 2.*

ἐκέν ἐν ποδῶν οὐχίση τὴν ἐπιείκεια δαπνο-
 σάμεν. θάτερον γὰρ τοῖν δυνάμει ἀνάγκη πῶς
 ὁ ἴμην ἐν μελλήσας τῶν τε ζῶντων ἐαυτὸν
 ταμ, κὶ ἀσμεν. ὁ δὲ ἐχώρησεν ὡς εἴχεται ἐν
 σιλείων κὶ αὐτὸν. ὁ δὲ φορεῖ μετὰ τῶν χρόνι-
 σερον ἑπισκοπὸν ἐς τὸ ἀντὶ τοῦ νομοθεσίας
 ἡ ἀδελφὸς νεώτερος θεόδωρος ἡ, ἀπὸ τῆς
 ἀθλήσει παιδὸς ἐνέλιον. ὁς καὶ αὐτὸς χρο-
 νῶσερον ἑπισκοπὴν τὴν ταρσῶν ἐκκλησίας ἐπι-
 κληρωσάμεν. ὁ γὰρ δὴ αἰετὶ ταρσῶν
 δι' ἐαυτὸν τὸν τε διδασκάλου αὐτὸν καὶ ἀλλοι-
 πλείους λόγους ἀξίους διδασκῶν, ἐπειδὴ τὸν
 νόμιον εἰς τὸ διδασκαλίας περὶ εἰσῆσεν ἐ-
 γον, τὴν ἡδὴ καὶ τὸ πλείον ἀντὶ ἐαυτὸν
 δασκάλῳ ἐχρητὸ πρὸς τὰς ἀλλοι, καὶ τὰς
 μάστιγα τελευτήσας μαθησῶν δεινῶν κὶ
 γὰρ ἐκείνῳ κὶ μὴ μὴ δὲ χάρις πρὸς ἀλλοι
 ἔτος ἡ τὰς δοθείσας ἐργασασθῶν, κὶ
 ἅμα καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐρμηνεύσει πρὸς
 πολὺ διωαλιώτερος.

Ex Suida in voce διδασκάλου.

Eudoxius Episcopus Antiochiæ, ex Arabiffo minoris Armeniæ oppido oriundus. Pater ejus Cæsarius, Maximino Imperium administrante Martyrii coronam reportaverat, licet prius voluptatibus addictior visus fuisset. Vero prioris vitæ maculas martyrii sui cruore studuit eluere. Nam cum utrumque ei pedem sex maximis clavis carnifices transfixissent, eum in rogam conjecerunt. Sed quoniam ad ignem properans confestim expiraverat, cadaver ejus semivivum adhuc & integrum propinqui, cum è rogo sustulissent, in agro quodam, qui Subel dicitur, deposuerunt. *Vide Philost. lib. 4. cap. 4.*

Εὐδόξιος ἐπίσκοπος ἀντιοχείας ἐξ ἀρα-
 βισσῶν τῆς μικρῆς ἀρμενίας. ὁ ἴπαιρ αὐτὸς καὶ
 σάει. ἐπὶ μαξιμιανῶν τὸν τῶν μαρτυρίων ἐ-
 φανὸν ἀνεδήσατο, καί τοι πρῶτον ἡδαιὸν ἡ-
 τῶν φανείας. ἀλλ' ἐβελήθη τὰς πρῶτας κηλί-
 δας διὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν αἰμάτων. ἀπορρή-
 ας. ἡλκας γὰρ μεγάλας ἐκάλειρον τῶν ποδῶν ἐ-
 τὸν δριμύτον αὐτὸν διαπεροήσαντες πυρὶ πα-
 ἔδσαν. καὶ ἐπειδὴ αὐτὸν πρὸς τὴν φλόγα
 χωρῶν ἀπέθανεν, ἡμίφλεκτον ἐπὶ κησῶν
 πρὸς τὸν νεκρὸν ἀνελόμμοι, ἐν τῶν
 γρῶν βαβελ λεγομένη κατέβησαν.

Ex eodem Suida in voce θεόφιλου.

Theophilus ex India reversus, Antiochiæ domicilium fixit: propriam quidem ac peculiarem Ecclesiam nullam habens: communis verò omnium Antistites. Adeo ut cunctas libere pro arbitratu suo tanquam proprias adire ei liceret: cum & Imperator maximum ei honorem ac reverentiam exhiberet, & reliqui omnes ad quos accesserat, summâ alacritate eum exciperent, virtutisque ejus præstantiam admirarentur.

Θεόφιλος ἔτ' ἀπὸ Ἰνδῶν ἐπανελθὼν ἐν
 ἀντιοχείᾳ διήχρη ἐκκλησίαν κησῶν με-
 νως ἐδεμίαν ἔχων αὐτὸς κοινὸς ἡ τῶν ἄλλων,
 πᾶσαις αὐτὸν μετὰ ἀδείας ἐπιθοίαν ὡς ἰδιαν
 ἔχον, βασιλέως αὐτὸν ἐς τὰ μάστιγα δια-
 μῆς τε πάσης καὶ αἰδῶς ἀγοῖν. καὶ τῶν ἀθ-
 λῶν ἀπάντων ὅποσος ἑπιστάη μὴ πᾶσι
 πρὸς τὴν αὐτὸν ὑποδεχομένων, καὶ τὸ
 τὸ δριμύτον αὐτὸν μέγιστον καὶ πληθύνοντων
 τῶν

ὡς γὰρ ὁ αἰὲς κρείσσων ἢ ὡς ἂν τις δηλώσειε λόγῳ. ὡς ἂν τις τῶν δόξαστων εἰκόν. λέγει γὰρ τοὶ πόσι καὶ νεκρὸν ἀνάστησαι ἐν ἀνωχεῖα ἰεραίας τινός· θαλάσσιον, ὃ τῶν φησι, τῶν ἐπ' ἐχ' ὀλίγον τάνδρῳ συνηνομένων χρόνον, καὶ ἦκιστα δὴ εἰς τὰ τοιαῦτα ψάδεσθ' ὑποπίθων. ἄλλως τε καὶ ἔχων ὅσα ὀλίγας τῶν κτ' τὸν αὐτὸν αὐτῶν γρομμένων χρόνον ὅδ' Ἰππικῶν ἰσχυρῶν.

Item ex Suida in voce λεόντιου.

Λεόντιος τριπόλεως τῆς λυδίας Ἰππικῶν πῶ, μυσὸς τὸ γένος τῶν πατρῶν ἰσχυρῶν κατὰ κλημένων, ἔς ἀγγεμάχους ὀμηθῶν κατὰ λαῖ. τὸν τοιαῦτον λεόντιον προσελαίεζετο ὁ κακὸφρων Φιλοστοργίος ἐν τῇ βίβλῳ ἀντιτῆ, ὡς ὁμοφρονα τῆς δριανικῆς αὐτῆς κακοφροσύνης. ὡς ἔτ' παῖδα ἓνα ἐχρηκῶς, ἐπειδὴ μὴ χρεσθῆς ἐλπίδας αὐτὸν ὑποφαίνοντα πρὸς δριανῶν εἶδε, ἐξῆλθε, ὡς φασιν, ἐπὶ μενράκιον ὄντα, ἐποίησεν ἀποθανῶν. κάλλιον ἠγασάμενος, τὸ πρὸ ἀιχρῆ τινος κάλλιον αὐτῶν τὸν βίον, τῶν φασιν ἔχων τὸν βίον ὀλίγων ἐξῆλθε γρομμένων κατὰ νόνα ὃ αὐτὸν ἐκάλεν τῆς ἐκκλησίας. ὡς ὃ ἐλάτρετο τὴν γνώμην Ἰππικῶν εἰς πάντας καὶ παρρησιαστικῶς. καὶ πόσι σωδὲ γρομμένης, εὐσεβείας τῆς κωνσταντίας γυναικὸς εἰς οἶδημα δριανῆς φρονήματα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων προσκυνημένης, μόνος ἔτ' ὡς φαῖλον αὐτῶν τιθέμενος, οἰκοὶ ἔμενον. ἢ δὲ διὰ τῶν ὑποφρομμένων τοῖς θυμοῖς, καὶ τὴν γνώμην φλεγμῆνασα, πᾶσι πρὸς αὐτὸν αἰτιωμένη, καὶ ὑποχέσει κολακδίασα, ὡς ἐκκλησίαν σοι μεγίστην ἐγερῶ, καὶ χρεμάτα, ἐπὶ δ' ἀφιδόσμου, εἰ ἀφίκοιο πρὸς με. ὃ δὲ ἀνεδήλωσε τέτων μὲν, εἴτι βασιλεὺς τελέσασθαι ὡς βασιλεία, ὅσα ἐμοὶ μάλλον, ἢ τῇ σὴ ψυχῇ, ἰδίαι χρεμῆται. εἰ δὲ θελήσεις ἀφικεῖσθαι πρὸς σε, ὡς τῆς τοῖς ἐπισκόποις πρεπύσης φυλαχθισομένης αἰδέσθαι. ἢ εἰσελθοῦμι μὲν ἐγὼ, σὺ δ' αὐτίκα τῆ θρόνου ἔξ ὑψηλῆς κατὰ βάσα, μετ' αἰδέσθαι ὑποφρομμένης ἐμοὶ, καὶ τὴν κεφαλὴν ὑποχέσει ταῖς ἐμαῖς χερσίν, εὐλογιῶν ἀξιωματικῶν κατὰ καθεδρίων μὲν ἂν ἐγὼ, σὺ

Quæ quidem talis ac tanta in eo fuit, ut eam nemo verbis explicare possit: quippe qui imago quædam fuerit Apostolorum. Ajunt etiam eum aliquando Antiochiæ Judæam quandam ex mortuis suscitasse. Id autem affirmat Thalassius, qui cum illo diutissime versatus est, & in hujusmodi rebus extra suspitionem est mendacii: & qui alioqui haud paucos habet hujus rei testes qui eodem tempore vixerunt.

Leontius Episcopus Tripolis urbis Lydiæ, ortus ex Mysis qui Istrum accolunt, quos Homerus ἀγγεμάχους appellat, id est cominus pugnantes. Hunc Leontium suis partibus adjungit Impius Philostorgius in lib. Historiæ suæ septimo, tanquam Arianae sectæ quam ipse profitebatur, addictum. Hic cum unicum haberet filium, nec ullam in eo bonæ indolis notam animadverteret, orationibus à Deo impetravit, ut adhuc adolescens ex hac vita discederet: fatius esse judicans, ut ante ullum probrum ac flagitium mortem oppeteret, ex incertis ac periculosis hujus vitæ casibus subductus. Porro eum Ecclesiæ notam vulgo appellabant. Idem summa libertate, tam in sentiendo, quam in loquendo, erga omnes ex æquo utebatur. Cumq; aliquando synodus Episcoporum convenisset, & Eusebia Augusta uxor Imp. Constantii fastu elata ab universis Episcopis salutaretur, solus hic Augustam parvi pendens, domi mansit. Id factum Augusta ægre ferens, & ira exandescens, quendam ex ministris suis ad eum misit, partim conquerens, partim blanditiis & pollicitationibus eum demereri studens. Maximam tibi, ajebat, Ecclesiam ædificabo, & pecunias in super largiar, si ad me visendam accesseris. Quibus Leontius ita respondit; Horum quæ mihi promittis, Augusta, si quidpiam perficere volueris, scias velim quod animæ tuæ potius quam mihi gratificaberis. Quod si me ad te salutandam cupis accedere, accedam quidem, dummodo ea quæ Episcopis debetur, servetur reverentia: ita ut ingrediar quidem ego: tu verò statim è sublimi folio descendens, verecunde mihi occurras, & manibus meis caput tuum submittas, benedictionem à me postulans. Deinde ut sedeam quidem ego:

Zzz

Tu verò stes cum reverentia; postquã jussero sessura ubi signum tibi dederò. Si quidem id elegeris, ad te accedam; Sin aliter, nunquam tot ac tanta mihi donare poteris, ut ego de honore qui Episcopis debetur aliquid remittens, divinas sacerdotii leges violare unquam velim. Hæc ubi nuntiata sunt, regina mirum in modum excanduit, hujusmodi responsum sibi à Leontio afferri haudquaquam patienter sustinens. Cumq; multum intumisset, & magnopere commota esset animo, & pro levitate atq; impatientia muliebri minas intentasset, rem ad maritum revertit, ultionem flagitans. Hic verò laudandam potius esse duxit in Leontio animi libertatem: Et uxoris iram fedavit, eamq; ad cubiculum suum remisit. Quodam item tempore dum Constantius Episcoporum cætui præfideret, & Ecclesias pro arbitratu suo regere vellet: cunctis verba Imperatoris cum plausu & admiratione excipientibus & recte cuncta ab eo dicta esse affirmantibus, solus Leontius conticuit. Et cum Imperator eum interrogasset, quam ob causam solus ex omnibus sileret, respondit Leontius. Miror, inquit, te qui aliis rebus administrandis præpositus sis, alias regendas suscipere: & cum militarium ac civilium negotiorum tibi mandata sit cura, Episcopis tamen præcipere de rebus quæ ad solos Episcopos pertinent. Quibus auditis, Constantius verecundia ac pudore suffusus, in ejusmodi negotiis deinceps pro Imperio agere ac jubere destitit. Tanta in loquendo libertate præditus fuit Leontius. *Vide Philostorgium lib. 7.*

Item ex Suida in voce δημόφιλος.

Demophilus Constantinopolitanus Episcopus, vir insano quodam impetu cuncta simul miscere solitus: & qui instar rapidi vagiq; torrentis, plurimum luti ac sordium in sermonibus suis convolveret. Ut quisvis facile deprehenderet ex primâ concione quam habuit Constantinopoli. Quâ quidem in concione verifimile est eum accuratorem ac diligentem fuisse: quippe cum hujusmodi sermones excipi solent à notariis. Certe in ejus Commentariis qui etiamnum superflunt, multa differit confusa atq; indistincta: & de Patre ac Filio loquens, disertis verbis ita pronuntiat: Filius solius Patris voluntate genitus est, sine tempore ac sine me-

δ' ἂν ἐσῆκας αἰδεμένη. ὁπόταν ἢ κελύ-
σαιμι καθεδεμένη, ἢ ἵκα δόιν το σὺν-
μα. εἰ ἔτος αἰρήση, ἀφικοίμην ἄδρασε εἰς
ἕτερον τρόπον· ἔχ' ἔτω πολλά δ' ὄσας, ἐδ' ἔτα
μεγάλα δυνήση, ὡς ἡμᾶς τῆς πρεσβυ-
της τιμῆς τοῖς ἐπισκόποις καθυφισμένους·
τὸν θεῖον ἔξυεῖσαι τῆς ἱερωσύνης βεσμη-
ταῦτα ὡς ἀπηγέλθη, ἀναπίπτει τῆ
γνώμῃ, ὅτι ἀναχθέν ἠγεμένη πρεσβυ-
τίς τοῖς τῶν δέξασθ' λόγους. καὶ πολλὰ δι-
δήσασα ἢ παθημένη, καὶ πολλὰ ἐπι-
νακίαις ἀκροχόλις καὶ κέφης ἀπειλήσασα
διανοίας, καὶ τὰν δ' εἰ διηγησάμενη, πρεσ-
τιμωρίαν ἔξυρμα. ὁ ἢ μάλλον ἐπὶ πνεύσει
ἐλδιδερίαν τῆς γνώμης. καὶ τὴν γυναικῶν
παρήνεγκε τῆς ὀργῆς. ἢ διποπέμπει εἰς τὴν
γυναικωνίτιν. καὶ ποσὲ μετὰ ξυπρεσβυτη-
ν ἢ βασιλέως κωνσταντίνου τῆν ἐπισκοπῶν, ἢ
ἀρχὴν τῆν ἐκκλησιῶν ἐδέξασθ', ὅ μὲν
πολλοὶ πάν ὅτι φήσεν, ἐκέρτεν ἢ ἐξυ-
μαζόν, ἀρεῖσα εἰρήνης διοριζομένη. ὁ δὲ
ἐσιώπα. ὡς ἢ ἤρετ' αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, τισι-
πᾶς μόνῃ τῆν ἀπάντων, θαυμάζω ἐπὶ ὅ-
πως ἕτεροι διεπέων ταχθεῖς, ἕτεροι ἐπι-
ρεῖς. στρατιωτικῶν μὲν καὶ πολιτικῶν πραγ-
μάτων πρεσβυτικῶς. ἐπισκόποις ἢ πρεσβυ-
ταις εἰς μόνους ἐπισκόπους ἠκούων διαλαθόμε-
νῃ τὸν ἢ βασιλέα καλῶ δ' ἐδέξασθ', πάλ-
σαδ τῆς ἐν τοῖς τοῖς ἢ διὰ κενδύσεως
τοῖς τῷ ἢ ὁ λέοντι ἢ ἐλδιδερίῃ.

Δημόφιλος ἐπίσκοπος κωνσταντινουπόλεως·
οἷος ἐμπεσὼν ὁμῶς συμπάντα φύρην ἀκό-
μω φροσῶ, καλὰ περ' ἀτακίος χειμαρρῶν, ἴδων
ἐν τοῖς λόγοις τὸν συρφετὸν ἄγων. ὡς εἰσε-
ταί τις ἐκ πρεσβυτῶν ἐν γέν τοῖς ἐπι σοφω-
μένοις ὑπομνήμασιν αὐτῆς γενομένης δημο-
γορίας, ἐνθα καὶ μάλλον εἰκός ἢ ἀσφα-
λείας αὐτὸν φρονίδια θεᾶς τινὰ, ὡς ἐγ-
γραφῶν ἀναλαμβανόμενων τῶν λεγομένων
ἐν τέτοις γέν ἄλλα τε πολλὰ διείλετο
αἰαρθρα, διαρρήδην τε ἐν τοῖς πρεσβυ-
καὶ ἢ λόγους. φησὶ γὰρ, ὑὸς μὲν πατρὸς θεο-
σῆς γεγενῆθ' ἴμους, ἀχρόνῃ, ἀμειψίδι.

ἡαδίακον ὁ γένη) καὶ ἰσθηρέτης βελι-
 μάτων τῶ παρῶς. ἐπειδὴ ὁ προγνωσκῶν
 θεὸς ὅτι ἀέμελλε προήψην, ἀδύνατα ἡ τῆς
 ἀκρωλήτετάξως τῶ μέλλονι ὁ αὐτὰ ποιεῖν
 θεὸς ἐν τῶ γρηῶς μέλλονι ἢ ἡ ἔδῃ αὐτὰ
 πάντα θεὸς γενεῶς πρὸς ἀξίαν τῶ ποιῶν-
 τῶ, καὶ οὐκ ἐτόν ἐμελλον εἶναι θεοί. ἢ ἔδῃ
 αὐτὰ γενόμενα λύεας, ὡς περ κρηθῶ, πρὸς
 θερμῶ προσαγομῶνα. γέγονε μὲν ἐν με-
 σίτης τῶν τεῖσομένων, καὶ τῶ γεγεννηκότῶ
 αὐτὸν θεὸς, ὁ υἱός, ἡα συνιάξας ἐαυτὸν καὶ συγ-
 κάλαβαιων τοῖς γνομένοισι, ἀπολεσε τὸ
 βελημα τῶ παρῶς, καὶ μεσίτης γένη) τῶ
 θεὸς καὶ ἡμῶ τῶν δι' αὐτῶ γενομένων. ἐλάν-
 θανε διὰ τῶν θεῶ τῶν ὄλων ἀδένειαν καὶ
 βασκανίαν καὶ ψευδομῶ, καὶ τὸν υἱὸν
 πάντων τῶν κλισμάτων ἀποφαίνων καὶ ἀδε-
 έςρον. ὁ μὲν γῶ, ἀδένεις ἀν ἡ κῶ δημόφι-
 λον, εἰ βεληθεῖς, ἔπεισα ἀπόρος εἶχε τοῖς
 πᾶσι τὸ εἶναι διορήσαδς. Φθόνος δ' ὅσα ἀ-
 πῆλλακτο ἀν, εἰ ὄξον ἀπῶ θεὸς τὰ πάντα
 ποιεῖν, ὁ ἴ ἐφάνελο μηχανώμεν ὅπως μὴ
 ταύτης ἀπῶ τύχητῶ γρησομῶνα τῆς ἀξίας
 τῶ ἴ γ' αὐ παιδὸς ὅσα ἡ τῶν κλισμάτων
 ἔδῃ ὁ μὴ ἀμειων ἰπάρχην ἔδειχθη ἀν,
 εἶπερ γε μὴ δι' ἐαυτὸν οὐκ ἔτυχε γεγο-
 νός ἀλλὰ διὰ σκοπὸν καὶ χρείαν τῆς τῶν
 γρησεως ἀπαν γῶς τοι τὸ δι' ἐτέρων γνό-
 μενον χρείαν, ἐλατῶν ὑπάρχην ἐκείνων ἀνάγ-
 χη, διὰ τῶ εἶναι τυγχάνῃ. καὶ ἀλλὰ ἴ ἐλ-
 ρῶδῃ πολλὰ.

dio: Ut jussorum patris minister fit & famulus. Nam cum prævideret Deus, ea quæ facturus erat, non posse consistere, quippe quæ puri atque impermixti ordinis futura essent, perinde ac Deus qui ipsa fecerat. Nam profus necesse erat, ut vel omnia dii essent juxta dignitatem ejus qui illa condiderat. Ex quo eventurum erat ut plures dii essent. Vel certè necesse erat, ut postquam facta fuerant, statim dissolverentur, perinde ac cera ardentissimo igni admota. Idcirco Filius medius exitit inter creaturas quæ condenda erant, & inter Patrem ex quo genitus est: ut is sese demittens, seq; adjungens & socians iis quæ creanda erant, voluntatem Patris adimpleret, essetq; mediator inter Deum atq; inter nos, qui per illum facti sumus. Sed non animadvertit Demophilus, se his verbis summo omnium Deo infirmitatem & invidiam falso affingere, & filium deterioris conditionis facere quàm reliquas omnes creaturas. Nam Pater quidem infirmus fuerit necesse est juxta Demophili sententiam, quippe qui cum voluisset cunctis essentiam largiri, id postea perficere non potuerit. Ab invidia autem nequaquam alienus fuerit, si cum ipsi liceret cunctas creaturas deos efficere, ipse studiose cavit, ne creaturæ ejusdem cum ipso conditionis ac dignitatis essent. Jam verò Filio, nulla est creatura quæ non potior ac beatior jure merito esse videatur: si quidem ille non propter semetipsum, sed ob contemplationem atque usum creaturarum factus est. Quicquid enim ob aliorum utilitatem fit, inferius fit necesse est iis quorum causâ factum est. Multa quoque alia hujusmodi profert deliria. Vide Philostorg. in lib. 9. cap. 14.

